LACEY DANCER

Calităţile acestei femei

ALCRIS

Romance

PROLOG

Sala era plină până la refuz, mulţimea murmura în aşteptarea discursului Evei Noble, care ar fi trebuit să înceapă de câtva timp. Organizatorul adunării apăru în mijlocul scenei şi îşi drese glasul, în timp ce mulţimea aştepta răbdătoare să-i audă spusele.

— Doamnelor şi domnilor, vă mulţumesc că aţi venit astăzi aici, ca s-o ascultăm pe o tânără deosebită, Eve Noble. O femeie al cărei curaj şi hotărâre ne-au adus atâta folos, ale cărei cuvinte ne-au făcut conştienţi pe noi, marele public, de existenţa unor alţi oameni, diferiţi de noi, cu capacităţi mai ciudate de percepere a sunetelor. Prin exemplul ei şi experienţa câştigată în lumea hipoacuzicilor, Eve Noble ne-a arătat că tot ce numim handicap sau deficienţă, este doar un mod diferit de viaţă, că hipoacuzia poate fi un mod de viaţă bun şi productiv pentru cineva care vrea să facă faţă tuturor provocărilor. Ştiu că toţi veţi împărtăşi bucuria mea de a o avea pe Eve printre noi. Se întoarse spre dreapta şi întinse mâna spre Eve, pentru a-i ura bun venit.

Eve urcă pe scenă, zâmbind auditoriului, pe care nu-l putea auzi.

Era o făptură fragilă, nu prea înaltă, zveltă, cu ochi neobişnuit de mari, cu un chip destins, senin, fără urmă de încordare, semn că posesoarea lui nu cunoscuse înfrângerea, deziluzia, trădarea şi alte dureri. Avea un zâmbet cald, deschis, plin de bunătate, care parcă mângâia orice persoană cu care venea în contact. Fără a fi apucat să rostească vreo vorbă, umplea sala cu prezenţa şi căldura ei. Auditoriul simţea aceste efecte din plin. Ca la un semn, aplauzele care marcaseră intrarea ei pe scenă

încetară, nu se mai auzi nicio şoaptă, nimeni nu-şi mai drese glasul, când Eve îşi ocupă locul în faţa microfonului.

— Vă mulţumesc că m-aţi invitat aici, începu Eve, rostind vorbele foarte clar, pe un ton bogat în inflexiuni. Avea totuşi un mod mai ciudat de a alungi silabele. Acest mic neajuns era compensat de forţa pe care o degaja şi de încrederea în sine. Doresc să vă fac să înţelegeţi mai multe despre lumea mea, să aflaţi mai multe, să mă percepeţi altfel. În pofida celor pe care le gândiţi despre cei cu deficienţe, lumea în care trăim noi este o lume frumoasă, uneori chiar mai frumoasă decât a voastră. Tăcerea nu este o temniţă, decât dacă ţi-o faci ca atare. Gândiţi-vă o secundă. Gândiţi-vă la zgomotele imposibile care vă agresează de-a lungul unei zile întregi. Maşini, sirene, conversaţii inutile, chiar şi într-o sală ca aceasta, spuse ea privind drept spre auditoriu la figurile curioase, intrigate, figuri care abia îi aşteptau explicaţiile. Când vorbi, îşi mişcă graţios mâinile mici şi subţiri, care aveau mai multă eleganţă şi erau mai expresive ca unele ce aparţineau unor persoane normale. Pentru că am avut auz până la şase ani, pot spune c-am trăit în ambele lumi. Da, am pierdut ceva când boala s-a complicat şi mi-a răpit posibilitatea de a percepe sunetele ca majoritatea oamenilor, dar nu mi-am pierdut capacitatea de a simţi, de a dori, de a spera, de a visa. N-am devenit mai puţin umană, sau mai puţin femeie. Acum am două căi de comunicare, într-un singur limbaj. Mă pot concentra, fără a fi întreruptă de zgomote.

Îi pot înţelege pe ceilalţi pe căi pe care nu le-aş fi aflat, dacă n-aş fi avut această aşa-numită deficienţă. Am învăţat să aflu mai mult despre lumea mea şi a voastră decât mi-am închipuit că s-ar putea, am învăţat să disting mulţimea de sunete şi zgomote din viaţa de zi cu zi a unui om normal.

Eve făcu o pauză, apoi continuă, făcând ca adevărurile ei să pătrundă în minţile celor care veniseră s-

o asculte, s-o înţeleagă. Exista şi un număr mare de hipoacuzici în auditoriu, unii înrăiţi de ceea ce le refuzase viaţa, alţii apatici, alţi curioşi să vadă ce făcuse un om ca ei.

Membrii familiilor hipoacuzicilor veniseră să caute sprijin, să încerce să înţeleagă ceea ce oamenii fără auz nu aveau curajul să spună.

Eve încercase să intuiască motivele pentru care ar fi venit aici ascultătorii. De aceea, fiecare discurs al ei era mai mult sau mai puţin diferit de celelalte.

Voia să ajungă la inima fiecăruia, deşi ştia că este un vis imposibil, chiar dacă se străduia din răsputeri să-l transforme în realitate.

Uneori, cum să i întâmpla chiar acum, simţea că auditoriul este deschis, că îi soarbe cuvintele, că acei asemeni ei, aflaţi în sală, voiau să scape din acele colivii unde se aflau prizonieri fizic şi mental, să treacă într-o stare de libertate.

Cuvântarea ei dură aproape o oră, fiecare cuvânt îi fu absorbit cu speranţă şi bucurie. Zâmbetele se conturară pe buzele care uitaseră ce înseamnă să zâmbeşti.

Chiar şi cei mai reticenţi simţiră forţa vorbelor ei.

Poate că aceste schimbări nu vor avea efecte de durată asupra fiecăruia dintre ascultători. Exista întotdeauna această posibilitate.

Dar deocamdată, Eve se mulţumi cu faptul că venise să discute vieţile celor în nevoie, să le umple vidul cu ceva mai mult, să-i facă să uite disperarea şi durerea.

Capitolul 1

Tăciunii aflaţi în şemineu începură să pocnească şi să sfârâie; cele trei potăi din faţa focului nici măcar nu se mişcară, rămaseră la fel de liniştite, bucurându-se de căldura focului dar şi de prezenţa bărbatului aflat în colţul camerei, rezemat de marginea unui birou vechi. Sloane McGuire ridică privirea, deranjat de pocnetul buştenilor de

pe foc şi lăsă deoparte cartea la care citea. Avea ochii negri, o privire intensă, iar părul castaniu închis. Se uită un moment la foc, întrebându-se dacă trebuia să mai pună vreun lemn. Nu voia să-şi întrerupă firul lecturii, ca să se ocupe de o problemă minoră, cum ar fi pusul buştenilor pe foc. Dar apoi realiză că putea să termine liniştit cartea, înainte de a mai adăuga lemne. Ceea ce citea, nu-i oferea nimic nou, sau neştiut. Sloane nu era un bărbat impresionabil, dar această femeie, Eve Noble, îl impresionase prin felul în care triumfase. Găsise acea cheie spre sufletul lui, pe care el o căutase toată viaţa.

În vorbele ei, simţise pasiunea, dedicarea, bucuria pe care ea o simţea faţă de viaţă, cu toate că era o femeie handicapată.

Închise cartea după câteva clipe şi mai privi o dată chipul autoarei, aflat pe coperta prăfuită. Nu părea o luptătoare, o femeie care să se poată împotrivi tuturor. îi privi lung ochii verzi, părul blond, mătăsos, trăsăturile delicate, frumos conturate. Ar fi fost foarte potrivită ca model pentru viaţa unei prinţese. Sloane zâmbi trist.

Ca majoritatea bărbaţilor, aflase şi el că felul în care arăta o femeie nu spunea mare lucru despre felul ei de a fi. Cel mai dezarmant şi mai fermecător zâmbet, putea ascunde o mare duritate.

Cea mai sensibilă atingere putea precede cuţitul împlântat cu foarte multă precizie în inima unui bărbat.

Sexul slab avea o putere cu care bărbatul nu putea ţine pasul şi o cruzime care putea fi declanşată la fel de repede ca dragostea şi compasiunea.

Sloane îşi mută privirea de pe chipul Evei şi se gândi la cel care-i dăduse cartea.

Mark Clemens voia ceva de la el. Nu-i trimisese degeaba cartea, cu solicitarea de a o citi.

— Eu am terminat-o, spuse el, când Mark răspunsese la cel de al patrulea sunet al telefonului. Dar de ce era atât

de important s-o citesc chiar în seara asta?

Se uită pe pupitru. Avea multe lucrări de citit, dar şi lecturi cu care să se relaxeze, dacă voia. Dar toate acestea puteau aştepta.

— Am lucruri mai importante de făcut.

— Ştiu, murmură Mark scuzându-se. Şi înainte de a-ţi spune motivul, ce-ar fi să-mi spui ce crezi despre povestea Evei?

— A fost bună. Bine scrisă. Pasionantă. Inspirată, cu toate că un pic cam provocatoare, zise el, nepregătit să extrapoleze ceva din munca şi viaţa Evei Noble, ca să se protejeze de favorurile pe care le dorea prietenul său. Dar tu ştii asta prea bine. Din ce-mi amintesc, această lucrare a cunoscut un mare succes, aflându-se o vreme pe lista best-sellerurilor.

Mark ignoră această ultimă remarcă.

— Cum ai vrea s-o cunoşti?

Sloane ezită, deşi nu voia s-o cunoască pe femeia aceasta. Vorbele ei îl marcaseră, îl făcuseră să se gândească la lucruri pe care nu le mai abordase de mulţi ani. Vorbele acestei femei îl stimulaseră emoţional, aşa cum nu reuşise să facă familia, munca sa. Şi întrucât şi el avusese oarecare experienţă cu hipoacuzicii în munca sa, cunoscuse şi obstacole, nereuşite.

— Mulţi dintre cei care gândesc, nu cred c-ar vrea s-o cunoască. Recunoscuse ideile lui Mark, fiind cel care le recepţionase de prea multe ori. Te rog, fii explicit. Ce legătură ar putea fi între tine şi Eve Noble?

— Eve va veni luna viitoare să vorbească la emisiunea lui Duke. Îi voi asigura cazarea în casa de oaspeţi. Şi întrucât niciuna din cele două femei care vor veni nu cunoaşte zona, vor avea nevoie de un ghid. M-am gândit la tine.

Sloane se încruntă.

Deşi avea un program încărcat pentru următorul

trimestru, avea un asistent capabil, care-l putea înlocui, dar nu înţelegea de ce tot el trebuia să asigure şi un însoţitor pentru această Eve.

— De ce eu? fu întrebarea lui, firească, de altfel.

— Să zicem că dintr-o coincidenţă, în cea mai mare parte. Am primit confirmarea participării ei, chiar în ziua în care mi-ai vorbit de centrul de îngrijire diurnă al copiilor cu probleme de auz.

Sloane simţi ceva ciudat, un subînţeles pe care nu-l percepuse până acum în felul în care Mark îi evita întrebările. Dar nu putea înţelege ce punea la cale acest prieten, dincolo de ceea ce admisese deja.

— Este un mare pas înainte să stabileşti o legătură între cei doi. Dar nu uita că am ore!

— Dar îţi poţi solicita asistentul să te înlocuiască, mai ales la sfârşitul săptămânii.

Sloane ridică din sprâncene, imaginându-şi că această Eve Noble ar rămâne în weekend la universitatea Duke. Un fost elev respectabil, Mark era unul din membrii comitetului, care se ocupase de programarea vorbitorilor, le asigurase cazarea şi ghidul, dacă aveau nevoie. Niciodată, universitatea Duke nu fusese atât de ospitalieră.

— Ce intenţionezi?

— Vreau să fac o invitaţie la cină, printre altele.

Sloane trase aer în piept, disperat.

Adunarea colegilor săi nu avea loc sub auspicii bune, după părerea sa. Majoritatea erau oameni interesanţi, dar per total aveau tendinţa de a-i şoca pe cei din jur.

— Unele lucruri nu se vor schimba niciodată. Acesta este unul din motivele pentru care am nevoie de tine. Vreau ca Eve să plece de aici cu o impresie bună despre noi. Ne-a făcut o favoare ţinând această prelegere, fără o pregătire prealabilă. Abia a terminat un şir de prelegeri istovitoare.

— De ce oare simt că ai lăsat ceva deoparte în mod

intenţionat?
Mark oftă. Ar fi trebuit să ştie că nu se putea ascunde în umbra lui Sloane, acesta nu avea umbră.
— Imaginea de pe spatele cărţii Evei nu este în avantajul ei. Călătoreşte însoţită de sora ei, care este la fel de drăguţă ca ea, dar mult mai deschisă. Le-am cunoscut şi mi-au plăcut amândouă. Dar niciuna nu părea să se poată proteja singură. Aş vrea ca şederea Evei aici să nu fie umbrită de vreun incident.
Ar fi frumos să-i putem înapoia ceva din dragostea pe care ne-o oferă ea.
Cu experienţa ta în relaţia cu copiii străzii, cu copiii cu deficienţe, cred că ai putea face faţă unicităţii Evei. Acest element este cel mai important.
Când am cunoscut-o pe Eve, am făcut greşeala să recunosc că nu ştiu să mă port cu cei cu probleme… apoi am încercat să repar gafa vorbindu-i foarte rar, de parcă mă adresam unor persoane fără creier…
Rezultatul a fost că mi-a spus foarte subtil că nu mai trebuia să fac niciun efort… Mark făcu o grimasă, amintindu-şi ce simţise atunci.
— Nu am nevoie de cineva care să facă aceeaşi greşeală stupidă pe care am făcut-o. Ştiu că voi n-o veţi repeta. Ştiţi ce-i afectează pe alţii şi mai ales ştiţi să aveţi grijă să evitaţi ceva ce-i răneşte pe cei din jur, să trataţi cu oamenii cu deficienţe.
Sloane se foi în scaun. Da, observase şi el că cei din jurul lui erau afectaţi. Când eşti speriat, este mai uşor să vezi că şi cel de alături se teme, la fel ca tine. Dar ce făcuse el nu era ceva ieşit din comun.
În lume, alţii făcuseră mai mult.
— Cred că pentru escorta Evei este mai potrivită o femeie.
— O să mă gândesc la asta, admise Mark. Dar Beth nu gândeşte la fel. După cum mi-a spus soţia, o femeie

preferă să fie însoţită de un bărbat la masă şi nu de o altă femeie.

Programul Evei va fi foarte încărcat, iar tu eşti foarte aproape de locul în care va fi cazată. Am dotat soneria cu un bec foarte puternic şi cu un sistem special, ca Eve să-şi poată citi mesajele, dar asta nu-i rezolvă toate problemele, după cum ştii.

Sloane oftă, dorindu-şi să poată vorbi deschis despre ceea ce-l îngrijora la această solicitare a lui Mark. Fiecare afirmaţie a lui avea o bază solidă şi amândoi ştiau că Mark mai trebuia să spună ceva.

Femeia pe care o cunoscuse prin intermediul scrisului, era una dintre acei oameni rari, care nu se puteau proteja împotriva celor care o puteau folosi. Eve Noble era genul de femeie care se punea foarte uşor la dispoziţia altora. Şi în lumea lui, asta o punea în mare primejdie. Se gândi la colegii săi, care se vor folosi de ea. Va avea nevoie de cineva care s-o protejeze, să fie ca un tampon. Asta îl făcu să ia o decizie.

— Foarte bine. Întinse mâna după creion şi hârtie. Spune-mi, te rog, care va fi programul.

Mark se conformă imediat, încercuind datele la care Eve avea întâlniri cu oficialităţile şi alte angajamente.

— Uite, aici este puţin timp liber, observă el.

— Ştiu. De fapt, eu am anulat câteva întâlniri.

— De ce?

— Mi s-a părut că Eve este cam obosită; am avut chiar reţineri în a o invita aici, la noi, dar nu pot ignora faptul că prezenţa ei ar putea aduce mult bine.

— Şi pentru asta îi pui casa de oaspeţi la dispoziţie, bombăni Sloane, privind figura femeii de pe coperta cărţii. Bine, voi avea grijă de ea, murmură apoi fără a-şi lua ochii de pe chipului Evei.

Mark nu mai ştia cum să-şi exprime recunoştinţa.

— Dacă întâmpini probleme, nu ezita să suni. Mă

bazez pe tine.

Sloane închise, tot cu ochii la chipul Evei Noble. Arăta ca un înger. În ochii ei, se putea vedea o lumină pe care n-o mai văzuse vreodată, seninătate care izvora din suflet. Poate era obţinută doar printr-un truc al fotografului, dar vru să creadă în această lumină, mai mult ca orice pe lume. îşi aminti articolele ei, trasând cu degetul trăsăturile fine şi delicate ale chipului ei.

Cuvintele Evei Noble îi merseseră la suflet, îl făcuseră să gândească, să dorească, să-şi amintească. De câte ori nu-şi dorise în viaţă să cunoască o femeie profundă!

Viaţa nu fusese întotdeauna bună cu el. Acum, cel puţin era mai uşoară. Avea munca lui, proiecte noi, familia, prietenii în jur.

Unii erau tentaţi să-l categorisească drept singuratic; tatăl lui nu fusese nici el prea încântat că Sloane nu se grăbise să-şi ia o nevastă.

Zâmbetul Evei îl făcea să viseze. îşi aminti rândurile scrie de ea despre copii, iar dragostea se simţise la fiecare rând. îl interesase povestea ei de la început. Avusese un moment în care voise să renunţe, să nu mai citească, pentru că vorbele ei erau prea dureroase. Felul în care vorbea despre familie, despre valorile umane, despre credinţă pe înţelesul tuturor, îl făcu să vrea s-o cunoască. Ţinea cartea ei în mână; după ce-o termină, înţelesese că nimeni nu va ajunge vreodată mai bine la sufletul lui cu atâta dragoste, compasiune, cu atâta dorinţă.

Sloane se ridică, se duse la fereastră, amintindu-şi multe, dorindu-şi să cunoască şi mai mult. El înţelegea mai bine ca oricine cuvântul” imposibil”. Nu va avea niciodată propria sa familie. Nu va exista în viaţa sa nicio Eve, care să-i dăruiască un copil. Soarta îi hărăzise un alt drum. Nu-şi putea permite gânduri şi vise inutile.

Eve ajunsese la sufletul lui singuratic, dăruindu-i

ceva la care nu mai sperase.

O va întâlni, va afla mai mult despre ea, şi poate dacă soarta va voi să-i zâmbească şi lui, va găsi liniştea şi pacea în prezenţa ei timp de câteva zile.

Zâmbi unui gând ascuns.

* * *

— Am crezut c-o să vrei să te odihneşti după turul acesta, zise Gay, privindu-şi sora cu care lua micul dejun. Soarele dimineţii i se oglindea în plete, creând o aură care se potrivea cu chipul ei senin. Eve avea cearcăne şi îşi pierduse pofta de mâncare în ultimele zile. Gay era îngrijorată, ca şi restul familiei.

Eve obişnuia să ia prea mult pe umerii ei slabi, să dea tot ce putea, până la epuizare. Avea nevoie de cineva care s-o iubească îndeajuns, pentru a o opri să-şi mai dorească să strângă toată lumea la piept, să aline toate durerile provocate de viaţă.

— Tocmai voiam să-ţi spun c-o să mă odihnesc, spuse Eve, zâmbindu-i cu blândeţe. Iar îţi faci probleme din cauza mea. Luă o gură de ceai, apoi oftă şi lăsă ceaşca jos. Simţea dragostea şi grija pe care i le purta sora ei. De fapt, toată familia o înconjura cu dragoste, veghea asupra ei, se îngrijora când o vedea tristă, sau marcată de oboseală. Nu-i putea răni, spunându-le că şi-ar dori mai multă libertate.

— Mă simt bine; sunt obosită dar nu epuizată.

— Vei fi, după aceste prelegeri pe care le vei ţine la Duke.

Gay se aplecă spre ea, ştiind că era inutil să încerce s-o convingă.

— Dacă ar fi fost vorba doar de o zi sau două… dar va fi mai mult de o săptămână.

Eve îi zâmbi, calmă ca întotdeauna.

— Poate o să-mi şi placă. Dar parcă spuneai ceva de o mică vacanţă pe undeva.

— Şi asta ar putea fi considerată astfel?

— De ce nu? Gândeşte-te! Ni s-a pus la dispoziţie o casă şi un ghid.

— Acest profesor McGuire trebuie să fie bătrân şi plictisit.

Eve începu să râdă.

— Dar ar putea fi şi tânăr, minunat!

Gay se încruntă.

— Nu fi prostuţă! Mark Clemens nu ţi-ar face una ca asta. De mult n-am mai văzut un bărbat atât de manierat ca el. M-a asigurat de nu ştiu câte ori că acest profesor este un om foarte respectabil.

Eve gustă din omletă.

— Ştiu c-o să-ţi placă să vezi universitatea; are o istorie interesantă.

— Îmi doresc să hoinăresc şi prin magazinele cu antichităţi.

— Poate că profesorul ne va recomanda câteva.

Gay nu părea convinsă.

— Ştii, Eve, am aflat de mult că nu este bine să te aştepţi la cine ştie ce, ca să nu fii dezamăgit.

Eve scutură din cap zâmbind, cu toate că acest lucru presupunea un efort din partea ei.

Gay era la fel de cinică. Nu scăpase de acest defect, care parcă se accentuase de când începuseră să locuiască în aceeaşi casă.

Eve nu voia să-şi mai amintească ce se întâmplase cu sora ei cea afectuoasă, tandră. Acum mai reuşea să zâmbească dar nu mai râdea ca altă dată. O considera pe ea centrul universului.

Nu ştia cum s-o ajute pe Gay să se regăsească.

Seara, la culcare, se ruga ca sora ei să găsească pe cineva care să-i cucerească inima, iar Gay să redevină acea femeie plină de viaţă.

— Când plecăm, mai exact? o întrebă Gay.

— Vinerea viitoare.

Gay oftă şi-şi mai turnă cafea.

— Vreau să facem o înţelegere, spuse ea deodată. Eu n-o să mai bombăn dacă o să stai la piscină să te odihneşti, până când va trebui să plecăm.

— Dar ştii că mai avem multe de făcut înainte de plecare.

— Mă voi ocupa eu de tot.

Eve recunoscu acea privire a lui Gay.

Era şi ea iritată, dar ca întotdeauna se gândi la cât de mult făcuse familia pentru binele ei. Chiar dacă voia să se despartă de ei, nu putea uita cât o ajutaseră. Aşa că, încercă să se calmeze, să găsească un mod de a-i mulţumi pe toţi cei implicaţi.

Nu făcu acestea fără a-şi dori încă o dată ca într-o zi, să găsească pe cineva care s-o trateze ca pe o femeie normală, să n-o mai protejeze excesiv aşa cum făceau ai ei. Voia să simtă bucuria de a merge la pas cu bărbatul iubit, de a munci alături de el, de a dărui şi ea, de a împărţi totul cu el, fără a se teme că-i putea răni mândria cu faptul că era o femeie foarte puternică.

— O să facem tot ce se poate, iar restul vom rezolva când ne întoarcem. Astfel, putem sta amândouă pe marginea piscinei.

Gay scutură din cap.

— Nu ştiu de ce mai încerc să te fac să înţelegi că nu eşti supraom. N-aş avea şanse de reuşită.

— Atunci, să ne apucăm de treabă. Cu cât începem mai repede, cu atât mai bine.

Capitolul 2

Simţindu-şi spatele încordat, Sloane roti capul de câteva ori. Avusese o zi lungă şi obositoare, cu şase ore la universitate şi nu terminase treaba încă. Avea de corectat multe lucrări; se putea socoti norocos, dacă se culca înainte de miezul nopţii. Nu că ar fi contat… privi în jur, apreciind încă o dată arhitectura şi unicitatea casei sale.

Se afla pe un deal între Raleigh, Durham şi Chapel Hill, Carolina de Nord, o zonă în care primăvara totul era de o frumuseţe uluitoare. Văzu încă o dată bobocii care abia aşteptau să înflorească sub atingerea razelor soarelui. îi plăcea mult această perioadă a anului.

Casa era păzită de câinii săi, nişte maidanezi pe care-i găsise răniţi şi-i tratase.

Zâmbi, amintindu-şi ce spunea tatăl său, că-şi umpluse viaţa doar cu defavorizaţi de soartă. Nu-i părea rău că alesese o astfel de viaţă şi că acceptase tot ce venise şi plecase din viaţa sa de-a lungul timpului.

Duse maşina spre garajul pe care-l construise după ce ridicase casa din cărămidă, aflată lângă universitatea Duke. Copacii de pe deal aveau acum frunze verzi, altele roşii sau îngălbenite, în tonuri dulci. Era o tăcere adâncă, profundă, în zona aceea, pământul şi cerul parcă ascultau zgomotele făcute de om şi de celelalte creaturi. Vedea în faţa sa ceva la care ţinea foarte mult, propria-i casă. Sloane înţelegea foarte bine acest cuvânt, pentru că tânjise toată tinereţea după ea, cu intensitatea pe care numai tinereţea o poate da unei dorinţe greu de realizat. Dar pentru el, nu rămăsese un vis imposibil.

Imediat ce-şi făcuse ordine în viaţă, îşi crease o bază şi începuse să muncească, să dea un aspect locuibil acestei case părăsite de foarte multă vreme. Copacii adăposteau casa şi-i creau senzaţia de intimitate. Îi plăcea să-i fie respectată intimitatea.

Nu că nu ar fi avut prieteni care-l vizitau când şi când, dar nu prea avea timp de ei; îşi dedica tot timpul orelor de clasă sau luptându-se cu acea fiară cu chip prea bine cunoscut, sărăcia, ascunsă privirilor celor care trebuia s-o vadă şi să ofere ajutor, prin intermediul fundaţiei Begining Now.

Sloane pătrunse în casă prin bucătărie, aflată în spatele casei. Câinii erau ghemuiţi într-un colţ şi abia

ridicară capetele când îl văzură. Apoi începură să dea din coadă, dar niciunul nu-i ieşi în întâmpinare. Sloane începu să râdă, ceea ce îi mai animă pe cei trei leneşi.

Goof, cel mai mare, se ridică împleticindu-se şi-l împinse cu botul, cerând să fie mângâiat. Sloane se aplecă spre el.

— Nu-i nimic, bătrâne, chiar şi aşa, ştiu că eşti un câine puternic.

Goof mârâi de câteva ori, apoi se întoarse la ai săi.

Sloane scutură din cap şi întinse mâna spre cafetiera pe care o ţinea mereu în priză. După ce-şi turnă o cană de cafea, ieşi din bucătărie şi se duse în biroul său. Nu făcuse focul, dar nu era frig, nici de lumină nu avea nevoie deocamdată. Se aşeză la birou, privind tezele pe care le avea de corectat. Era ultimul său weekend liber înainte de venirea Evei şi a surorii ei. Şi pentru că urma să se ocupe de ele pe timpul în care stăteau aici, urma să fie foarte ocupat.

Helen urma să-i ţină orele cât stătea Eve aici.

Deodată, zgomotul făcut de motorul unei maşini îi atrase atenţia. După mai puţin de un minut, auzi soneria.

Se duse la uşă şi strigă:

— Nu mai suna atât, Mike!

Sloane era o copie fidelă a tatălui său. Nimeni nu putea spune că nu erau tată şi fiu.

— Ţi-a trebuit cam mult să răspunzi! Eşti cu cineva?

— Nu, singur. Ignorând dezamăgirea citită pe figura tatălui său, îi făcu loc acestuia să treacă. Ai venit în vizită, sau doar treceai pe aici?

— Asta depinde de tine, băiete. Mike ochi cana de cafea din mâinile lui Sloane. Mai ai vreun pic?

Sloane îl conduse spre bucătărie.

— Este acolo, pe dulap. Ce poţi să-mi spui de Stryker şi Tempest?

Unul dintre fraţii lui Sloane, Stryker, locuia cu soţia

sa Tempest, la Houston.

— Nu mă mai întreba! Numai Stryker se putea însura cu o nebună ca ea!

Mike îşi turnă cafea, apoi se încruntă.

— Ştii ce vrea să facă acum? Să nască acasă, fără asistenţă.

Sloane îl privi lung. Tatăl lor îşi pierduse soţia la naştere;

Dumnezeu îi cruţase pe cei trei fii cărora le dăduse naştere, dar o luase pe tânăra soţie a lui Mike, distrugându-i astfel viaţa. Acum, numai gândul că i se putea întâmpla ceva asemănător vreunuia dintre fii săi, îl încrâncena.

— Am fost nevoit să plec. Stryker îmi tot repeta să nu-mi fac probleme, dar eu, cunoscându-mă bine, am ştiut că nu-mi voi putea ţine gura, aşa că am plecat. De fapt, dacă mă gândesc bine, un bărbat şi soţia lui au nevoie de intimitate. Cu toate astea, n-o înţeleg pe femeia aceea.

Sloane simţi îngrijorarea tatălui său.

— Tu n-o înţelegi, dar Stryker o face, şi dacă ţi-a spus să nu-ţi faci probleme, aşa trebuie să fie, răspunse Sloane privindu-l lung. Cei din familia McGuire nu prea se menajau. Tempest şi Joy sunt femei speciale; dar, de fapt, nu cred că ţi-ai fi dorit femei obişnuite pentru fiii tăi.

— Nici pentru tine.

Sloane scutură din cap.

— Nu începe din nou, tată. Nu sunt ca ei şi nici nu vreau să fiu. Am renunţat la ideea că m-aş putea căsători cu mult timp în urmă; mai precis, m-am săturat să tot încerc.

Mike pufni dispreţuitor.

— Un McGuire nu renunţă. Nu trebuie să fii singur toată viaţa, fiule.

— Dar tu te-ai descurcat foarte bine!

— V-am avut pe voi.

Discutaseră de atât de multe ori pe tema asta, încât Sloane ştia replicile pe de rost.

— Puteai să te recăsătoreşti; ştiu c-ai avut câteva ocazii.

Mike ridică din umeri, dispus să discute a câta oară burlăcia sa autoimpusă, cu fiul său. Zilele petrecute cu Stryker şi Tempest îl făcuseră să vrea în continuare să-i găsească o nevastă lui Sloane.

— Poate. Dar bărbatul are nişte responsabilităţi. Am pierdut-o pe mama voastră şi n-am fost convins că o altă femeie pe care aş fi adus-o acasă, ar fi avut grijă de voi.

Sloane zâmbi, amintindu-şi de copilărie.

— Erau ca doi drăcuşori. Stater şi Stryker îţi făceau mereu probleme.

Mike clătină din cap.

— Da, pe ei îi prindeam de obicei, dar despre tine am învăţat că obţii întotdeauna ce doreşti. Eşti un bărbat foarte subtil. N-am putut observa asta în timp ce creşteai. N-ai moştenit asta de la mine, ci de la mama ta, adăugă el amintindu-şi de tânăra soţie pe care o iubise atât de mult. Dintre voi trei, cu tine ar fi avut oricine probleme serioase. Într-o eventuală competiţie cu tine, sunt sigur c-aş pierde.

Surprins, Sloane nu zise nimic pe moment.

— Pentru că mi-ai făcut un astfel de compliment, te-aş putea servi cu o pizza mai târziu.

Mike îşi bătu fiul pe spate.

— Băiete, n-a fost un compliment, este adevărul.

* * *

— Arăţi de parcă te-ai fi împăcat de curând cu lumea. La ce te gândeai? întrebă Pippa, aşezându-se în poala soţului ei, prinzându-l cu braţele după gât. îl privea uşor amuzată, cu ochii ei albaştri şi ca de fiecare dată când se afla în braţele lui, ochii îi străluceau.

— Şi tu ai reacţiona la fel, dacă ai şti la ce mă gândesc, răspunse Josh, sărutând-o. Pippa ridică înfiorată

privirea spre el.

— Nu mă privi astfel! Sau cel puţin nu, până nu-mi spui la ce te gândeai când am intrat!

— Îţi aminteşti cum te lamentai că nu poţi găsi printre prietenele tale una potrivită pentru Sloane McGuire?

Pippa se opri din mângâieri, privindu-şi ciudat soţul.

— Da, îmi amintesc.

Josh o privi lung.

— Păi…

Pippa îi zâmbi şăgalnic.

— Aş vrea ca un bărbat anume, pe care-l cunosc foarte bine, să nu mă mai ţină pe jar, să-mi spună ce a aflat.

— Am găsit femeia potrivită pentru Sloane, o anunţă Josh.

Pippa îl privi cu suspiciune.

— Cum adică i-ai găsit femeia potrivită? Parcă râdeai de încercările pe care le-am făcut să-mi mărit prietenele, iar acum faci acelaşi lucru?

— Mi s-a părut firesc să mă alătur şi eu jocurilor tale. Şi a fost distractiv, admise el privindu-şi soţia. A însemnat, desigur, multă muncă dar şi frustrare. Nu mi-am imaginat cât de greu este să aduci în acelaşi loc două persoane din zone geografice diferite, fără a le spune scopul pentru care o faci. Iar în acest caz, mai există o femeie pe lista de aşteptare, dacă voi că am găsit persoana nepotrivită în locul nepotrivit.

— Cine este femeia despre care vorbeşti? îl întrebă Pippa brusc interesată.

— Ei, asta rămâne secret! decise soţul ei.

Pippa îi atinse încet faţa cu degetul.

— Josh, este ceva serios. Cineva ar putea fi afectat de ceea ce faci tu.

El o privi cu atenţie.

— Cred că am mai auzit acest comentariu. Am vrut să împart această veste cu tine. Privindu-i pe cei pe care i-ai făcut fericiţi, am vrut să fac şi eu acelaşi lucru, dar în alt mod. În viaţa lui Sloane, n-am vrut însă să mă amestec. S-a întâmplat. Chiar cred că această femeie minunată este pentru el.

Pippa se cuibări în braţele lui, zâmbindu-i.

— Acum că ne-am lămurit, ai putea să-mi spui cine este femeia.

— Nici vorbă! Este secretul meu şi-l voi proteja cât voi putea, dar poţi încerca, să vedem câtă intuiţie ai. Ştii că-mi place cum gândeşti, iubito. Josh o luă în braţe, îndreptându-se cu ea spre canapea. O privi încă o dată pe această femeie cu care trăise practic cea mai mare parte din viaţă. O femeie care-i dăruise nu numai trupul ei. Pippa îl învăţase să se bucure de viaţă, s-o trăiască din plin. Îl mai învăţase şi cum să-i atragă şi pe alţii în fericirea lui. Urmărise ce făcuse Pippa pentru Lyla şi Joe, Diana şi Jason, Lorelai şi Laex, Rich şi Christiana, Stryker şi Tempest, Stater şi Joy. Nici el nu mai suporta să vadă pe cineva luptându-se cu singurătatea.

Dintre tripleţii McGuire, Sloane era cel mai interesant.

Josh ardea de nerăbdare să-l ajute, dar până nu-şi aminti de o femeie specială, fiica unui asociat, nu ştiuse că poate face ceva pentru el. Acum pusese soarta în mişcare; întâlnirea era aranjată.

Capitolul 3

— Nu-mi vine să cred c-a aterizat la timp; de obicei, avioanele sosesc cu întârziere, zise Gay uitându-se la ceas. În jurul lor, pasagerii se ridicaseră în picioare să-şi adune bagajele, pentru a se îndrepta spre terminalul de îmbarcare.

Eve urmări ceilalţi pasageri care se îndreptau spre avion. Dintre toţi, îi plăceau familiile cu copii. Zâmbi unei

fetiţe care dădu buzna spre ei, lăsându-şi în urmă mama cu frăţiorul în braţe. Mama o strigă. Eve observă că era îngrijorată şi opri copilul.

— Draga mea, aşteapt-o pe mama, să nu te pierzi, îi spuse zâmbindu-i copilului, care-i studie chipul cu ochii ei mari rotunzi.

— Vorbeşti aşa de… ciudat! constată fetiţa.

Eve reuşi o grimasă.

— Ştiu.

— De ce vorbeşti aşa? insistă copila.

Mama acesteia o ajunse din urmă şi o privi lung pe Eve, după ce-şi luă copila de mână.

— Cred că v-a deranjat, este cam vorbăreaţă, se scuză femeia.

— Nicidecum, spuse Eve, mutându-şi privirea spre copilul aflat în braţele femeii. Aveţi copii minunaţi, doamnă.

Femeia îşi coborî privirea spre micuţul pe care-l purta în braţe, adormit.

— Mulţumesc, rosti ea şi privirea i se îmblânzi. Mulţumesc şi pentru că mi-aţi oprit fiica; mi-era teamă că în aglomeraţia asta se poate pierde.

— Da, ar fi fost păcat să avem probleme acum, zise Eve ochind sacoşa cu pampers, pe care femeia o purta pe umăr. Eu şi sora mea nu avem bagaj de umăr, vreţi să vă ajutăm?

— Nu vreau să abuzez… zise femeia.

Eve zâmbi.

— Vi-l înapoiez imediat ce vă găsiţi locurile.

Femeia roşi, apoi începu să râdă.

— Am uitat ce oameni buni sunt în sud! Aici nu se întâmplă să ţi se facă o astfel de ofertă!

Eve îi luă sacul cu pampers de pe umăr, iar Gay luă sacul cu jucării şi puloverul fetiţei.

— Mă cheamă Annie, spuse cea mică, privind-o pe

Eve prinzând-o de mână. Pe tine cum te cheamă?

— Eve; iar ea este sora mea, Gay.

Fetiţa o studie pe Gay.

— Nu prea vorbeşte.

Eve începu să râdă.

— Asta pentru că nu prea i-am dat ocazia. Cu coada ochiului, observă că mama copiilor era mai relaxată acum.

Gay atinse braţul femeii.

— Surorii mele îi plac copiii, spuse privind-o pe mama copiilor.

— Da, am văzut; cred că trebuie să aibă proprii copii, sunt convinsă că vor fi nişte copii fericiţi. Femeia o privi lung pe Eve şi-i spuse: mă cheamă Lisa. Aţi venit aici în vizită?

Gay scutură din cap.

— Sora mea nu aude.

Lisa se opri, nedumerită.

— Glumiţi? Dar vorbeşte de parcă ar auzi perfect!

— Eve citeşte pe buzele interlocutorului, o lămuri Gay. Dar acum ar fi bine să ne grăbim.

— Mi se pare teribil! continua să se mire acea mamă extenuată. Continua s-o privească pe Eve cum vorbeşte cu Annie.

— Nu se cunoaşte foarte uşor, murmură Gay.

— Dar mă impresionează felul în care vorbeşte! Am crezut că hipoacuzicii comunică doar prin limbajul semnelor.

Aceste nedumeriri pe care le exprimau cei care o cunoşteau pe Eve n-o deranjau deloc, dar lui Gay nu-i făcea plăcere să dea explicaţii.

Cei patru se îndreptară spre terminalul de ieşire. Lisa îşi căuta din priviri o mătuşă, care trebuia s-o aştepte.

— Nu ştiu, cred că n-a venit. Dacă aş lua un taxi, probabil c-ar apărea imediat! Pe voi vă aşteaptă cineva? i se adresă ea Evei.

Apoi realiză că nu ei trebuia să i se adreseze şi întoarse repede capul spre Gay.

Privindu-şi sora, Eve realiză că aceasta îi spusese femeii de surditatea ei. Scutură încet din cap şi răspunse:

— Da, ar trebui să fim aşteptate, dar se pare că persoana întârzie. Făcu un gest spre o bancă aflată într-un colţ al coridorului; am putea aştepta acolo.

Lisa încuviinţă şi o luă de mână pe Annie. Fetiţa îşi privi mama încruntată, dar înainte să poată pune o întrebare, Lisa luă sacul cu jucării din mâna lui Gay şi i-l puse fiicei sale în poală. Aceasta ridică privirea şi exclamă:

— Uite-o pe mătuşa Nellie! în clipa aceea, sacul cu jucării îi căzu şi acestea se risipiră pe podea.

Fratele fetiţei se trezi şi începu să plângă, iar mama îi spuse Anniei care se ridicase să plece spre mătuşa sa, să se oprească; lumea se întoarse spre ele. Eve se ridică s-o oprească pe Annie, dar tocmai atunci o văzu ciocnindu-se de un bărbat înalt. Acesta reuşi s-o evite în ultima clipă, ridicând-o în braţe.

Eve, care venea repede după Annie, privi o clipă chipul bărbatului. Acesta avea un chip atrăgător, cu trăsături regulate, frumoase, un chip în care puteai avea încredere de la prima privire. Cu un cap mai înalt ca restul oamenilor din acea sală de aşteptare, cu părul şi ochii negri, putea fi tatăl lui Annie.

Avea o blândeţe anume pe chip, adresându-i-se cu multă înţelegere fetiţei. Plină de emoţie, Eve îl urmărea cu o atenţie pe care n-o mai acordase altui bărbat. îi citea mişcarea buzelor, înregistra fiecare cuvânt al bărbatului. Văzu cum Annie îi zâmbeşte destinsă.

Eve simţi ceva ciudat, ceva ce nu mai simţise până atunci. Inspiră adânc, simţind cum zâmbetul lui îi pătrunde adânc în suflet. Ar fi vrut să întindă mâna, să-i atingă chipul, să-l simtă că articulează cuvinte adresate ei.

Ar fi vrut să-l vadă zâmbind în continuare numai

pentru ea.

Bărbatul ridică privirea. Ea făcu altă descoperire, privind în ochii lui de culoarea ciocolatei. Pentru un moment, Eve trecu dincolo de barierele de care majoritatea oamenilor nici nu sunt conştienţi şi citi în sufletul lui. Până în această clipă, nu se lăsase impresionată într-un asemenea mod de o privire. Privind în sufletul lui, Eve citi multă durere. Era un teren atât de arid, de dureros, care o afectă atât de profund, încât ridică mâna să-l atingă, iar picioarele ei făcură prima mişcare spre el. Chiar atunci, legătura invizibilă care se crease între ei, o făcu să se cutremure. Văzu umbre, prea multe umbre.

Cu toate că ţinea copilul în braţe, bărbatul părea a se fi îndepărtat cu multe mile de orice legătură umană.

Eve o privi uimită pe Annie. Bărbatul dădu drumul fetiţei în clipa aceea şi se întoarse spre bărbatul mai vârstnic de lângă el. Eve îi văzu vorbind, apoi se înclinară spre direcţia în care se afla ea. Cei doi se îndreptară spre ea, Annie porni spre mătuşa ei, iar Eve realiză cine era bărbatul. Salvatorul Anniei era profesorul Sloane McGuire.

— Cred că ei sunt, şopti Gay.

Eve înclină din cap, fără a-i scăpa din priviri pe cei doi bărbaţi. Îl cercetă şi pe celălalt, apoi reveni cu privirea la cel tânăr, încercând să vadă din nou ce observase cu câteva clipe înainte. Dar el nu mai era acelaşi. Văzu în ochii lui doar interes, nimic altceva. Nici urmă de durere, de dorinţe neîmplinite. Eve se înfioră. Nu văzuse niciodată o transformare atât de rapidă. Probabil, acel bărbat avea o putere de control extraordinară.

Intrigată, aproape pierdu prezentările, dar realiză imediat că cel pe care-l fixase era profesorul Sloane McGuire. Îl privi în ochii negri, intenşi.

— Am crezut că tatăl dumitale este profesorul McGuire.

Mike zâmbi, iar Sloane se concentră asupra Evei. Fotografia ei fusese nereuşită. Ţinea mâna ei mică în palmele sale mari, capul ei ajungându-i în dreptul inimii. Aşteptase cu interes s-o cunoască pe femeia care renăscuse ca pasărea Phoenix din propria-i cenuşă.

De când îi citise cartea, se convinsese că valorile pe care le preţuia Eve, erau şi ale sale. Ţinându-i mâna în palmele sale, uită de linştea, de pacea pe care o citise în ochii ei în fotografie. Privirea acestei femei îl surprinsese ca fiind vulnerabilă, văzuse ceea ce el nu permisese nimănui să vadă.

Simţi primejdie. Primejdia era chipul acestei femei, Eve. Ar fi vrut să se retragă, dădu drumul acelei mâini mici şi delicate.

— Eve, dacă ţi-ai recuperat toate bagajele, le voi lua eu, iar Mike le va duce la maşină.

Eve nu auzea ce-i spunea bărbatul, dar îl simţi oarecum bătând în retragere. Nu-i plăcea aceasta mască pe care o vedea acum; exprima doar politeţe. Trupul îi era încordat ca un arc. Mental, şi ea bătu în retragerere, protejându-se în singurul mod care-i era cunoscut.

Mark o asigurase că Sloane ştia să lucreze cu persoanele cu deficienţe, dar confruntată cu el şi mai ales cu bariera ridicată de el, începu să se îndoiască de vorbele lui Mark. Reacţiile lui faţă de ea erau mai subtile decât ale Lisei. Până nu va şti ce anume îl făcuse să bată în retragere, îi va respecta dorinţa de a sta la distanţă.

Dar o durea mai mult decât o duruse orice altceva vreodată; întoarse capul, pentru a avea timpul necesar să se adune.

— Iată-le, spuse ea întinzându-i biletele lui Sloane. Fără a-l mai privi, Eve se întoarse spre Mike. Tatăl era mai uşor de înţeles şi abordat decât fiul. La el nu simţi nicio oprelişte.

Mike se arătă încântat.

— Ştiu că poate vi se pare puţin demodat, dar abia aştept să ies din aeroport cu două doamne atât de frumoase.

Eve începu să râdă, ceva mai destinsă acum. îl privi lung şi-i spuse:

— Cred c-o să-mi placi mult, domnule McGuire.

O privi pe Gay, surprinsă de figura amuzată a acesteia, lucru neobişnuit.

— Şi mie, adăugă Gay.

Sloane îşi urmări tatăl care le conducea pe cele două doamne, invidiindu-l, aşa cum nu făcuse niciodată. Mike beneficia acum de zâmbetul Evei, se bucura din plin de el, în timp ce lui nu-i rămăsese decât răceala şi indiferenţa ei. Scutură din cap, revoltat pe reacţiile sale. În fond, această Eve nu era decât o femeie foarte frumoasă. Faptul că-i citise cartea, că-i împărtăşise emoţiile şi gândurile îl făcuseră să creadă c-a şi pătruns în mintea ei. Nu voia de la Eve Noble decât un singur lucru; cheia către pacea ei interioară. Numai acest lucru îi lipsea. Restul era simplu; un bărbat singuratic, o femeie singură şi frumoasă.

Sloane conduse maşina, conştient de Eve, aflată lângă el. O privea doar ocazional, pregătit să-i vorbească despre orice obiectiv care ar fi prezentat interes pentru ea, dar ea părea că nu vede nimic. Ar fi vrut s-o întrebe ce se întâmplă, dar nu îndrăznea. Asculta conversaţia pe care Mike o purta pe bancheta din spate cu Gay. El, cel puţin, părea să nu aibă probleme în a comunica.

— Încă unul! exclamă Gay, întorcând capul. Ce multe magazine de antichităţi sunt în zona asta!

— Şi magazine cu reduceri şi pieţe de obiecte desperecheate, adăugă Mike făcându-i cu ochiul.

Gay îl privi speculativ, ca pe un posibil entuziast.

— Nu glumeşti?

Mike părea la fel de înflăcărat.

— Cred că am găsit o femeie pe placul inimii.

Confirmă-mi că-ţi place să-ţi vâri nasul prin cotloane prăfuite, ca să cauţi lucruri vechi, aparent nefolositoare.

Ea zâmbi.

— Da, tot felul de farfurii, de litere de alfabet…

— Unelte vechi…

— Oale vechi…

— Dispozitive de prins muşte, din epoca victoriană…

Asta opri enumerarea.

— N-am auzit de aşa ceva. Despre ce este vorba?

— Singurul pe care l-am văzut, era expus într-un muzeu; era un vas de cristal, cu un urcior la capăt şi o mică deschidere în partea de sus. Musca intra prin această deschidere, ca să ajungă la mijlocul sticlei, unde se afla un lichid dulce, care s-o tenteze. O dată ce intra, nu mai putea să iasă. Apoi, cineva desfăcea sticla şi scotea muştele.

— Ingenios!

El o privi lung.

— Ce-ai zice să hoinărim după astfel de lucruri vechi cât stai aici? Lui Sloane nu-i plac aceste locuri şi de unul singur nu-mi face plăcere să hoinăresc.

Gay îl privi; nu părea să glumească.

— Da, ar fi plăcut, zise în cele din urmă. Văzând cum ochii lui începură să strălucească, adăugă; asta dacă Eve nu va avea nevoie de mine. Înainte ca Mike să-i răspundă, se aplecă spre Eve şi o bătu uşor pe umăr.

Eve se întoarse bucuroasă că astfel scăpa de tăcerea instalată între ea şi Sloane. După ce află propunerea lui Gay, decise să i se adreseze lui Sloane.

— Mike mi-a spus că există multe magazine cu antichităţi în acest oraş şi ar vrea să le vadă.

Eve îl privi lung pe Mike, apoi pe sora ei:

— Iar tu abia aştepţi să-l însoţeşti!

Gay începu să râdă.

— Ştii că mi-ar plăcea, dar pe tine nu te pot duce în astfel de locuri. Ştiu că avem multe de făcut, dar ne putem

rupe două trei ore.

Ea oftă. Voia s-o asigure pe Gay că nu trebuia să fie cu ea clipă de clipă, dar nu voia s-o rănească. Gay avea grijă de ea de prea mult timp. Într-o vreme, Gay simţise nevoia disperată de a-i fi de folos şi Eve se lăsase îngrijită de ea, pentru ca mai apoi să realizeze că Gay o folosise de fapt ca pe o scuză pentru a nu-şi trăi viaţa din plin.

Gay se încruntă, observând că Eve nu răspunde imediat.

— Nu voi merge.

Sloane simţi cam fără prea multă bucurie că s-ar putea ca Eve să nu agreeze compania lui. Femeia a cărei carte o citise, nu era nici pe departe o neajutorată.

— Trebuie să mergi, Gay, numai să nu uiţi cărţile de credit. Ultima dată când ai plecat într-o astfel de „misiune" te-ai întors fără un ban!

Gay se însenină. Apoi zâmbi, ceea ce o făcu să pară foarte tânără.

— Dar m-am simţit extraordinar!

— Ce-ai cumpărat? o chestionă Mike.

Eve interveni.

— Este mai bine să n-o întrebi. A mai desfăcut cutii încă o săptămână după întoarcerea acasă.

— Nu este chiar aşa! exclamă Gay şi începu să enumere lista de cumpărături.

Eve îşi privi uimită sora, al cărei chip se însufleţise brusc. Oftă mulţumită. Apoi îl privi pe Sloane. Nu mai suporta indiferenţa lui.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Sloane opri la stop şi astfel nu mai putu să întârzie cu răspunsul. Se întoarse spre ea, pentru ca Eve să-i poată citi mesajul de pe buze.

— Nu ştiu la ce te referi.

Eve nu putea fi amăgită prea uşor. Dacă urma să fie alături de acest bărbat în săptămâna care urma, nu avea

de gând s-o facă în tăcere.

— N-aş fi crezut că ştii să minţi.

Sloane fu surprins de vorbele ei dure, dar apoi după ce şocul trecu, îşi aminti că această femeie dovedise multă tenacitate în surmontarea obstacolelor din viaţa ei. Această femeie nu înţelegea cuvântul renunţare.

Iar acum, era curios să vadă ce urma. O privi un moment şi-i spuse:

— Nu mă cunoşti prea bine, aşa că nu poţi face aprecieri.

— Bănuiesc că acum ar trebui să mă retrag în colţul meu şi să mă simt vinovată.

— Ar fi mai bine.

Dar Eve nu-l iertă.

— Cred că ar fi fost mai nimerit să spui că ţi-ar fi mai convenabil. Aş vrea să ştiu din ce motiv.

Sloane oftă, capitulând în faţa femeii care demonstrase atâta caracter, pasiune, hotărâre. Şi tocmai acele lucruri pe care le admirase la ea, la viaţa ei, la felul în care scria, erau cele care-l ţineau acum lângă ea. Sloane putea fi furios.

El ar fi vrut să se înfurie, dar privind în ochii ei, realiză că-şi dorea s-o cunoască mai bine şi pentru asta trebuia să-i fie aproape. Îi va lua mult să dărâme acele bariere dintre ei. Femeia văzuse destulă durere în viaţa ei, pierduse destul.

— Dacă ţi-aş spune că nu are nicio legătură cu tine?

Sloane nu ştiuse că este capabil să mintă atât de bine.

Eve îl studie cu capul dat pe spate.

— Foarte bine. Voi accepta ce-mi spui acum, pentru că nu te cunosc şi s-ar putea să spui adevărul, deşi nu cred că aşa este.

Numai felul în care Sloane strânse de volan o făcu să creadă că se apropiase mult de adevăr.

— Vrei să te odihneşti când ajungem acasă, sau să vezi împrejurimile? îi pusese această întrebare în calitatea sa de ghid şi escortă a ei.

Eve acceptă schimbarea subiectului.

— Aş prefera să văd împrejurimile.

Sloane o auzi pe Gay vorbind în şoaptă, pentru ca Eve să nu simtă că se vorbea despre ea.

— Ne-am trezit foarte devreme, ca să prindem avionul şi de aceea nu cred că Eve mai are putere să meargă la plimbare. Are nevoie de odihnă, zise Gay repede, pentru ca sora ei să nu poată înţelege.

Sloane, care era cu faţa spre Eve, nu-i putea răspunde lui Gay. Simţise îngrijorarea din glasul acesteia, dar nu voia ca aceasta să fie prea protectoare cu Eve. Vorbi destul de rar, pentru Eve să-i poată citi cuvintele.

— Îţi plac surprizele?

Eve zâmbi, ochii începură să-i strălucească de entuziasm:

— Le ador!

Sloane o mai privi odată. Era îmbrăcată cu haine care nu se potriveau cu locurile în care intenţiona s-o ducă.

— În acest caz, va trebui să te schimbi cu ceva confortabil, pentru că s-ar putea să te murdăreşti.

Eve, care abia aştepta invitaţia, nici nu observă casa în faţa căreia opriseră; era cea pusă la dispoziţie de Mark Clemens pe timpul şederii ei la Duke.

— Nu vrei să-mi dezvălui mai mult? îl întrebă pe Sloane.

— Nu, altfel n-ar mai fi o surpriză!

Mike îl grăbi.

— Sloane, în timp ce tu le arăţi doamnelor casă, eu voi aduce bagajele.

Luă cheile de la Sloane.

După câteva minute, Mike şi Sloane se aflau în camera de zi singuri, în timp ce doamnele se aranjau.

Hotărâră ca Mike să meargă cu maşina sa în căutarea magazinelor de antichităţi, în timp ce Sloane o va duce pe Eve la fundaţia Begining Now-un nou început.

— N-o să-ţi meargă, îi spuse Sloane tatălui său.

Mike se întoarse spre el.

— Aşa crezi?

— Nu le vei putea despărţi pe cele două.

— Din contră, sunt convins c-o voi face cu mare uşurinţă.

Sloane oftă.

— Nu cumva încerci s-o împingi pe Eve spre mine?

Mike îl privi lung, apoi pufni în râs.

— Ce încerci să-mi spui? C-ai observat-o?

— Chiar vrei să te duci la cumpărături cu Gay?

— De ce nu, prostuţule! Îmi place cum arată şi pare o femeie deosebită. Dar ştii prea bine că nu-mi place să mint femeia nici măcar de dragul tău, Sloane.

— Te cred, zise el încet. Numai că mi se cam pare că vrei să mă împingi pe drumul pe care au luat-o Stryker şi Stater. Mi-aş fi dorit să fi fost mai răzvrătit, încă din copilărie. Meriţi toate năzdrăvăniile pe care ţi le-au făcut Stater şi Stryker.

— Ce nume neobişnuite! Cine sunt? întrebă Gay care intrase tocmai atunci, venind în spatele Evei.

— Fraţii mei, răspunse Sloane. Am fost tripleţi.

— Tripleţi identici, clarifică Mike cu mândrie.

Amândouă femeile făcură ochii mari.

— Cum, identici? întrebă Eve.

— Dacă nu ne cunoşti foarte bine, nu ne poţi deosebi.

— Dar nurorile mele, Joy şi Tempest, o pot face foarte uşor, stai liniştită, interveni Mike. De fapt, Tempest l-a recunoscut pe soţul ei şi pe viscol.

— Asta pentru că o mai făcuse înainte, zise Sloane răutăcios.

Mike chicoti.

— Adevărul este că acest fiu al meu căruia îi place să-şi creeze singur probleme, a găsit-o pe viscol pe munte, atârnând de o frânghie. I-a luat trei ore s-o coboare de acolo.

— Tempest spunea că în timpul ăsta a înjurat fără încetare.

Mike încuviinţă.

— Probabil aşa a fost. Un bărbat de vârsta mea cred c-ar fi urecheat-o pentru imprudenţa pe care a făcut-o. Dar am uitat să vă spun că fiii şi nurorile mele vor veni să vă vadă înainte de plecare. Veţi asista la o impresionantă reuniune de familie.

Sloane scutură din cap. Era obişnuit ca familia să apară atunci când nu era cazul. O privi lung pe Eve.

— Eşti gata? Să plecăm de aici înainte ca tata să-şi mai amintească ceva ce nu mi-a spus.

Capitolul 4

— Este un loc minunat, murmură Eve, lăsând soarele să-i lumineze chipul. Avusese o zi plină de surprize, dar fundaţia Begining Now era cea mai plăcută dintre ele. Ca şi bărbatul de lângă ea, era destul de greu de înţeles la prima vedere ce se întâmpla aici. În curte, se vedeau echipe de fete şi băieţi jucând diferite jocuri; vizitară o sală de întruniri pentru adulţi.

O clinică, o altă secţie în care erau aduşi doar sugarii.

Observă că Sloane era foarte respectat şi iubit. Toată lumea

I se adresa direct, de la cea mai mică fetiţă până la acel bărbat numit Crazy, cu deficienţe mintale. Şi pentru că venise aici însoţită de Sloane, fusese şi ea acceptată imediat. Nimeni nu fusese surprins de deficienţa ei. Nimeni n-o tratase în vreun fel anume.

— Îmi place acest aşezământ, spuse ea.

Sloane o privi atent. Soarele îi îmbujorase chipul,

pielea îi era parcă mai netedă, mai luminoasă ca oricând, buzele mai pline, de parcă aştepta să fie sărutată. Nici el nu ştia de ce o adusese direct aici. Proiectul era la început, iar cei care se aflau deja aici îi priveau cu suspiciune pe cei care veneau în vizită dinafară.

Eve intrase, văzuse, pusese întrebări. Fusese impresionată de acel copil care plângea după mama care-l abandonase, sau de adolescenta care fusese lăsată însărcinată de un bărbat care ar fi putut să-i fie tată. Primi zâmbete de la amândoi. Chiar şi băieţii care jucau fotbal o primiră cu căldură.

Sloane îi simţea în tot timpul acesta mâna aşezată pe braţul lui şi nu voia să înceapă să-i placă acest gest. Mai încerca să rămână insensibil la inflexiunile vocii ei, dar acest lucru nu i se împlini. Deodată, îi acoperi mâna cu palma lui. Ea îl privi brusc, iar zâmbetul ei ceru un răspuns.

— Cum reuşeşti asta? o întrebă el, apoi îi îndepărtă o şuviţă care-i căzuse pe faţă. Toată dimineaţa voise să facă acest gest.

— Ce anume?

Parfumul ei floral uşor, diafan, îl fermeca.

— Cum reuşeşti să farmeci pe toată lumea?

Ea îl studie o clipă, uşor nedumerită, pentru că nu înţelesese de ce se depărtase de ea de la început, de parcă ar fi vrut intenţionat s-o ţină la distanţă. Atunci, crezuse că era din cauza handicapului ei, dar după aproape o oră petrecută în acest centru, Begining Now, realizase că se înşelase.

— Chiar reuşesc? îl întrebă.

El încuviinţă.

— Aparent fără niciun efort.

— N-am fost conştientă de asta. Simţi dintr-odată că mâna lui o arde şi se încordă.

Privirea lui Sloane zăbovi asupra gurii ei; dori dintr-

odată s-o sărute. Chiar acolo unde se aflau, în faţa acelor băieţi care jucau fotbal şi abia se obişnuiau cu gândul că lumea le poate întinde o mână, fără ca apoi să-i lovească. Ar fi vrut s-o prindă în braţe, să-i împărtăşească visurile sale legate de acest centru, un vis pe care nici familia nu i-l cunoştea în întregime. Se gândi la toţi acei ani în care căutase o femeie cu care să împartă aceste visuri, cu care să discute orice, dar noroculnu-i surâsese.

În clipa aceea, se auzi un strigăt de victorie care-l trezi din visare, salvându-l de sine însuşi. Ridică încet capul, eliberând braţul Evei. Observă în privirea ei că era dezamăgită acum, chiar rănită putea spune, după zâmbetul ei trist.

— S-a terminat jocul, o anunţă.

Eve trase aer în piept, încercând să nu lase să vadă ce simţise, pierzându-l pe Sloane. Privi peste umărul lui, spre clădirea din care ieşiseră.

— Dacă nu te superi, aş vrea să-i mai văd o dată pe copii înainte de plecare.

— Sigur vrei să te mai duc acolo?

— Da, îmi plac foarte mult copiii. Mici, mari, buni, răi, nu contează, sunt o rază de speranţă, siguranţa că există un mâine.

Sloane sesiză durerea din vorbele ei. Întinse mâinile spre ea, dorind s-o strângă la piept, dar echipele care jucaseră până atunci se apropiaseră de ei şi puteau s-o afecteze cumva.

Eve îi privea destinsă, aproape că înţelegea ce spuneau şi nimic nu părea s-o afecteze.

— Iar acum, te-aş putea conduce să vezi o secţie în care se aflau oameni care au învăţat să supravieţuiască în zonele de conflict. Durham era una din ele, cu riscuri mari, iar recompensa lor consta într-o zi de supravieţuire într-o lume care nu le oferise nimic.

Sloane nu făcu nicio încercare s-o protejeze. Eve

acceptase să vină aici. De altfel, îi cucerise pe toţi cu o vorbă bună şi poate o strângere de mână. Nu se folosise de faptul că ea însăşi avea un handicap, pentru a-şi atrage simpatia, cu toate că-i prevenise de la început pe toţi că nu aude şi dacă vor să comunice cu ea, vor trebui să-i vorbească foarte rar, pentru a le citi mesajul pe buze. Acest lucru avusese un efect ciudat asupra tuturor.

Begining Now era un loc în care oamenii comunicau, dar evitau să se atingă. Deficienţa Evei îi ajutase pe ceilalţi să treacă peste asta, să-i facă s-o atingă, ca să-i atragă atenţia. Se întinseră spre ea mâini de toate felurile, mici, altele mari, muncite, mâini dibace care probabil furaseră, mâini handicapate, toate acestea o atinseseră uşor, retrăgându-se imediat ce se stabilea contactul. Dar fusese de-ajuns.

Ea le zâmbise sigură pe sine, puternică. Întorsese capul, curioasă să vadă cine o atingea, dorind să le răspundă.

Sloane, care stătuse deoparte, fusese uluit de efectul pe care-l avusese Eve asupra celor de la Begining Now. Şi ei îi păsa de toţi, le dăruia dragoste în mod egal. La rându-i, şi el tânjea după atingerea ei.

Sloane se sprijini de uşă, urmărind cum copiii, ca şi maturii, se adunaseră în jurul Evei. Bluza ei fusese atinsă de degete negre, de copii care – şi schimbau dentiţia, îi zâmbiseră.

— Ştie să se poarte cu copiii, murmurase Rita, ar fi o mamă minunată.

Sloane nu reacţionase.

— Da, se descurcă foarte bine cu toţi.

Rita scuturase din cap, dorindu-şi să fi avut uşurinţa Evei de a stabili contacte cu cei din jur.

— Este atât de naturală, te face să te simţi bine doar când o priveşti.

Sloane observă cum Eve se apleacă să discute cu o

fetiţă, care nu voia să se integreze în atmosfera centrului, şi care-i uluise pe toţi cu faptul că nu scosese o vorbă de când fusese adusă aici.

I se adresă profesoarei acesteia:

— Am crezut că va face progrese până acum.

Rita se încruntă, observând cum fetiţa ridică din umeri, dar nu răspunde întrebărilor Evei.

— Doctorul m-a sunat azi să-mi spună rezultatul testelor. Au confirmat ceea ce am suspectat: este surdă. Am încercat să iau legătura cu unul din sponsorii noştri să-i semnalez cazul, dar cred că este mai bine să amân, să am o discuţie cu el, faţă în faţă. Poate vrea să vadă ce facem aici. Cum altfel ar dori să ofere fonduri în continuare, fără să fi vizitat lăcaşul?

— Dar tu de unde ştii că nu l-a vizitat? întrebă Sloane.

Rita îl privi ciudat.

— A fost aici? Nu-mi spune că este unul din minunaţii tăi fraţi!

— Nu spun nimic, dar am de gând s-o iau pe Eve de aici, înainte să leşine de foame.

Rita îl privi îngrozită.

— N-a mâncat nimic?

— Nu şi este deja ora unu.

Rita se duse în mijlocul încăperii, bătu din palme pentru a capta atenţia celor din jur şi le spuse:

— Vă rog să-i mulţumiţi Evei pentru vizita de astăzi.

Se auzi un cor de voci.

Sloane o scoase pe Eve din mijlocul lor. Abia când ajunseră afară la lumina zilei, văzu semnele lăsate de oboseală pe chipul ei.

— Cred că am făcut o greşeală lăsându-te să stai aici atâta timp, fără să-ţi fi oferit ceva de mâncare, zise el.

— Vei observa că voi mânca poate mai mult decât ar trebui, răspunse ea obosită, dar fericită, urcând în maşină.

Eve îşi privi sora, care părea fericită, cum n-o văzuse vreodată.

— Ai avut o zi bună?

Gay se aşeză pe canapea, îşi scoase pantofii şi se rezemă de o pernă.

— Am avut o zi minunată, dar mă dor picioarele foarte tare. Am mers foarte mult.

Eve zâmbi, observând satisfacţia de pe figura lui Gay.

— Hoinăreala după antichităţi nu este autentică dacă nu ajungi acasă obosit, prăfuit şi înfometat.

— Ai cumpărat ceva?

— Da, destule. O să le vezi când ajungem acasă.

— Le-ai şi expediat? o întrebă Eve.

Gay încuviinţă.

— Da, Mike mi-a sugerat să fac asta.

— Văd că-ţi place Mike!

— De ce nu? zise Gay ridicând din umeri. Arată bine, este amuzant. Ne plac aceleaşi lucruri. Mă face să râd. Gay se ridică. Mă duc să mă pregătesc pentru masă. Mike ştie un loc unde se mănâncă cele mai bune coaste de berbec, aşa că nu vom merge cu voi.

Eve urmări cum sora ei iese din cameră. Sloane nu confirmase încă dacă vor lua masa împreună. Iar dacă nu va fi aşa, ştia prea bine că va urma; Gay va rămâne acasă şi-şi va face probleme din cauza cearcănelor de sub ochii ei. Eve nu-şi dorea asta, ci mai degrabă s-ar fi bucurat să-şi vadă sora plecând fericită cu Mike. Mike ar fi un bărbat bun, care ar avea grijă de sora ei. O va face să se simtă bine, destinsă, o va face să înţeleagă că viaţa merită trăită. Vârsta, felul lui de a fi, de a o aborda pe Gay, arătându-i permanent că este o femeie specială, îl făceau bărbatul ideal pentru sora ei. Eve simţi că această călătorie fusese binecuvântată.

* * *

Sloane se uită la ceas, supărat că nu se putea

concentra. Gay ieşea cu Mike, iar Eve rămânea singură acasă. Străbătu încăperea cu paşi mari, mormăi câteva vorbe, apoi se îndreptă spre fereastră. Trebuia să aibă grijă de ea. N-o putea lăsa singură în casa aceea, fără măcar să poată auzi când sună telefonul.

Mike nu apucase să modifice decât soneria şi lumina electrică până la venirea ei, dar cu telefonul lucrurile stăteau altfel.

În cele din urmă, îşi luă jacheta şi porni spre ea. Eve locuia destul de aproape şi putea să se ducă pe jos, dar luă maşina, poate era nevoie de ea. Eve îi răspunse abia când sună a treia oară.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea, făcându-i loc să treacă. Eve îşi strânse pe lângă trup halatul în care era îmbrăcată, simţind aerul rece. Abia ieşise din baie.

— Erai singură.

Eve îl privi lung, apoi oftă. Dacă ar fi venit pentru că voia s-o vadă, ar fi fost bine şi l-ar fi primit cu drag. Dar faptul că venise din obligaţie o făcu să se simtă jignită, de parcă n-ar fi avut încredere în ea.

— Nu este prima oară că rămân singură şi, oricum, am peste douăzeci şi unu de ani.

— Dar nu poţi folosi telefonul, dacă ai o problemă.

— Află că pot s-o fac! Nu este nevoie de auz ca să transmiţi informaţii. Pot forma 911, să explic că sunt hipoacuzică, apoi pot spune care este problema. Sau te pot suna.

Sloane, care-şi ţinea mâinile în buzunare, o privi lung. Era atât de frumoasă, de atrăgătoare, deşi îmbrăcată într-un halat obişnuit de baie! Mirosea foarte frumos, iar pielea îi lucea după baie. Ar fi vrut s-o atingă.

— N-ai fi avut cum să ştii dacă răspunde cineva.

— N-ai auzit de încredere? Eve intră în camera de zi şi se aşeză pe canapea, cu picioarele strânse sub ea. Dacă tot trebuia să-i vorbească acestui bărbat despre viaţa de zi

cu zi a unui hipoacuzic, măcar să fie aşezată. Nu-mi place să-mi trăiesc viaţa întrebându-mă mereu ce se poate întâmpla, dacă...? Este frustrant. Sunt hipoacuzică şi atât. Îmi iau precauţiile necesare, dar nu vreau să trăiesc sub un clopot de sticlă. Abia accept protecţia familiei. Dacă nu accepţi ce-ţi spun, este problema ta. Ştiu că ai venit aici din datorie, tocmai pentru faptul că nu aud.

Privindu-l, Eve observă cum i se modifică trăsăturile.

— Nu-mi cer scuze pentru felul în care sunt. Dacă vrei să mă tratezi în continuare ca pe o povară, mai bine îi cer lui Mark să te elibereze de sarcina asta. Pot solicita o maşină şi o hartă şi mă descurc. Chiar dacă nu aud, pot avea grijă de mine.

Sloane făcu un pas spre ea.

— Nu m-am gândit niciun moment la tine ca la o persoană cu deficienţe. Felul în care arăţi, îmi face acest lucru imposibil. În efortul său de a o convinge că o vedea ca pe o femeie – frumoasă, Sloane uită că nu trebuia să spună totul. Am simţit curajul şi puterea din scrierile tale. Cu toate astea, nu te-am crezut atât de puternică, dar acum mi-ai dovedit că eşti. îmi placi mult, Eve, nu văd decât femeia atrăgătoare care eşti.

— Nu te cred, îl opri ea. Nu aşa reacţionează un bărbat îndrăgostit de o femeie. Tu eşti mult prea schimbător; acum, pari apropiat, pentru ca mai apoi să ridici un zid între noi. Nu aşa face un bărbat îndrăgostit.

— Cel din faţa ta aşa face, din păcate.

Eve îl privi lung, văzând ce-şi dorea să vadă. O cale deschisă spre el, spre emoţiile, spre trăirile lui. Nu părea un bărbat calm, unul care să fugă de responsabilităţi, ci un suflet zbuciumat, în care se putea intui furtuna, primejdia, dar şi puterea. îi atinse braţul, simţindu-i musculatura încordată. Cu câteva ore în urmă, s-ar fi retras imediat din respect pentru intimitatea lui, dar şi din nevoia de a se autoproteja. Acum numai simţea la fel.

— Spune-mi de ce nu vrei să mă doreşti. Dacă trebuie să mă confrunt cu furia ta, măcar să ştii că-mi datorezi asta.

Sloane privi acea mână mică dar puternică, aşezată pe pieptul său. El începuse totul. Ar fi putut să pună capăt imediat oricărei iniţiative şi ar fi fost amândoi afectaţi de atitudinea asta. Ar fi putut să renunţe la misiunea pe care o avea pe lângă această femeie, sau să-i dezvăluie doar o parte de adevăr. Ridică privirea. Îi văzu ochii. Era imposibil să mintă acei ochi, care văzuseră mai mult decât ar fi văzut un om normal. Nu-i putea lua nimic acestei femei. Renunţase la sine de prea multe ori.

— Cartea ta dezvăluie foarte multe despre felul tău de a fi. Emoţii, nevoi, vise, dorinţe, temeri. Tu spui o poveste cu pasiune şi compasiune, dar mai mult, îţi faci propriul portret. Al unei femei. O femeie care iubeşte viaţa. Care doreşte să aibă copii. Care crede în viitor, în trecut, în prezent. Care vede mai mult în ceea ce se întâmplă. Nu poţi fi o relaţie trecătoare. Eşti femeia pe care un bărbat o caută toată viaţa şi poate, n-o găseşte niciodată.

Eve îi citi mesajul pe buze; nimeni n-o intuise atât de bine. Niciodată, nimeni nu văzuse atât de profund în sufletul ei.

— Şi? murmură ea, când Sloane se opri.

— Şi mi-am dorit o femeie ca tine întotdeauna, dar soarta n-a vrut să mi-o scoată în cale. Pe tine te doresc. Şi cred că nici eu nu-ţi sunt indiferent. Sloane întinse mâna şi-i atinse încet obrazul, iar gestul lui spuse mai mult decât cuvintele. Aşa sunt eu. Nu pot face nimic fără să mă gândesc la consecinţe.

Eve îi atinse mâna.

— Şi ce-ai vrea să fac acum? Să neg că te consider atrăgător, interesant, cu toate capriciile tale?

— Da, ar fi o idee.

— Eu nu mint.
— Te rog să faci o excepţie.
Ea începu să râdă, spre disperarea lui, ceea ce însemna că nu realizase cât de serios fusese. Apoi, zâmbetul îi pieri sub focul pasiunii din ochii lui.
— Înţeleg că spui ceea ce simţi, se scuză ea.
— Poate chiar mai mult decât aş fi vrut să afli. Spune-mi că nu mă doreşti şi tu, măcar un pic.
— Ştii bine că n-o pot face. Aş vrea să te cunosc, eşti o surpriză pentru mine, aşa cum probabil şi eu am fost la început pentru tine. Îmi asum riscul de a verifica ceea ce simt.
Sloane lăsă ochii în jos. Pentru prima oară, ura adevărul mai mult decât ura minciuna.
— Nu voi face altceva decât să te rănesc, din păcate. Mă tem că aşa va fi. Şi eu voi suferi la fel de mult.
— Spune-mi de ce, explică-mi.
El îi evită privirea.
— Nu pot s-o fac, Eve.
Ea îi atinse încet gura cu mâna.
— Mai precis, nu vrei.
— Este acelaşi lucru.
— Tu ştii mai bine. Dar nu contează, oricum, să zicem că eu îţi cer s-o faci. Chiar dacă mă va durea viitorul, nu contează.
— Eşti prea curajoasă, sau eu sunt mai idiot decât mi-aş fi închipuit.
— Nu, eu mai cred încă în ziua care vine după noapte, în binele care urmează răului. Tu, poate ai renunţat. Nu ştiu ce te-a dezamăgit într-atât.
— Mila.
— Compasiunea, regretele. Eve îl sărută pe obraz. Nu cred în milă. Dacă vrei milă, trebuie să apelezi la altcineva. Eve îl privi lung cu ochii ei frumoşi, apoi îl întrebă: îţi place pizza?

Sloane continua să se uite în ochii ei.

— Da. De ce?

— Pentru că-mi este foame. Am sperat că mă vei duce undeva la masă.

El clipi de câteva ori, o mai privi o dată, apoi realiză că nu mai era nimic de spus. Eve îi ridicase mingea la fileu; era rândul lui.

— Ţi-a spus cineva că poţi suci minţile oricui?

— Nu, ştiu doar că mi se mai spune „Sfânta Eve".

El se simţi dintr-odată mai bine, mai destins. O prinse de mână ca pe o păpuşă de porţelan şi o sărută pe amândoi obrajii.

— Poate că arăţi ca o sfântă şi te şi porţi ca atare, dar eu mai simt şi altceva în afară de pioşenie faţă de tine.

Eve clipi des de câteva ori.

— Dacă nu vei spune nimănui, n-o voi face nici eu.

— Haide să mergem să mâncăm, Sfântă Eve; nu-ţi voi oferi decât o pizza.

— Cu tot ce-i trebuie, spuse ea râzând.

— Cu tot ce-i trebuie, încuviinţă el.

Capitolul 5

— Cum reuşeşti?

— Ce anume? Eve terminase şi ultima bucăţică de pizza, apoi se rezemase de speteaza scaunului, oftând.

— Să mănânci ca un şofer de camion.

— N-am ştiut că asta este impresia pe care o las.

Sloane nu-şi putea lua ochii de la ea. Eve se schimbase cu o rochie care-i punea în evidenţă talia subţire, sânii voluptuoşi.

— Nu-mi vine să cred ce-mi spui! exclamă ea veselă. Cum? Tu şi fraţii tăi v-aţi petrecut o vară întreagă în cabina unui camion? Spune-mi, cum te simţi ştiind că ai două clone?

— Au existat şi avantaje. Dacă voiam să păcălesc pe cineva că mă aflu într-un loc anume, reuşeam fără

probleme. Dar când era vorba de fete, interveneau problemele. Stater reţinea atenţia tuturor fetelor, iar Stryker salva blondele de diferite primejdii. Eu eram atras doar de fetele inteligente.

— Aşadar, fraţii tăi erau băieţii răi, iar tu îngerul.

Sloane făcu o grimasă.

— Plictisitor, nu?

Ea începu să râdă, dându-şi capul pe spate.

— Nu cred că te poate considera cineva plictisitor. Sau, cel puţin, copiii de la Begining Now nu cred asta; te adoră.

— Ei sunt un caz special.

— Cum ai ajuns să te implici în acest proiect? Rita îmi spunea că nu se cunoaşte sponsorul acestei acţiuni.

— Iar tu ai vrea acum să-i afli numele.

— Ei bine, dacă tot a venit vorba…

— Acestei persoane nu-i place publicitatea.

— Multora le place…

— El nu este ca toată lumea.

— Locuieşte în zonă?

— Poate.

Sloane o privi lung. Apoi se ridică şi o sărută pe frunte. Ochii ei străluceau; acum, Sloane putea să înţeleagă cum fuseseră cuceriţi cei de la Begining Now de Eve.

Nu se mai putea controla. Nu se mai putea despărţi de femeia din faţa sa. îi dădu un alt sărut şi o simţi reacţionând. Fiecare gest al ei, conştient sau nu, dovedea că Eve nu era insensibilă la apropierea lui.

— Dacă aş avea puţin instinct de conservare, l-aş convinge pe Mark să-ţi găsească alt însoţitor. O sărută din nou.

— Spune-mi, te rog, că nu te vei opri, zise ea, înfigându-şi degetele în părul lui.

— Promit.

De data asta, Eve prelua iniţiativa. Îl sărută la rândul ei; simţea că toată pielea îi arde. Gemu încet şi-l trase mai aproape.

Sloane se strădui să rămână impasibil, să nu vrea mai mult de la ea. Nu avea altă şansă decât să rămână în limitele pe care şi le impusese, s-o lase pe ea să aibă iniţiativa. Dar îi era foarte greu. Eve se lipise de el, iar el fără să realizeze ce face, o prinsese în braţe cu o secundă înainte de a realiza primejdia şi de a se elibera din braţele ei. O sărută în creştetul capului. Niciunul nu mai zise nimic. Răsuflau greu, încercând să-şi recapete controlul.

Eve îi atinse încet pieptul, simţindu-se vinovată pentru ce făcuse, dar şi fericită că fusese capabilă să-l ducă dincolo de limite. El era flacăra care nu mai crezuse că va mai arde vreodată pentru ea.

El reprezenta întrebările fără răspunsuri. Era o provocare mai mare decât cele întâlnite până acum. El făcea regulile jocului.

Dar Eve nu se declara încă învinsă. Gay o numise „Sfânta Eve”. Familia şi străinii o felicitau pentru curaj. Dar nimeni nu realiza că nu curajul o făcea să meargă înainte, ci incapacitatea de a accepta un refuz.

Nu ştia să renunţe sau să piardă. Dacă va hotărî că Sloane era bărbatul potrivit pentru ea, nu va da înapoi, nici măcar din faţa lui. Va solicita răspunsuri la întrebări, în mod făţiş sau subtil. Va lupta cu toate temerile lui, cu sau fără ajutorul lui.

Va ceda, va dărui tot ce putea dărui, până când Sloane va înţelege ce ar putea avea împreună, dar oricum, nu-l va părăsi.

— Voi încerca să-ţi respect regulile… până la un punct, zise ea, accentuând fiecare vorbă. Dar te rog să ţii minte că nu voi pierde.

Sloane o privea cu admiraţie vădită.

Sângele lui de McGuire se simţi provocat. Elementar

şi primitiv. Era un raport clasic, bărbat femeie. Inegal în unele privinţe, dar atât de potrivit în altele.

— Crezi că poţi câştiga?

Eve îi zâmbi, arătându-i ceea ce nu mai văzuse altcineva. O sabie de oţel, fără teacă. Sabia ascuţită a încrederii de sine.

— Eu n-am pierdut niciodată, spuse ea simplu.

— Nici eu, Eve.

Eve îl privi lung.

— Tot mai vrei să mă provoci?

Sloane nu-şi amintea decât cum o simţise când o ţinuse în braţe; acum, Eve îl provoca.

— Mai mult ca niciodată.

Eve îi atinse faţa cu duioşie, urmărind firele care începuseră să-i apară în barbă.

— Unde mergem mâine? La Begining Now?

Altă provocare.

— Mâine seară are loc întrunirea de la facultate, îi reaminti el.

— Încerci să-mi spui c-ar trebui să mă odihnesc până atunci?

— Am putea face un tur al campusului.

— Bine gândit! Ar fi un teren sigur!

Sloane o sărută din nou pe frunte, înainte de a o îndepărta de el.

— Acum, te rog să fii cuminte, să mergem spre ieşire, vreau să mă retrag cu onoarea intactă.

— Îmi place termenul de retragere pe care-l foloseşti.

— Numai să nu te obişnuieşti cu el. Se opri la uşă şi o întoarse cu faţa spre el. Fii totuşi foarte atentă, şi mai ales asigură-te că nu-ţi doreşti ceva care să te rănească, să te facă să suferi mai apoi.

— Ce faci? Încerci să mă previi?

— Nu, ca şi tine, joc foarte cinstit. Sloane făcu o pauză apoi adăugă: până la un punct.

— Ar fi bine dacă aş şti din ce motiv faci asta.

Sloane privi undeva, dincolo de ea, amintindu-şi cât îl costase acest secret în trecut. Faptul că voise să judece corect o femeie sau alta, nu-i adusese decât durere şi respingere. Nu mai avea încredere în puterea sa de judecată, dar instinctele îi spuneau că putea avea încredere în Eve.

Realiză chiar că şi-ar fi dorit să aibă încredere în ea, dar riscul era foarte mare, chiar şi acum la început.

Eve îi citi disperarea din priviri, dorindu-şi să nu fi făcut nimic care să accentueze durerea pe care o intuia în sufletul acestui bărbat. Îl atinse uşor faţa cu mâna.

— Te-am supărat, îmi pare rău.

— M-am rănit singur, o corectă el. Nu o dată, ci de două ori.

Eve nu-i putea vindeca rănile din suflet, dar putea să-i împărtăşească propriile ei temeri.

— Mă tem că într-o zi mă voi îndrăgosti de un bărbat care mă va dori îndeajuns pentru a vrea să facă dragoste cu mine dar nu va voi să treacă peste diferenţele dintre lumile în care trăim. Noi, hipoacuzicii, suntem consideraţi incapabili să avem copii, slujbe, să avem o relaţie normală. Se spune că suntem acceptaţi de societate, dar vezi tu, adevărul este că oamenii normali nu au de ce să fie acceptaţi. Poate ar fi mai corect să se spună că suntem toleraţi…

Eve scutură din cap, simţindu-se cuprinsă de furie şi de neputinţă, ca de fiecare dată când se gândea la starea ei.

— Tu, cel puţin, trebuie doar să te asiguri că eşti cu faţa la mine când îmi vorbeşti, în rest mă poţi atinge ca pe oricare femeie. Nu ezita ca şi când debilitatea mea…

Sloane îi acoperi gura cu mâna.

— Te rog să nu mai rosteşti aceste cuvinte în faţa mea! Te rog să nu mai rosteşti cuvântul deficienţă, poţi

spune doar că eşti diferită, dar nu mai mult.

Ochii Evei se umplură de lacrimi.

— Chiar crezi ceea ce spui?

Sloane o prinse în braţe, strângând-o la pieptul său, de parcă ştergându-i lacrimile, ar fi primit în locul ei toate loviturile pe care Eve le primise de la viaţă fără să fi fost vina ei. Strângând-o la piept, o lăsă să plângă, să scape de acele lacrimi adunate în ani. Eve era o femeie care nu auzea, dar care credea într-un viitor alături de un bărbat şi copiii lor.

* * *

Josh îşi privi lung soţia care, probabil, mai punea ceva la cale pentru a-l duce la altar pe Sloane McGuire.

— Dau un ban pentru gândurile tale.

— Plănuiesc două căsătorii, spuse Pippa.

— Cine ar fi cel de al doilea fericit?

— Va trebui să ghiceşti.

Capitolul 6

Campusul universităţii Duke era o alcătuire de vechi şi nou. Clădirile principale erau ridicate din piatră de râu, legate între ele prin culoare şi alei pavate. Nu răzbăteau până aici zgomotele oraşului. Drumurile care şerpuiau în jurul clădirii principale duceau la clădirile administrative, sau la reşedinţe private. Clădirile satelit înconjurau centrul campusului Duke; centrul medical fusese ridicat mai târziu.

Eve se aşeză pe o bancă la umbra unui copac, în ramurile căruia veveriţele zburdau vesele, iar păsările le urmăreau prin frunziş. Era o scenă pe care uşor o puteai asemăna celor din pădurile virgine.

— Aceste campusuri au ceva din alcătuirea unor biserici. Cele vechi, parcă plutesc uşor deasupra pământului, ridicându-se din mijlocul copacilor şi frunzişului, cele noi au un aer ceva mai arogant, cu modele sculpturale, linii zvelte, ferestre Darth Vader. Chiar şi

studenţii sunt diferiţi, parcă împrumută din personalitatea almei mater.

Sloane privi în jur, încercând să vadă prin ochii Evei. Felul în care vedea ea viaţa, îl făcea să vadă lucruri pe care nu le văzuse până atunci.

— Ai încercat vreodată să pictezi, Eve?

Ea scutură din cap.

— Nu am pic de talent; Gay a moştenit tot talentul artistic al familiei.

— Dar reuşeşti să pictezi superb din cuvinte; cred că tocmai asta m-a impresionat cel mai mult la cartea ta.

— Te gândeşti prea mult la ea.

— Astfel am reuşit să te cunosc, prin intermediul ei.

— Poate ar trebui să te îndemn să scrii şi tu. Te-am urmărit în relaţia cu studenţii tăi şi copiii de la Begining Now. Ştii când să fii autoritar şi când să le devii apropiat. Ai un fel de a fi pentru care te-ar invidia multă lume.

Sloane privi peste umărul ei.

— Dacă este atât de special, cred că numai tu îl vezi astfel.

— Dacă ar fi în faţa mea i-aş rupe gâtul… zise Eve urmărindu-i chipul.

Uimit, Sloane o întrebă:

— Cui i-ai face asta, Eve?

— Celei care te-a vrăjit, apoi te-a abandonat.

— N-am spus că ar fi existat aşa ceva.

— Cu siguranţă, a existat; numai o femeie putea să te decepţioneze atât de tare.

Sloane se gândi că niciodată nu va putea să se amuze de propriul său trecut. Dar acum şi aici, sub razele calde ale soarelui, descoperi că se înşelase. Cu o mână după umerii Evei, lăsă capul pe spate şi începu să râdă din adâncul inimii. Toate femeile pe care le cunoscuse, cu care-şi petrecuse timpul erau atât de diferite de Eve!

— Îmi placi mult, Eve Noble, îi spuse, îmbrăţişând-o.

Ar fi preferat s-o sărute, dar acest lucru nu era pe lista lucrurilor pe care le putea face un profesor universitar.

— Îndeajuns de mult ca să-mi cumperi un hot-dog?

Sloane o privi ciudat.

— Îmi place mâncarea de acest fel.

Sloane îi luă mâna în palmele sale mari.

— Cu cât te cunosc mai bine, cu atât mă întreb cum a putut Gay să te numească „Sfânta Eve?”

— Şi eu m-am mirat, dar în cele din urmă m-am plictisit să mă tot gândesc şi am renunţat. Gay poate fi foarte încăpăţânată uneori.

Ajunseseră la maşină. El îi deschise portiera.

Eve nu-şi mai amintea când i se întâmplase ultima oară ca o persoană s-o atingă, să-i vorbească, s-o trateze ca şi cum n-ar fi fost cu nimic diferită de alţii.

Fără să fie conştient de asta, Sloane îi dăruise ceva care nu se putea măsura. Privind în ochii lui negri, care luminaseră pentru ea întunericul, simţi că se îndrăgosteşte de el. Dragostea ei era deocamdată o plantă fragilă, un boboc poate, care trebuia îngrijit.

— Eşti un bărbat deosebit, Sloane McGuire. Indiferent cum se va termina relaţia asta, îmi pare bine că te-am cunoscut.

* * *

— Mark ştie să organizeze o petrecere de succes, spuse Mike, aflat lângă fiul său. Bărbaţii organizau petrecerea la care voiau s-o prezinte pe Eve şi pe sora ei. Este bine că putem deschide uşile, altfel ne-am sufoca aici.

Sloane nu observa câtă lume venise s-o vadă pe Eve. Fusese în această sală de prea multe ori ca să mai fie impresionat de eforturile depuse de Mark, pentru a crea o atmosferă specială. Casa nu era chiar de amploarea şi grandorii conacului din „Pe aripile vântului”, dar putea fi comparată cu el, ca structură şi graţie.

Mike îşi atenţionă fiul:

— Dacă te mai uiţi aşa la Eve, băiete, toată lumea va şti ce este în mintea ta; am crezut că ai mai multă raţiune.

În sfârşit, Sloane reveni pe pământ.

— Ce spuneai, tată?

— Că este mult prea evident interesul pe care-l manifeşti pentru această tânără.

— Ar fi mai bine să nu mă urmăreşti atât!

— Să nu-mi spui că Eve îţi este indiferentă!

— Nu spun nimic, doar că îmi fac datoria, aşa cum ţi-o faci şi tu faţă de Gay. Sloane o căută repede din priviri pe Eve, aflată într-un grup. Gay se detaşă de grupul respectiv şi veni spre ei.

— Nu ştiu cum rezistă Eve la astfel de manifestări, oftă ea.

— Îi plac oamenii, răspunse Sloane cu ochii pe chipul îmbujorat al Evei şi pe mişcările ei graţioase.

Sloane nici nu observă când Mike şi Gay porniră spre bufet.

Eve se evolua cu graţie printre invitaţi, se oprea să discute cu vreunul, să-l încurajeze pe altul, să strângă mâna cuiva. Pe figura ei se puteau citi emoţii diferite. Sloane înregistra fiecare schimbare pe chipul ei.

Cu braţele încrucişate la piept, o urmărea şi aştepta.

Zâmbetul ei îl atrăgea. La un moment dat, privirile li se întâlniră. Fără a mai sta pe gânduri, Sloane părăsi locul de lângă perete unde se retrăsese, şi-şi făcu loc prin mulţime spre ea. Imediat ce ajunse la ea, Eve îşi strecură mâna în palmele lui. Era rece şi rigidă. Sloane nu se uită la ea, ci la grupul adunat în jurul ei. Şi el ştia să se poarte cu oamenii.

— Te voi răpi, Eve, înainte ca tu să-mi ceri să fac asta.

O ajută să depăşească alte grupuri interesate de o discuţie cu ea.

— Vrei să riscăm o ieşire în grădină? Este întuneric şi

cam rece!

— Asta îi va opri pe cei dornici să ne urmeze! replică Eve.

Sloane o întoarse cu faţa spre el.

— Aşadar, am înţeles bine mesajul tău; arătai ca şi cum aveai nevoie să fii salvată.

O dată ce ieşiră din casă, Eve ezită o clipă, realizând că Sloane avea dreptate. Luminile aflate doar în preajma casei, luminau capătul pajiştii; dincolo de ele, noaptea era cât se poate de întunecată.

— Dacă rămânem aici, riscăm să fim văzuţi.

Sloane o luă de braţ.

— Atunci, nu vom sta; cunosc zona, şi-ţi promit că nu te voi lăsa să rişti.

— Nu asta este problema, răspunse Eve, strângându-l de braţ. Nu te voi vedea. Nici tu pe mine.

El înţelese imediat. În întuneric, Eve era dezavantajată, nu putea citi pe buzele lui, nu puteau comunica. Sloane ezită o clipă, apoi duse mâna la buzunar, de unde scoase o brichetă, deşi nu era fumător.

— Nicio problemă, ne vom descurca.

Ea începu să râdă, începând să înţeleagă că se putea baza pe acest bărbat, să găsească rezolvări la multe din problemele pe care i el ridica viaţa.

— Ar fi trebuit să ştiu că mă pot baza pe tine.

Niciunul nu mai rosti o vorbă; porniră spre fântâna arteziană aflată în partea de sud-vest a grădinii. Noaptea era înmiresmată de zecile de flori, care le aminteau că pământul nu este un loc arid şi imposibil. Făpturile nopţii îşi cântau cântecele rituale. Sloane o ajută să urce treptele spre marginea fântânii, unde o aşeză pe una din băncile aflate acolo. Ştia că, de obicei, în faţa acestor bănci se afla câte un felinar. De data asta, nu găsi niciunul. Încruntat, exploră împrejurimile, apoi realiză că bricheta era singura posibilitate de comunicare cu Eve.

— Se pare că n-am avut o idee prea bună, n-am găsit nicio lampă în locul ăsta.

Eve se uită în jur.

— Avem nevoie de lampă? Bricheta nu este de-ajuns?

— Dacă pentru tine nu sunt probleme, pentru mine este perfect.

Eve se rezemă de spătarul băncii.

— Să rămânem o vreme aici!

Sloane fixă bricheta, apoi o privi lung.

— De ce mi s-a părut că voiai să fii salvată de acolo? o întrebă el studiindu-i chipul.

— N-am vrut să-ţi transmit un mesaj; cred că era disperare autentică. Profesorul Mulllens încerca să-mi spună cum mi-aş putea îmbunătăţi viaţa, cumpărându-mi un câine antrenat pentru a ajuta persoanele cu deficienţe. Nu accept sfaturile unuia care nici nu trăieşte în lumea celor cărora încearcă să le-o îmbunătăţească. N-am vrut să stric petrecerea…

— Aşa că m-ai cerut ajutorul. Sloane o privi lung şi realiză că-i plăcuse ceea ce simţise, că Eve avusese nevoie de el. Nu-şi amintea ca vreo femeie să fi avut nevoie de el.

— Te-ai gândit vreodată că ne spunem lucruri pe care nu le-am comunica altcuiva?

— Da, Eve, am crezut la început că este o atracţie firească între un bărbat şi o femeie, dar nu este doar atât.

— Şi eu cred asta. Ce vom face, Sloane?

— Nimic.

— Şi dacă eu te vreau oricum? Dacă insist să mă dăruiesc ţie, în pofida întrebărilor la care nu vrei să-mi răspunzi? În pofida adevărului la care nu vrei nici să te gândeşti?

Sloane se crispă, o ridică şi o privi lung.

— Ţi-ai pierdut minţile, Eve? Nu eşti făcută pentru asta!

Eve îi atinse uşor obrazul, simţindu-l tensionat. Nimic

n-o speria.

— Pentru tine, cred că m-aş putea schimba.

— Îţi faci vise şi nu vreau asta. Nu vise legate de mine; nu vreau să-mi asum această responsabilitate.

— Responsabilitatea este doar a mea. Şi o accept fără rezerve.

— Eşti inconştientă!

— Nu, Sloane; după cum ţi-am mai spus, eu nu renunţ. Nu fug de năluci. Nu te înţeleg şi nici nu vreau să-mi dai explicaţii.

— Nu ştii nimic, Eve.

Ea ezită. Jocul în care intra acum, era cel mai riscant, dar chiar şi în momentul acesta nu era sigură că va avea şanse de reuşită. Dar se cunoştea foarte bine. Trebuia să insiste să ajungă la acest bărbat. Armura lui era foarte greu de străpuns. Nu avea încredere deplină în nimeni; la fiecare încercare a ei, mai ceda câte un pic, dar spre inima lui, unde ea voia să ajungă, s-o înţeleagă şi dacă va putea s-o vindece, cine ştie dacă va răzbate.

— Cred că ai cunoscut durerea. Acea durere care-ţi macină sufletul, care ţi-l umple de amărăciune, de întuneric când tu ai vrea să vezi lumina. Este o durere legată de copiii. Am citit durerea asta în ochii tăi.

Sloane se trase deoparte, nu mai voia să simtă atingerea ei. Nu mai voia să-i lege nimic acum. Făcuse imprudenţa de a deschide uşa pe care se asigurase cu mult timp în urmă că a închis-o.

— Indiferent ce stă la baza acestei dureri, vreau să te ajut să uiţi. Viaţa nu înseamnă doar supravieţuire; trebuie să fie o sărbătoare pentru inimă şi suflet şi trebuie să continuăm să credem asta.

Compasiunea şi înţelegerea din vocea Evei zguduiră ceea ce mai rămăsese din controlul pe care Sloane îl mai exercita. Căldura vorbelor Evei străbătu armura protectoare pe care o ridicase în timp. Respingerile

repetate îl făcuseră să se închidă în sine.

Lăsă bricheta să se stingă, iar întunericul puse imediat stăpânire pe ceea ce cu o secundă în urmă fusese un cer de lumină. Întunericul care urmă fu cumplit.

Eve trase aer în piept, luată prin surprindere. Apoi, îşi reveni imediat.

— Nu te poţi ascunde la nesfârşit; ştim asta prea bine amândoi. Pe mine mă poţi elimina din viaţa ta, dar nu-ţi poţi şterge din minte gândurile. Te urmăresc până când nu vei mai putea fugi.

Sloane se dojeni pentru minţitiva de a o fi adus aici, unde nu era lumină. Indiferent ce i-ar fi spus Eve, nu avea dreptul s-o lase fără posibilitatea de a comunica.

Aprinse din nou bricheta. Lumina reveni din nou la viaţă.

— Te rog să mă ierţi pentru ce am făcut.

— Te iert, Sloane.

— Nu m-am gândit, când am stins bricheta.

Ea încercă un zâmbet, pentru că-i plăcuse sinceritatea lui.

Întinse mâna ezitând spre el.

— Te-ai obişnuit să vezi prea multe, murmură el, cu un oftat.

Eve privi peste umărul lui.

— Te-am rănit. Dar spre deosebire de tine, eu am ştiut că o voi face. Nu te-am putut minţi.

Sloane îi cercetă chipul şi nevoia de a fi iertată pe care ea nuşi-o putea ascunde.

— M-aş fi simţit mai bine, dacă nu mi-ai fi plăcut.

Eve răsuflă uşurată; nu-şi jucase şi ultima carte. Mai avea puţin timp, mai avea şansa de a câştiga. Deocamdată, era de-ajuns, poate prea mult faţă de ce merita ea.

— Ar fi fost mai bine pentru amândoi, dacă nu ne-am fi cunoscut. Dar… oare chiar ar fi fost mai bine? Nu cred, zise ea cu un zâmbet ciudat. Mă tem. N-am recunoscut

asta faţă de alt suflet, dar ţie pot să-ţi spun. Aş fi putut s-o rog pe sora mea să mă salveze în noaptea asta, dar am întins mâinile spre tine, fără să mă mai gândesc.

— Şi eu ţi-am răspuns. Sloane îi prinse încet, cu dragoste, chipul în palmele sale.

— M-ai urî foarte tare dacă ţi-aş spune că mi-aş fi dorit să nu fi venit aici?

— Şi eu simt la fel. Dar dacă te-aş urî, m-aş urî pe mine însămi.

Sloane o sărută. Încet, cu totul altfel decât săruturile pe care i le dăduse până acum. Sărutul lui era dovada temerilor pe care nu mai voia să le ascundă. Vorbea şi de protecţie. Vorbea de nevoia oricărui bărbat de a avea o femeie alături.

Sloane îşi ridică privirea încărcată de secretele pe care le ascunsese atâta timp.

— Nu-ţi voi promite ceea ce nu-ţi pot da. Dar voi regândi ceea ce consideram că este stabilit pentru totdeauna.

Ea îi cercetă chipul.

— Îmi este de ajuns.

— Dar vreau şi eu ceva de la tine.

— Spune.

Numai buzele lor se mişcară. Fiecare avea propriile sale cicatrice, amândoi se străduiau să ia în piept riscurile vieţii pe care voiau să şi-o petreacă împreună.

— Dacă nu va merge, vei pleca?

— Îmi ceri imposibilul, n-am renunţat niciodată!

— Este preţul pe care ţi-l cer.

— Mult prea mare.

— Nu este mai mare ca preţul meu.

— Aş vrea să-ţi pot spune că nu vom regreta.

Eve înclină din cap în semn că aproba propunerea lui.

— Mâine voi câştiga, sau voi pierde; mă întreb încă

ce prefer, murmură Sloane, inhalând parfumul părului ei, cu delicatul ei trup în braţe.

Capitolul *1*

Sloane se rezemă de tăblia patului, privind spre fereastra deschisă. Era o noapte rece, iar vântul ridica uşor perdeaua. Nu avea nevoie de nimic, doar de răspunsuri la întrebările pe care nu şi le mai pusese de ani întregi. Ţinea în mână bricheta cu care-şi luminase chipul în acea seară când fusese cu Eve în grădină, pentru ca ea să-i poată citi vorbele. Urmări câtva timp flacăra care lumină întunericul de nepătruns, dar care fiind atât de fragilă, putea fi oricând stinsă de cel mai mic curent. O ocroti cu palmele sale, studiind-o aşa cum studiase şi cartea Evei. Atât de multă delicateţe răzbătea din rândurile ei, dar şi atâta forţă!

Eve îi pusese întrebări, îl privise cu ochii ei mari, intenşi, îi atinsese sufletul plin de răni de cicatrice. îl făcuse să vorbească şi să se gândească la lucruri pe care ar fi vrut să le lase ascunse. Îl făcuse s-o dorească, în pofida faptului că devenise de multe ori conştient că trebuia să se controleze foarte bine şi nu-i mai era dat să dorească.

Eve era acum flacără şi foc, arzând în întuneric, aducând lumină şi căldură.

Nu avea de ales. Intrase conştient în această relaţie acum şi aici, cu această femeie. O intuise la început, doar din scrierile ei, îi simţise forţa, dorinţa de a se autodepăşi. În clipa aceea, Eve îl prinsese în mrejele ei. Luptase împotriva ei, împotriva propriilor sale sentimente, împotriva visurilor sale pierdute, dar nu şi uitate. împărţise câteva momente plăcute cu ea, spunându-şi că vor fi de ajuns. Dar ar fi trebuit să ştie că nu va fi aşa. Eve nu era femeia jumătăţilor de măsură. Văzuse asta din scrierile ei.

Adevărul îi legase în puţinul timp petrecut împreună. Dar mai mult, îi legase cu lanţuri solide, pe care nici măcar

el nu le mai putea rupe, pentru că nu-şi mai dorea să fie liber. Desfăcu încet palmele şi curentul stinse flacăra. Acum trebuia să îndrepte lucrurile singur. De mâine, va face faţă adevărului şi va ucide flacăra, dacă va putea.

Era o dimineaţă frumoasă şi limpede, una din acele zile care te fac să te simţi fericit că trăieşti. Păsările zburau de la un copac la altul, veveriţele se căţărau pe crengile aplecate.

Eve urmărea scena, dar pentru prima oară mintea nu îi era la ceea ce vedea. Era agitată, lucru care nu i se mai întâmplase de mulţi ani. Se trezise înainte de răsăritul soarelui, făcuse duş, se îmbrăcase, dar rămăsese în cameră. Nu voia să se confrunte cu Gay înainte de a-şi regăsi liniştea.

Gay o cunoştea foarte bine în unele privinţe. Va observa imediat că se petrecuse ceva cu ea şi-şi va face probleme. Eve nu ştia să mintă. Gay, ca şi restul familiei, era protectoare, uneori chiar exagerând cu grija ei, îşi spuse Eve cu amărăciune. Nu voia ca Gay să intervină între ea şi Sloane, dar nici să-şi rănească sora spunându-i asta. Aşa că rămase în faţa ferestrei, ştiind că în această dimineaţă Gay ieşea cu Mike. Curând, casa va fi doar a ei.

* * *

Sloane parcă în faţa casei Evei. Tocmai când oprea motorul, o văzu venind pe alee. Razele soarelui dansau în jurul ei, parcă abia îndrăznind să-i atingă bluza de culoarea lămâii. Părul proaspăt spălat îi strălucea, dar zâmbetul ei era timid, ezitant.

— Te aşteptam, spuse ea când Sloane îi deschise portiera.

— M-am temut că voi ajunge prea devreme, recunoscu el, apoi după ce se aşeză pe scaunul şoferului, o trase spre el. Eve ridică ochii în întâmpinarea lui. Sărutul lui îi alungă toate neliniştile şi-i readuse zâmbetul cald şi încrezător dintotdeauna.

Sloane scutură din cap, văzând ce nu văzuse până atunci. Nu va putea ucide acea flacără. Chiar dacă-l va arde de viu, va rezista şi va face faţă agoniei fără a se depărta.

Eve sesiză schimbarea din ochii lui, citi că viitorul lor fusese acceptat, ca şi nevoia de a o avea aproape. Pentru prima oară de când îl întâlnise pe acest bărbat complicat, descifrase ce se afla în spatele măştii pe care o arăta lumii.

— Tu ai decis.

— Da, recunoscu el. Dar nu aici, nu acum.

— Nu contează, pot aştepta. Eve se aşeză mai bine în scaun. M-am temut că nu vei fi de acord.

Sloane îi luă mâna în palmele sale şi i-o sărută.

— Nu vreau să te temi de nimic, îi spuse el.

— Nu-mi face asta, Sloane, spuse Eve, nu tocmai acum când mă simţeam mai calmă. Toată familia vrea să mă vadă astfel. Dar protecţia nu este întotdeauna un scut, uneori poate fi un chin. Eu vreau să trăiesc viaţa. Nu te voi lăsa să mă privezi de nicio bucurie.

Drumul către locul pe care-l programase el pentru vizită, se desfăşură într-o tăcere încărcată de emoţii. Sloane mai arunca o privire către Eve, conştient că era mai interesată de el decât de minunatul peisaj pe care-l traversau. Nu simţeau nevoia să umple tăcerea cu vorbe, asta datorită aurei care o înconjura pe Eve. Nu se folosea de sunet pentru a-şi ascunde sentimentele.

Sloane o prinse de mână când ajunseră şi coborâră. Cărarea ducea spre un deal dincolo de care se afla o vale minunată.

— E superb! exclamă Eve când pădurea îi primi în inima ei. Dar pare teren privat.

— Este. Sloane se opri să-i arate un pârâu care trecea la poalele dealului. Scoase o pătură, pe care o întinse pe pământ. Numai atunci o privi.

— Este a mea.

— Şi casa din oraş?

El încuviinţă şi se aşezară pe cuvertură.

— Unul din fraţii mei se ocupă de investiţii imobiliare.

— Pentru un bărbat ca tine, care nu vrea să se căsătorească, pare o investiţie cel puţin ciudată.

Sloane îi evită privirea, uitându-se în jur, dar fără a vedea locul ca altă dată, ci ca pe un teren fără semnificaţie. Ar fi avut importanţă dacă ar fi ridicat pe el o casă pentru o familie mare cu copii şi toate animalele pe care şi le-ar dori aceştia.

— Ştiu, Eve. Este nevoie de o casă aici, de oameni care să se bucure de priveliştea asta minunată, de libertate.

Eve veni mai aproape de el, simţind iarăşi durerea răzbătând din glasul lui. De fiecare dată, când Sloane îi vorbea de familie, de copii, simţea în glasul lui aceeaşi disperare. Cu toate acestea, ceea ce citea pe chipul lui îi spunea că nu este cazul să încerce să afle mai mult. Răspunsul trebuia să vină de la el.

— Spune-mi, începu ea, luându-i mâna în palmele sale.

Sloane o privi lung, apoi se decise să vorbească, amintindu-şi foarte viu reacţiile celorlalte femei la ceea ce urma să spună acum. Amintirile mai erau încă vii, dureroase. Dar Eve nu făcea parte din categoria acelor femei. Ea iubea copiii. Văzuse asta în ochii ei, în felul în care se purta cu ei, din ceea ce îi spusese că şi-ar dori să-i ofere viaţa.

— Nu mă voi căsători, dacă asta vrei să afli, ştiind că nu este firesc să-i cer unei femei să trăiască alături de mine dacă nu-i pot oferi copii, spuse încet, accentuând fiecare vorbă. Urmări cum Eve recepţionează această informaţie. Văzu că este şocată, apoi că simte compasiune, apoi empatia unui om care pierduse şi el ceva important în

viaţă.

— Spune-mi totul.

— N-a fost de-ajuns ce-ai aflat?

— Ştii că nu este o barieră insurmontabilă. Există adopţii, inseminare artificială, alte posibilităţi.

— Observ că nu te dai bătută.

— Nu renunţ niciodată; până acum, nu mi-ai dat un motiv temeinic pentru a mă îndoi că tot ce doresc de la tine este imposibil.

— Eve, nu te-ai întrebat niciodată de ce ne simţim atraşi unul de celălalt? Ţi-am citit gândurile. Le-ai scris din inimă, din suflet. Oricine poate vedea ce fel de om eşti. Eşti ca acel pârâu. Clar. Pur. Fără astâmpăr.

— Eşti singurul bărbat care m-a văzut astfel.

— Poate pentru că toţi ceilalţi văd doar cu ochii. Eu ştiu doar că atunci când Mark mi-a dat cartea ta s-o citesc, am început să mă înţeleg, să nu mai vreau să fug de mine însumi. M-ai făcut să doresc să nu fi renunţat la visurile mele. N-am vrut să mai sper, să mai visez. Durea prea tare. Ştiu că un bărbat n-ar trebui să simtă astfel de durere. Uite, fraţilor mei le plăcea să străbată ţara cu tata şi abia aşteptau aceste drumuri lungi; mie nu-mi plăceau. Voiam o casă, un loc numai al meu, un pat pe care să-l găsesc şi a doua zi în acelaşi loc. Simţeam nevoia de aceiaşi prieteni, nu de chipuri noi la fiecare pas. Stryker vede viaţa ca pe un şir de probleme. Are reţineri faţă de oricine şi orice.

Stater îi seamănă în multe privinţe. Asta până când, o femeie pe nume Joy, a apărut în viaţa lui şi l-a făcut s-o vadă altfel. Stater o salvat-o pe ea şi pe el însuşi.

Aşadar, fraţii mei şi-au găsi liniştea în cele din urmă, dar cu costuri mari, de ambele părţi. Eu am rezistat mai bine provocărilor vieţii. Cu toate astea, nu pot cere cuiva care deja a pierdut ceva de la viaţă, să mai piardă din cauza mea. Este mai bine să mă opresc acum, înainte de a începe ceva. Mi-ai putea duce orice acuzaţii şi n-ai greşi.

Sloane o privi lung, cercetându-i chipul, să se asigure că fusese înţeles. Am vrut să te protejez, să mă protejez. Am vrut să fiu cu tine, dar fără a lua ceva de la tine. Ai pierdut deja destul. Nu vreau ca prin mine să pierzi mai mult.

Eve se crispă; nu mai voia nimic, nu mai dorea nimic. Încet, se depărtă de el. Dacă ar fi spus ceva, ar fi regretat mai târziu.

— Spune ceva, Eve.

Ea se îndreptă spre coama dealului şi se uită la apă. Nu-l auzi când veni după ea, dar îl simţi. îi simţi dorinţa, disperarea, speranţa. Pentru prima oară în viaţă, ar fi vrut să strige, să facă un rău.

— N-am urât niciodată pe nimeni, n-am făcut rău nimănui. Nu m-am revoltat împotriva lui Dumnezeu că mi-a luat auzul. Am luat de la viaţă ce am crezut de cuviinţă. Tu nu ai dreptul să faci ce faci acum. Nu ai dreptul să faci această alegere. Nu trebuie să te ţii departe de mine din cauza propriilor tale temeri. Sunt o femeie care gândeşte, care visează. Sunt adesea rănită, vărs lacrimi. Cu toate acestea, nu accept să fiu tratată cu îngăduinţă pentru că sunt hipoacuzică. Numai familiei mele i-am permis asta, doar pentru că au fost mai afectaţi decât mine de faptul că mi-am pierdut auzul. Le datorez foarte mult, dar ţie nu-ţi voi accepta nimic. Spui că mă cunoşti deja. Dar n-ai observat cel mai important lucru legat de mine. Eşti al doilea bărbat din viaţa mea care încearcă să mă priveze de dreptul de a alege, sub pretext că vrea să mă protejeze. Nu sunt un copil cu trupul unui adult. Surditatea nu mă face şi deficientă mental. Ochii i se umplură de lacrimi. Nu ne-ai dat nicio şansă. Cred c-ar trebui să te urăsc pentru asta.

Se depărtă de el.

Văzând acestea, Sloane reacţionă imediat. O prinse din urmă, o întoarse cu faţa spre el. Eve încercă să opună rezistenţă. Sloane o ridică în braţe.

— Nu mă poţi urî! Chiar dacă ai vrea, n-o s-o poţi

face. Mă doreşti; mă doreşti, aşa cum şi eu te doresc. Poţi fi furioasă, poţi să reacţionezi oricum. Am trăit cu o femeie care voia să aibă copii, pe care eu nu-i puteam dărui. Spre deosebire de tine, eu nu aveam un defect evident pe care să pot da vina, decât câteva analize care confirmau faptul că nu mă voi putea bucura niciodată de un copil. Mi s-a părut dintr-odată că nu mai sunt un bărbat întreg, iar femeia pe care credeam c-o iubesc, mi-a confirmat asta, în cuvinte foarte alese, ce-i drept. Nu suporta ideea de a avea un copil adoptat. Nu voia să crească rodul altui cuplu. Ştii cum m-am simţit, bănuiesc. Ţie, hipoacuzia ţi-a dat abilitatea de a înţelege cum este să te simţi respins. Eu n-am renunţat atunci şi am încercat din nou. De data asta, cu o femeie care nu spunea deschis că şi-ar dori copii. Din nou, când i-am relevat acest adevăr, m-am simţit bărbat pe jumătate. Nu m-a mai vrut ca bărbat, dar nici nu voia să aibă copii cu un altul. Şi de data asta am fost afectat…

În ochii lui, Eve citi mânia şi frustrarea.

Eve continua să stea în braţele lui, oscilând între cer şi pământ, ţinută doar de puterea, de forţa degajată de el.

Sufletul lui Sloane era sfâşiat.

— La naiba, Eve, nu vreau să simţi milă faţă de mine!

Eve îi prinse faţa în palmele sale.

— Nu este milă, murmură ea cu lacrimi în ochi, lacrimi vărsate pentru el, de data asta. Îl sărută încet ca pentru a-i încălzi iarna din suflet.

Sloane îşi ţinu respiraţia, nemaiştiind dacă avea dreptate sau nu.

— Şi atunci, ce este?

— O scuză. Eve îl prinse cu ambele braţe după gât. Uneori nu sunt doar surdă, ci şi oarbă.

Sloane o strânse la piept, ca pe o comoară pe care o voia doar pentru el. Apoi, făcu un pas către cuvertură, se lăsă în genunchi şi o aşeză cu grijă pe Eve. O cercetă din nou cu privirea, voind să afle adevărul.

— N-am vrut să-ţi fac rău.

— Acum ştiu că n-ai vrut.

— Nici de acum înainte nu vreau să te rănesc în vreun fel.

— Am trecut deja de momentul în care ne puteam proteja împotriva a ceea ce se poate întâmpla. Nu mai există cale de întoarcere. Ştii asta.

— Dar ne-am putea opri aici.

Ea scutură din cap.

— Nu, Sloane. îi atinse primul nasture de la cămaşă. Este prea târziu. Te doresc. Mă doreşti şi tu. Am fost afectaţi şi ştim prea bine unde şi cum.

— Eşti sigură?

— Nu, recunoscu ea, zâmbind trist. Nu sunt sigură de nimic, doar că nu pot pleca de lângă tine fără să mai fac o încercare. M-ai rănit destul. Mai mult ca oricine altcineva. N-ai fi putut s-o faci dacă nu mi-ar fi păsat de tine. Dar trebuie să aflu cât de mult îmi pasă. Pentru ca o sabie să ajungă o armă de apărare sau de atac trebuie mai întâi să treacă prin foc, apoi prin gheaţă. Nu este la fel cu sufletul omenesc? Nu suntem născuţi din durere, în împrejurări asupra cărora nu avem niciun control? Nu învăţăm din propriile greşeli? Tu eşti profesor. Nu este adevărat că punem mai mare preţ pe ceea ce obţinem mai greu, decât pe ceea ce ni se oferă? Nu eşti laş, Sloane. Nici eu nu sunt. Voi profita de această şansă cu tine, numai dacă-mi vei garanta acelaşi dar. Fără limită de timp. Fără control. Să ne orientăm după ceea este între noi. Flăcările focului şi părţile cerului. Vom învăţa din fiecare pas pe care-l vom face. Vom creşte amândoi. Cred că merită să riscăm, nu?

Eve întinse mâna spre el. Nu se mai oferise niciodată unui bărbat. Experienţa pe care o avea, era legată de un bărbat care probabil avusese curiozitatea de a face dragoste cu o femeie surdă. Fusese foarte afectuos cu ea, dar se păstrase între ei o anumită distanţă şi îi refuzase

privilegiul de a simţi adevărata pasiune a unui bărbat. Îi folosise doar trupul; nu-i ajunsese la inimă, sau în gânduri. Inima şi gândurile le păstrase până la întâlnirea cu Sloane.

El îi luă mâinile în palmele sale, primind darul pe care ea i-l făcea, riscul pe care şi-al asumau amândoi. Focul era deja aprins. Se îndreptau spre distrugere sau reconstrucţie? Vor învăţa împreună. Sloane îi cuprinse încet sânii cu palmele. Eve îşi ridică braţele pentru a-l prinde după gât.

Parfumul trupului ei îl învălui, când Eve ridică braţele.

— Eşti mai frumoasă ca orice femeie pe care am văzut-o până acum, eşti perfectă, Eve. Sloane îi urmări conturul trupului cu mâinile sale fierbinţi. Nu voia să se grăbească; voia să se bucure de fiecare moment petrecut alături de ea.

— Îmi place felul în care te foloseşti de vorbe, Sloane.

El îi deschise cu gesturi lente primul nasture al bluzei. Pielea ei trandafirie strălucea în lumina care se filtra prin ramurilor copacilor care-i adăposteau. Mâinile lui îi explorară trupul.

Eve se arcui sub mângâierile lui pasionale, pe care nu le mai simţise.

— Cred că ar fi mai bine în pat, murmură Sloane.

— Nu, cel mai bine este aici, răspunse ea.

Sloane îi atinse uşor buzele cu degetul arătător, dorindu-şi teribil de mult să le sărute; cu toate acestea, trebuia să se abţină pentru ca Eve să-i poată intui spusele.

— Vreau să simţi doar bucurie în braţele mele, Eve.

— Atunci nu mai vorbi, sărută-mă, îi ceru ea. Eve îi oferi buzele care tânjeau după sărutul lui.

— Nu vreau să te grăbesc, murmură Sloane, desfăcându-i încet sutienul.

Eve vru să spună ceva dar nu mai apucă; el îi acoperi gura cu un sărut, explorându-i trupul, cuprins de flăcările

dorinţei. Eve îl strânse la pieptul său, mângâindu-l la rândul ei, învăţând să întoarcă acea pasiune provocată de atingerile lui pătimaşe.

Dorinţa lui era foarte puternică, având darul de a-i fura gândurile, de a lăsa în loc doar senzaţii şi dorinţe. Sloane îi scoase bluza şi-i acoperi pieptul cu pieptul său.

Se concentră asupra femeii care-l acceptase cu atâta dăruire, cu atâta puritate, încât îl făcuse să uite ce nu-i putea dărui.

Eve se lăsă pradă senzaţiilor provocate de el.

Voia să-l facă să-şi piardă controlul.

— Te doresc, îi şopti ea.

El o sărută cu şi mai multă pasiune. Cuvintele nu mai aveau importanţă acum. Eve gemu încet; numai el şi natura o puteau auzi.

Sloane se concentra doar asupra focului care izbucnise şi ameninţa să scape de sub control.

Femeia, numele ei era Eve.

Eve deveni femeia lui în acel moment. Chiar şi pământul păru că-şi ţine respiraţia. Sloane îi îndepărtă o şuviţă căzută pe frunte, simţindu-i respiraţia fierbinte. Niciodată nu se simţise atât de complet, de dăruit, niciodată nu se bucurase atât de o femeie, nu avusese niciodată o experienţă atât de plăcută cu o femeie şi nu se contopise cu ea.

— Te simţi bine? o întrebă cu multă tandreţe, şi pentru prima oară de când o cunoscuse pe Eve, uită că ea trebuia să-l vadă pentru a-l înţelege.

Eve îl înţelese chiar fără a-i vedea chipul. Nu ridică niciun pic capul, dar atingându-i gura cu degetul, îi spuse:

— Te rog, repetă întrebarea.

Sloane repetă întrebarea mai rar.

— Mă simt mai bine decât îţi imaginezi. Eve ridică încet capul şi-i zâmbi. Câte sentimente! Câtă frumuseţe! Cum ţi s-a părut că sună dragostea noastră?

— Cum sună muzica divină? murmură el.

— Ca glasul tău. Buzele li se întâlniră din nou.

Capitolul 8

Eve îi sorbea cuvintele, fără a se îndoi de profunzimea emoţiilor lui. Bărbaţii, deşi experienţa ei nu putea să-i ofere prea multe detalii în privinţa lor, nu-şi expuneau trăirile cu atâta uşurinţă ca Sloane. Nu tăinuia nimic. Vorbea cu onestitate despre defectele sale.

Eve începu să cânte sub duş. Întârziase destul; în mod normal, ar fi fost iritată de lentoarea mişcărilor sale, dar nu putea face asta şi astăzi. Episodul de dragoste cu Sloane fusese mai mult decât şi-ar fi imaginat. Vorbiseră despre lucruri simple, altele mai importante, sau ciudate, hazlii.

El îi vorbise despre Stryker şi Stater, despre soţiile lor. Ea îi împărtăşise lucruri nespuse despre familia ei.

Sloane îi vorbise apoi despre rolul său la fundaţia Begining Now, iar ea ascultase în tăcere angajamentul pe care şi-l luase de a se dărui celor care aveau nevoie de el, de a le dedica bunătate şi compasiune. Gloria, ambiţia, nu figurau în planurile sale. Cu fiecare cuvânt al lui, Eve descoperea că avea tot mai mult de admirat la acest bărbat, atât de complex. Era tandru dar şi încăpăţânat. De obicei, era tăcut, dar avea un simţ al umorului foarte bine dezvoltat. îşi iubea familia, dar era conştient de defectele lor şi le preţuia virtuţile.

Dar cel mai de preţ dar al lui era că ştia s-o asculte şi să audă mai mult decât putea ea să transmită. Pentru prima oară în viaţa ei, Eve era privită de un bărbat care n-o vedea ca pe o femeie hipoacuzică. îi plăcea să se simtă o femeie întreagă, să privească în ochii bărbatului iubit şi să ştie că o iubea ca pe o femeie normală şi nu ca pe una cu deficienţe.

Zâmbi, uscându-se cu prosopul. Sloane o făcuse să zâmbească mult de când îl cunoscuse.

Îmbrăcă un halat de baie şi se îndreptă încă zâmbind spre dormitor, unde o găsi pe Gay, îmbrăcată de seară.

— Ai fost la un picnic din câte mi s-a spus, începu Gay.

— Şi m-am bucurat de fiecare minut petrecut acolo, replică Eve râzând. Se aşeză la oglindă pentru a se machia în vederea serii care o aştepta. Şi după cum arăţi, mi se pare că şi tu ai avut o zi grozavă, spuse ea studiind chipul bronzat al surorii sale, ochii ei veseli de astă dată, ochi care de obicei erau foarte serioşi. Pari odihnită, revitalizată.

— Mike este un ghid grozav, i se confesă Gay, aranjându-şi cutele rochiei roz de mătase pe care o alesese pentru seara aceasta. Un alt element nou, diferit de stilul de obicei tern al lui Gay.

Eve abia acorda atenţie produselor cosmetice cu care se machia.

— Îmi place rochia ta; n-am mai văzut-o, nu?

— Nu, astăzi am cumpărat-o. Mike m-a dus la un mall cu multe lucruri interesante. Am şi mâncat acolo.

— Ce bine c-am scăpat eu de corvoada cumpărăturilor! exclamă Eve, la fel de veselă. Nimic nu-mi displace mai mult decât să fiu dusă prin magazine. Par a nu avea niciodată ceea ce-mi doresc. Eve se ridică, îndreptându-se spre dulapul cu haine. Dacă n-ai avea puterea de a străbate atâtea magazine să găseşti rochia potrivită şi dacă n-ai avea gusturi perfecte, ar trebui să-mi fac singură cumpărăturile. Eve se înfioră teatral când scoase o rochie de culoarea lavandei şi o bijuterie de argint, care i se potrivea perfect.

— Ştii, Eve, îi spuse Gay fără altă introducere: până acum, n-am realizat ce puţină nevoie ai de mine! Gay o privi lung; de ce nu mi-ai spus până acum?

Eve ezită. De mulţi ani, încerca să se lase iubită de familia sa în singurul mod în care aceasta ştia s-o facă. Iar

acum, pusă în faţa realităţii era puţin descumpănită.

— Nu am nimic de spus. Ce-ai vrea să afli?

Încă o dată, Gay păru iritată. Se ridică în picioare.

— Chiar aşa este, Eve?

Eve se încruntă, uimită că aceasta îşi pierduse răbdarea.

— Ce se întâmplă, Gay?

— Uite, o să formulez altfel întrebarea. De când mă laşi să cred că-ţi sunt de folos? De ce mi-ai spus că vrei să locuim împreună după episodul cu Ross? Te descurcai foarte bine acasă la părinţi.

Eve se îndreptă spre oglindă să-şi aranjeze părul, pentru a câştiga timp să găsească un răspuns bun.

— Ţi-am mai spus şi atunci.

— Poate, admise Gay, urmărind-o foarte atent. Poate chiar voiai să-ţi faci viaţa în afara casei părinteşti, în afara dragostei şi protecţiei lor. Poate că este momentul să devii independentă, dar n-ai spus nimic în acest sens până când nu m-am întors eu acasă, cu coada între picioare.

Eve îşi privi cu atenţie sora. Oftă, realizând că venise momentul adevărului pentru ele.

— Te iubeam foarte mult, Gay, am crezut că ne-am putea ajuta reciproc. Tu aveai nevoie de un loc unde să te retragi ca să-ţi revii şi până îţi refăceai viaţa, puteam locui împreună.

Gay înclină din cap.

— Aş fi înţeles dacă ai fi explicat astfel lucrurile.

— Nu te-am minţit niciun moment, Gay.

— Dar nici nu mi-ai spus tot adevărul…

— Erai foarte afectată de despărţirea de Ross atunci, pentru a mai adăuga şi eu alte probleme. Eve se apropie de sora ei, punându-i o mână pe umăr. Eşti sora mea şi te iubesc. Nu regret ce-am făcut. Tu regreţi?

— Nu, dar nu-mi place să simt că am fost pe urmele tale în ultimii ani. Am crezut că obţin tot atât cât ofer.

— Dar aşa a fost!

Gay scutură din cap, nesigură de mesajul pe care i-l transmitea sora ei.

— Nu, eu consider că tu, ca întotdeauna, rămâi „sfânta Eve” iar eu trebuie să mă mulţumesc cu resturile de la masa ta.

Eve se retrase, de parcă ar fi fost lovită peste faţă.

Gay observă reacţia ei, durerea care-i apăruse pe chip şi făcu o mişcare bruscă pentru a se apropia de ea.

— Eve, nu asta am vrut să spun.

Eve se feri de atingerea ei. Avusese până în acest moment convingerea că este imună la răutăţile altora. Realiza că Gay se simţea foarte vinovată, că voia să-şi retragă afirmaţia, dar asta nu-i putea diminua durerea provocată de vorbele surorii sale. Nimic nu mai conta. Nici scuze, nici justificări.

— Este cam târziu, spuse ea, apoi îşi luă poşeta şi ieşi.

Gay o urmă furioasă din cauza gafei pe care o făcuse.

— Te rog, Eve, n-am vrut să spun asta.

Eve scutură din cap.

— Gay, nu mai discutăm acum; peste câteva minute, trebuie să ţin o cuvântare în faţa multor oameni. Sloane cred că a ajuns deja.

— Îmi pare rău. Te-am rănit, deşi acesta era ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac. Nu ştiu ce-a fost cu mine.

Eve oftă; nu voia să-şi vadă sora suferind. Suferinţa acesteia o afecta, tot aşa cum o afecta şi propria-i suferinţă. Nu se îndoise de relaţia sa cu familia, până în acest moment. Avea nevoie de timp să se gândească, să evalueze corect situaţia. Dar nu avea timp acum, iar Gay voia să fie iertată chiar în acel moment. îi atinse braţul uşor pentru a-i alunga gândurile negre.

— Ştiu că n-ai vrut să mă răneşti. Este cam dificil când totul se schimbă în jurul tău, fără să sesizezi. Te

înţeleg, chiar te înţeleg, Gay. Încercă să-i zâmbească.

Gay o cercetă cu privirea şi înţelese că fusese iertată, deşi nu merita. Eve fusese mereu bună cu ea. Şi pentru că o cunoştea bine pe Eve, înţelese că aceasta avea toanele ei, deşi nu prea multe, dar mai înţelese şi că fusese iertată. Nu va mai rosti astfel de vorbă vreodată.

Evei îi displăcea lupta deschisă, cu toate că nu era o laşă; prefera să ridice o barieră între ea şi restul lumii, o barieră invizibilă până în clipa în care cineva încerca s-o depăşească. Gay simţea această barieră chiar acum, cu toate că Eve îi oferise şansa să se scuze. Acţionase din frustrare şi furie. O combinaţie periculoasă.

Gay ar fi vrut să-şi forţeze sora să răspundă la vorbele ei, la provocarea ei, şi nu să se depărteze mental de ea. Dar nu va fi un conflict deschis între ele, cel puţin nu acum.

— A venit Sloane, zise Gay.

Eve încuviinţă şi se îndreptă spre ieşire. Se va gândi mai târziu la ce se întâmplase între ele. Va găsi răspunsurile pe care le voia, fără să-i ceară lui Gay mai mult decât putea să dea. Îi deschise uşa lui Sloane şi-i zâmbi din toată inima.

Sloane luă mâna ei întinsă, cercetându-i chipul, simţind tensiunea care nu existase până atunci.

Se uită la Gay, neştiind care era motivul încordării Evei. Observă că Gay era mult mai crispată ca sora ei.

— Eşti gata? o întrebă pe Eve.

— Gata, spuse Eve, prinzându-l de braţ. Nu realizase câtă nevoie avea de el. Viaţa îi trecuse în încercarea de a reuşi să se descurce singură, să nu depindă de nimeni.

Sloane se mai uită o dată la Gay.

— Tocmai când plecam, a sunat Mike; va veni să te ia, sau dacă nu, poţi merge cu noi.

Gay o privi lung pe Eve, aflată cu spatele spre ea, apoi ridică din umeri.

— O să aştept; Eve nu are nevoie de mine.

Sloane se încruntă, auzind vorbele lui Gay şi observând că Eve continua să stea cu spatele. Niciuna dintre femei nu reacţiona normal.

— Nu va întârzia mai mult de câteva minute. Discuta la telefon cu fratele meu, Stater.

— Îl voi aştepta. Fără a mai spune ceva, închise uşa, lăsându-i pe Sloane şi pe Eve în prag.

— O să întârziem, dacă nu ne grăbim, murmură Eve, care simţise uşa închizându-se în urma ei.

— Mai avem timp, replică Sloane. Te-ai certat cu Gay?

— Am putea spune şi aşa. Eve urcă în maşină şi-şi aranjă poalele rochiei.

Sloane se aplecă uşor spre ea, atingându-i obrazul.

— Lasă-mă să te ajut, văd că eşti afectată.

Eve încercă să-i zâmbească. Era foarte aproape de a izbucni în lacrimi şi asta o uimi.

— Nu încerca să fii foarte atent cu mine acum din acest motiv, murmură ea simţindu-se vulnerabilă.

N-ar fi vrut decât să-şi aşeze capul pe umărul lui şi să plângă. Sfânta Eve! Cum ura acest apelativ!

Sloane observă că era gata să izbucnească în lacrimi şi realiză că indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu era o problemă minoră. O afectase.

Eve îi spuse:

— Te rog, Sloane, ne-am putea grăbi? Trebuie să ţin acea cuvântare. Dacă începem să discutăm despre schimbul de replici dintre mine şi Gay, nu voi mai putea să vorbesc. Pentru prima oară, Eve îi cerea unui bărbat pe care-l iubea, ceva pentru sine. Te rog, ajută-mă prin a nu-mi pune întrebări.

Eve nu-şi auzi disperarea din glas când rosti aceste vorbe, dar Sloane o simţi. Îl duru. Îl duru pentru că Eve însemna foarte mult pentru el.

— Bine, iubito, dar sunt aici.

— Îţi mulţumesc, murmură ea.

— Cu multă plăcere, frumoasă Eve.

Ea încercă să zâmbească, dar se observa că făcea un efort.

— Numai atât?

El îi atinse colţul gurii.

— Pentru mine aşa eşti, cea mai frumoasă dintre femei.

Sloane se aplecă să sărute acei ochi care deveneau din ce în ce mai convingători. Când ridică din nou capul, Eve era aproape senină.

— Eşti gata?

— Da.

* * *

— Şi acum, doamnelor şi domnilor, v-o prezint pe Eve Noble. Decanul se întoarse şi o arătă pe Eve.

Ea făcu un pas în faţă pe scenă, zâmbind spectatorilor. Scană repede figurile care o priveau. Sala era plină. Trecuseră şase ani de când începuse să ţină aceste conferinţe, dar tot mai era surprinsă când vedea câtă lume venea s-o asculte. Privirea ei ajunse repede în rândul trei, unde se aflau Gay şi tatăl lui Sloane. Luă mâna oferită de decan, lăsându-se condusă în mijlocul scenei, în faţa microfonului.

Eve rămase calmă o clipă, privind peste marea de chipuri, simţindu-le nevoia de informaţie, curiozitatea.

— Vă mulţumesc c-aţi venit să mă ascultaţi. Nu vă pot auzi, dar pot vedea palmele voastre care mă aplaudă, vă pot vedea chipurile. În limbajul trupului există o lume de informaţii, pe care mă bazez, de când mi-am pierdut auzul. Lumea mea s-a schimbat; percep cu alte simţuri. Eve oftă. Vorbesc astfel, zise ea, indicându-şi buzele şi astfel, adăugă mişcându-şi mâinile cu graţie, traducându-şi spusele pentru cei deficienţi ca şi ea.

Sloane urmări mişcările graţioase ale mâinilor Evei, înregistră fiecare inflexiune a glasului ei. O ascultă cu toată atenţia, nici măcar nu se mişcă şi observă că şi cei din jurul său erau la fel de captivaţi de discursul ei. Ea le zâmbea, vorbindu-le despre deficienţa pe care o avea şi nimănui nu i se părea ciudat. Le vorbi despre binefacerile tăcerii depline. Le spuse cum reuşise să dobândească forţă, putere, echilibru.

Eve însăşi era un exemplu viu a ceea ce era mai bun. Vorbele ei ajungeau până la ultimul spectator.

Sloane era convins că-i înţelegea întreg mesajul. La început, fusese atras de scrierile ei, apoi de frumuseţea şi de seninătatea ei.

De făptura ei şi de focul din privirile ei. Sloane dansase cu acest foc, se arsese, şi toată viaţa i se schimbase din momentul impactului cu ea. Ştia că, indiferent ce se va întâmpla în viitor, nu va regreta timpul pe care i-l dedicase Evei.

Ea îi redase părţi din propria sa fiinţă, care nu mai crezuse că există.

Dar pe lângă tot ce-i oferise Eve, Sloane descoperi că şi el avea multe să-i ofere.

El crezuse că familia o înţelege. Şi poate chiar o făcuse până la un punct. Dar, ascultând povestirile ei despre copilărie şi adolescenţă, înţelese că în timp, părinţii şi fraţii îi sprijiniseră fiecare pas, dar nu conştientizaseră că în trupul acela de rândunică, zăcea forţa unui uliu.

Eve era hotărâtă să se înalţe până la ceruri. Nu era mulţumită să zboare, doar. Ar fi zburat, indiferent dacă n-o ajuta trupul. Nu era femeia care să se rezume la ceva mediocru, indiferent sub ce formă i se prezenta.

Se întrebă dacă Gay intuise ceva din secretele surorii sale. Între cele două se ridica un perete masiv. Eve era acum afectată, furioasă, ca un vulcan gata să erupă.

El nu era convins că Eve este conştientă de situaţia

prin care trece.

Capitolul 9

— De ce nu laşi puţin capul pe spate, să te relaxezi? Eşti atât de încordată! spuse Sloane privind-o. Străzile pe care le străbăteau erau acum puternic luminate, multe reclame cu lumini intermitente le agresau privirea.

— Nu mi se întâmplă asta prea des, zise Eve încet, încercând să-i urmeze sfatul. Cu toate acestea, îi era imposibil să se relaxeze; nu-i ieşeau din minte vorbele lui Gay: Sfânta Eve! Dacă ar fi putut să audă cum rostise aceste vorbe, probabil c-ar fi sesizat că erau însoţite şi de sarcasmul necesar pentru a le conferi mai multă forţă. îi pricinuise durere lui Gay şi nici măcar nu ştiuse c-o face. îşi împreună mâinile, apoi le strânse până simţi durere.

Sloane sesiză gestul ei cu coada ochiului. îşi luă o mână de pe volan şi o aşeză pe mâna ei. Când Eve îşi ridică privirea spre el, îi spuse autoritar:

— Gata, Eve, încetează. Sau cel puţin stăpâneşte-te câteva minute, nu mai avem mult. Când ajungem, o să te ţin în braţe şi o să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Eve se uită la mâinile lor împreunate, amintindu-şi de hotărârea, de forţa, pe care Sloane le dovedise în faţa copiilor de la centrul Begining Now. Putea înţelege de ce reacţionau bine în prezenţa lui. Sloane le cerea tuturor să fie foarte deschişi şi oneşti, chiar când nu voiau s-o facă pentru că adevărul durea prea tare.

Sloane se încruntă, văzând că ea nu reacţionează şi continuă să-i privească mâna.

Dacă Gay ar fi fost în faţa lui, ar fi tras-o la răspundere pentru ce-i făcuse Evei. Dar aşa, nu putea face altceva decât să se concentreze asupra drumului cam anevoios, căci se aflau pe ultima porţiune de drum. Deodată, în faţa lor apărură luminile unei construcţii din lemn, aflate pe un deal.

Eve clipi des, simţind gropile din plin, sesizând că nemaifiind lumină, înaintau încet, cu precauţie. Apăru tot mai clar în faţa lor structura unei case ridicată din piatră de râu şi lemn, materialul care predomina în zonă.

— Este perfect integrată în peisaj, şopti Eve, simţind pacea şi liniştea locului.

Sloane opri maşina şi motorul.

— Yancy este arhitect; a proiectat casa asta pentru soţia lui.

— Ce femeie norocoasă!

Sloane îşi scoase centura, cu privirea asupra casei.

— N-a fost deloc norocoasă. A murit într-un accident de maşină când voia să iasă de pe acest drum lăturalnic în şoseaua principală. Din nefericire, era însărcinată în şase luni. Când a găsit-o cineva, a fost prea târziu să mai salveze vreuna din cele două vieţi.

Eve strânse puternic mâna lui Sloane, uitând pentru moment de propria ei nefericire, impresionată de soarta nefericită a alteia.

— Yancy încă mai este în doliu?

— Yancy moare încet, dar sigur, o corectă el. Nu va fi aici. Soţia lui iubea grozav de mult această casă şi-şi petrecea aici fiecare clipă liberă. Cele mai fericite amintiri ale lui sunt legate de acest loc. Iar acum a ajuns să-l urască.

— Va fi greu pentru el să mai iubească vreodată.

— Dragostea presupune durere, uneori.

— Aşa este.

Eve se gândi la Gay şi la ceea ce suferise familia lor, în pofida eforturilor ei de a le ascunde adevărul. Părinţii se învinuiau că nu observaseră la timp ce se întâmpla şi că nu trataseră serios o boală a copilăriei, care avusese urmări dramatice pentru ea. Surorile şi fratele ei resimţeau altfel această vină, reproşându-şi că aveau auzul normal, în timp ce ea fusese privată de el. Cu toţii, încercaseră s-o

protejeze, dar fără a o agasa şi reuşiseră oarecum. Dar nimeni nu – i putea face să nu se mai simtă vinovaţi.

Ea încercase asta permanent. Îşi ascunsese de ei temerile, furia, frustrarea, pentru tot ce i se întâmplase şi pentru tot ce nu putea face.

Îşi alcătuise imaginea proprie; doar pentru ei o colorase, făcându-i să creadă că nu este prea afectată de pierderea auzului. Fusese un dar pe care îl făcuse familiei din dragoste. Un semn de la ea. Sau aşa îl considerase ea. Asta până când Gay, cu câteva vorbe dure o făcuse să se îndoiască de utilitatea gestului ei.

— Vorbeşte-mi, Eve, insista Sloane.

Când văzu că nu-i răspunde, Sloane îi atinse obrazul încet, cerându-i astfel să-l privească, să nu se mai uite dincolo de el, să nu mai fie atât de abătută, lucru pe care nu-l suporta.

— Să intrăm!

Sloane o prinse de mână, ducând-o în casă.

Niciunul nu vorbi când intrară în casa destinată a fi un adăpost în mijlocul pădurii. Pereţii erau vopsiţi bej, panelaţi, iar mobilierul era rustic punând în evidenţă un şemineu din piatră de râu. Efectul era fantastic. Plante aromatice atârnau din grindă, un festin al simţurilor.

— Voi aprinde focul. Yancy mi-a spus că a lăsat o sticlă de vin în frigider.

— O aduc imediat.

Sloane urmări cum Eve se ridică şi se îndreaptă spre bucătărie, apoi începu să aprindă focul; avea lemnele şi cărbunii pregătiţi. Când flăcările începură să se ridice vesele, se duse lângă ea pe canapea. Eve turnase vinul, dar el nu făcu încercarea de a ridica vreunul din paharele aflate pe tavă în faţa lor.

Eve simţea că Sloane aşteaptă o explicaţie. În schimb, ea ar fi vrut să pretindă că totul era bine. Îşi consumase prea mulţi ani din viaţă încercând să

disimuleze, ca să nu se mai folosească şi acum de aceeaşi strategie.

Şi ca şi cum ar fi simţit ce voia să facă Sloane, îi acoperi palma cu mâna sa puternică.

Eve ridică privirea spre ochii lui negri, care vedeau prea multe. Acolo unde fusese un zid între ei, mai exista doar o comunicare intensă, cum nu avusese cu altcineva.

— Nu te ascunde. Nu de mine. Nu este nevoie s-o faci.

— Cum ai aflat?

Familia ei nu intuise niciodată ce se întâmpla cu ea, cu sufletul ei, mai ales.

— La început n-am ştiut, dar te-am urmărit cum te comporţi cu Gay, cum ai făcut faţă prelegerii de la facultate şi mi s-a părut că unele lucruri nu se potrivesc. Chiar dacă ai tăi au fost indiferenţi faţă de această problemă a ta, tu ai vrut să ascunzi mare parte din efecte. Fără sarcasm, fără iritare. Cu acceptare calmă a realităţii, iar mila celorlalţi a devenit parte integrantă a vieţii tale. Şi asta nu se potrivea unei femei cu curajul şi forţa ta.

— Gay m-a supranumit Sfânta Eve!

El i-ar fi putut spune că nu avea rost să-şi facă probleme pentru un simplu apelativ, dar se folosi de asta ca punct de pornire.

— Şi te-a afectat?

Eve ezită o clipă, apoi vorbi pe un ton foarte dur.

— Da, m-a afectat foarte tare. Sloane îi observă durerea din priviri. M-a mai numit aşa înainte, dar am crezut atunci că glumeşte.

— Poate că aşa şi era.

— Ei bine, în seara asta situaţia era foarte clară, spuse Eve mâhnită.

Lacrimile îi împăienjeniseră ochii. Ar fi vrut să urle, să-i ceară lui Gay să-şi retragă spusele. Dar era inutil. Ca şi cum şi-ar fi dorit să audă din nou. Cuvintele, o dată rostite,

nu mai pot fi retractate. Uitarea este posibilă, dar nu se petrece cu adevărat decât în cărţi.

— Urăsc acest apelativ. Eve strânse cu putere din pumni, vrând să-şi recapete controlul.

Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, îi era tot mai greu să se controleze. Trase aer adânc în piept, concentrându-se asupra lui Sloane, dorindu-şi ca el s-o ajute să revină la starea de bine, dar aceasta se pare că nu avea cum să se întâmple.

— Spune tot ce te afectează, Eve. Vorbeşte cât mai mult, nu te lăsa măcinată de durere. Sloane o prinse de umeri şi o scutură, pentru a primi atenţia ei. Nu te mai gândi la tot ce ar argumenta faptul că ţi s-a spus Sfânta Eve. Eşti o femeie adevărată, întreagă. Tu mi-ai spus şi mi-ai dovedit-o, aşa cum le-ai dovedit-o şi celor din jur. Nu te mai canoniza.

Sloane o zgâlţâi. Furia ei izbucni. În privirea ei, Sloane citi acel foc pe care-l mai văzuse când îi spusese că-l doreşte.

Se eliberă din strânsoarea lui; nu mai era acea fiinţă senină, destinsă pe care o cunoscuse.

— La naiba cu tine, Sloane! N-ai dreptul să-mi ceri asta! Nu ai habar prin ce trec!

Sloane făcu faţă furiei ei, aşa cum făcuse şi pasiunii. Nu voia să plece, s-o lase să se liniştească.

— Adu-mi argumente, dacă nu este aşa. Sau nu cumva ţi-e teamă?

Între ei, mai era acum doar provocarea. Eve se crispase, cerându-i ce nu-i mai ceruse cineva vreodată. Acum îşi estimau forţele. Eve inspiră adânc.

— Nu mă tem, spuse printre dinţi furioasă, scuturând din cap.

Sloane ar fi vrut s-o sărute, s-o prindă în braţe, s-o facă prizonieră, s-o strângă la pieptul său.

— Atunci, nu te mai codi, ci spune-mi totul cu

amănunte. Vreau să ştiu tot ce s-a întâmplat între voi două, şi mai ales, de ce este atât de important pentru tine?

Eve sări în picioare, nervoasă.

— De ce este important? repetă ea aproape strigând. Ai idee ce înseamnă să trăieşti cu vina şi dragostea ca o umbră permanentă? Părinţii mei se simt vinovaţi că am ajuns aşa, pentru că n-au fost de ajuns de conştienţi că o cicatrice care nu se mai vindeca şi o febră de care n-am scăpat câteva luni puteau avea un astfel de rezultat. Fratele şi surorile mele au trăit tot timpul încercând să compenseze pentru… Eve făcu o pauză apoi rosti cuvântul: pentru handicapul meu… până am mai crescut şi am putut să mă descurc singură. Dar n-a fost de ajuns nici asta. Întotdeauna se găsea câte un copil care să râdă de surzenia mea. Acesta era un motiv în plus să fiu păzită de ai mei, să mi se acorde o atenţie deosebită.

Familia mea era puternică şi unită, dar eu am ştiut că îi costa să mă iubească. Aşa că am început să… încerc. Am încercat să fiu perfectă, ca să nu aibă motive să se mai învinuiască, sau să mă mai apere. Nu mai eram o femeie cu deficienţe, ci o femeie aproape perfectă. Mă durea să văd câte făceau ai mei pentru mine, iar eu să nu pot face nimic pentru ei. Ceea ce am făcut, a fost singurul mod de a-i răsplăti pentru dragostea lor.

Lacrimile îi înceţoşară ochii, apoi se scurseră pe obrajii deveniţi palizi. Nu le şterse. Nu mai conta dacă o vedea Sloane plângând.

El îi demonstrase că avea încredere în ea, acum era rândul ei.

Sloane se ridică în picioare şi o prinse în braţe. Acum era timp pentru vorbe. Acum o va strânge la pieptul său şi-i va alina durerea, îi va şterge lacrimile de pe faţă.

Eve se rezemă de pieptul lui puternic. Continuă să plângă cu lacrimi de neputinţă şi nici nu realiză când el o ridică în braţe şi o duse pe un pat aflat în unul din

dormitoarele casei. Era o cameră unde liniştea era elementul predominant. Aflată la pieptul lui, Eve derulă multe amintiri din trecut, care o afectaseră.

Plânse până nu mai avu lacrimi, cu mâinile încleştate în cămaşa lui Sloane. Nu mai exista mâine sau ieri pentru ea, ci doar momentul prezent. Numai acesta conta.

Sloane continua s-o strângă la pieptul său, amintindu-şi propria sa viaţă şi cum ar fi ajuns aceasta dacă familia sa ar fi aflat despre sterilitatea lui. Ce-ar spune fraţii săi dacă ar afla? Şi vor trebui să afle! Nevoia de a păstra acest secret faţă de ei izvorâse şi din dorinţa de a-i proteja.

Dar ţinând-o pe Eve la piept îşi spuse că familia lui va trebui să afle; avea dreptul să ştie. Le va spune, aşa cum făcuse şi Eve; cum avusese ea curajul să recunoască, trebuia să aibă şi el.

Nu era încă pregătit să recunoască, dar o va face.

Îi îndepărtă părul căzut pe faţă şi o sărută.

— De ajuns, Eve, nu vreau să te îmbolnăveşti, îi şopti el.

Ea nu avea cum să audă ce-i spunea Sloane, dar ştia că i se adresează după mişcarea buzelor.

Ridică încet capul. Avea ochii roşii, obrajii la fel.

— Ai spus ceva, Sloane?

— Am spus c-ai plâns destul. Sloane îi şterse o lacrimă, care tocmai îi aluneca pe obraz. Dacă te îmbolnăveşti, n-o să se bucure nimeni. Scoase batista din buzunar şi-i şterse ochii.

— Ştiu, murmură Eve. Ea ridică încet bărbia, simţind nevoia să fie mângâiată, consolată. Dar ce să fac?

— Să o iei de la început, aşa cum ai făcut întotdeauna. Sloane puse batista pe masă şi o luă în braţele sale încă o dată, aşezând-o în aşa fel încât să-i poată citi vorbele pe buze.

— Nu ştiu cum s-o fac. Eve scutură frustrată din cap.

Nu ştiu cum să mă schimb, nu ştiu cum aş putea fi altfel decât cum am fost până acum.

— Atunci, învaţă să fii altfel, aşa cum fac şi eu. Tu m-ai învăţat destul până acum. Să păstrăm ce este mai bun din Eve şi restul să-l schimbăm. Merită efortul.

Eve îi privi lung chipul, de parcă în ochii lui ar fi vrut să afle adevărul.

— Chiar crezi asta?

— Da, cred, ştii că nu te mint, n-aş putea.

— De ce nu?

— Pentru că te iubesc.

Ea clipi des de câteva ori, nesigură că ar fi auzit acele cuvinte. Sloane nu era nici el mai puţin surprins. Dar o dată făcută declaraţia, nu regreta. O iubise de cum o văzuse, dar fusese prea încăpăţânat ca să recunoască.

— Eşti sigur?

El încuviinţă zâmbind, amintindu-şi cum reacţionase el, dar şi reacţia ei. Nu fusese conştient că ar fi atât de uşor să-i facă această declaraţie. Îi atinse buzele uşor cu degetul. O privi grav.

— Nu mai pot accepta nimic de la tine, Eve. Atâta timp cât o să mă doreşti, voi fi alături de tine. Dar numai atât. Îi mângâie încet obrazul. Indiferent ce simţi acum, sau ce vei simţi în viitor, asta este tot ce va fi între noi.

— Spui asta pentru că nu-mi poţi dărui un copil?

— Da.

— Şi dacă eu te iubesc? Dacă-ţi spun că vestea ta nu mă afectează şi că nu voi ţine cont de ea?

— Nu contează, Eve, pentru mine faptul că nu putem avea un copil este foarte important. Ţi-am mai spus că nu vreau să-ţi răpesc dreptul şi privilegiul de a avea un copil al tău. Mi-aş da şi sufletul să ţi-l pot dărui, dar, din păcate, nu pot. Pentru prima oară în viaţă, vorbele lui nu aveau nici urmă de sarcasm; era un secret bine ascuns, care n-ar fi trebuit adus la lumina zilei. O sărută.

Eve îi întoarse sărutul cu pasiune. Mai târziu, se va gândi la viitor, la viitorul pe care el i-l refuza, la viitorul la care considera că are dreptul. Deocamdată, se va bucura de aceste clipe, cu toată pasiunea şi bucuria. îl strânse la piept, simţindu-i căldura.

Sloane îi dădu multe săruturi, abia conturate, ca petalele unei flori, oferindu-i plăcere la fiecare atingere.

Eve îi rosti numele încet şi nu ştiu că el îi răspunsese, pentru că ţinea ochii închişi. Făcu dragoste cu ea de parcă ar fi fost prima femeie din viaţa lui. Eve venise spre el din întuneric şi-l scosese în lumină. îi oferise inocenţa sa, încrederea, îl vindecase de propriile lui răni, îi vorbise de vise de mult date uitării. Ea era Eve. Şi se afla aici din voinţa ei şi a lui.

Capitolul 10

Focul ardea în şemineu, aruncând lumini asupra chipurilor celor doi. Eve se afla în braţele lui Sloane pe canapea, cu faţa spre şemineu. Luă paharul cu vin aflat lângă ea şi sorbi ultimele picături.

— Îmi place locul acesta în care ne aflăm, murmură ea fericită. Apoi, se întoarse pentru a-i vedea chipul.

Sloane o mângâie, îndepărtându-i părul de pe faţă.

— Nu vedeam cum am fi putut trece de Mike sau de Gay, explicându-le că trebuie să fim singuri, să ne lase în pace. Iar motelul iese din discuţie.

Sloane privi în jur, simţind fericirea care plutea în aer. Apoi o privi pe Eve.

— Nu ştiam dacă să te aduc aici.

— Din cauza tragediei prietenului tău?

El încuviinţă.

— Este greu să nu te simţi vinovat pentru fericirea de acum.

— Da, oftă Sloane. Yance a avut totul. O pierdere ca a lui te face să te ridici împotriva sorţii.

— Amicul tău a avut mai mult ca majoritatea

oamenilor. Durerea pierderii sapă răni adânci şi te poate afecta pe toată viaţa. Dar în acelaşi timp poate crea şi lucruri minunate. Este o chestiune de timp şi dorinţă de a întoarce paginile propriului tău destin.

— Uneori, acel bărbat nu poate întoarce singur pagina.

— Mai precis, nu vrea s-o întoarcă, îl corectă Eve. îi acoperi gura cu palma ei mică, pentru ca Sloane să nu mai protesteze. Fiecare are dreptul la opţiune. Atâta timp cât respiră, omul are dreptul să aleagă. Se poate amăgi considerând că nu are acest drept. îşi poate găsi un număr infinit de scuze de circumstanţă, de lipsă de putere, de resurse, de orice, dar adevărul este că fiecare dintre noi face exact ceea ce doreşte, într-un anumit moment al existenţei sale.

Sloane o privi lung. Privirea lui nu mai era tandră acum.

— Asta n-o să mă facă să mă răzgândesc, Eve.

Ea ezită. Era uşor să bată în retragere acum, să accepte doar ce-i oferea el şi să spere că atracţia fizică dintre ei va deveni atât de puternică încât va distruge bariera pe care o ridica în mod voit între ei. îl iubea.

Această revelaţie nu apăruse brusc, cu toate că-şi amintea când avusese prima dată convingerea că se îndrăgostise de el. Dar acest lucru se întâmplase la câtva timp după impactul sentimentelor.

— Te iubesc, îi spuse ea încet, fără a se mai ascunde în spatele întrebărilor. Observă cum Sloane se crispează şi îi primeşte cuvintele ca pe nişte lovituri invizibile.

Sloane o privi lung, citind în ochii ei adevărul, acolo unde ar fi preferat minciuna.

— Vreau să-mi petrec restul vieţii alături de tine.

El tăcu.

Eve voia să ajungă la el cu orice preţ. Durerea era acolo, prezentă în ochii lui, şi se intensifica la fiecare

cuvânt al ei.

Dacă ar fi avut milă faţă de el, sau chiar faţă de sine, Eve ar fi trebuit să-şi înăbuşe emoţiile, să le închidă undeva în sufletul ei, să se mulţumească să facă doar dragoste cu el. Dar Eve nu putea.

Mult timp din viaţa ei trecuse protejându-i pe cei pe care-i iubea astfel. Ea şi Sloane meritau altfel de emoţii, altfel de trăiri. Lui voia să-i dăruiască adevărul, nimic mai mult. Iar vorbele erau singura ei armă pentru viitor.

— Vreau să-mi alcătuiesc o familie alături de tine, să avem o casă…

Sloane se crispă.

— La naiba, Eve! Te-am prevenit!

— Nu te-am ascultat. Nu voi accepta ca tot ce avem acum să se limiteze la o relaţie fizică… Eve făcu un gest larg cu mâna arătând trupurile lor goale.

— Îţi doreşti copii.

— Şi-i vom avea! îi vom alege împreună.

Sloane o îndepărtă de el.

— Nu!

Continuă să fixeze focul din şemineu cu privirea.

— Nu vreau să te las să faci acest sacrificiu.

— De ce?

Eve se ridică fără a-l atinge, fără a-şi face probleme că nu-l vedea şi nu-l auzea. Probabil, nu spunea nimic din ce şi-ar fi dorit ea să audă.

— Tu mă accepţi aşa cum sunt. Eu de ce n-aş putea face la fel cu tine? Sunt atât de fragilă? Atât de lipsită de putere încât nu voi putea să trăiesc zi de zi alături de tine ştiind că niciodată nu-ţi voi putea purta copilul în pântece? De asta te temi? Că voi ajunge să te urăsc pentru că eşti steril şi că voi înceta să te iubesc?

Sloane întoarse brusc capul. Era furios, dar nu avea altă posibilitate de a se manifesta, în afară de vehemenţă.

— Da. La naiba, Eve! De asta mă tem. Şi nu vreau să

las să se întâmple. Nu vreau să mă ancorez de rai pentru ca să văd cum se transformă în iad.

Eve nu mai raţionă. Ridică mâna şi-l lovi cu putere peste faţă.

— La naiba cu tine, Sloane! Vrei să ne condamni pe amândoi sub un pretext atât de lipsit de consistenţă! Se vede că nu mă cunoşti! Sau vrei să mă faci să ajung într-o zi să mă urăsc, pentru că nu te aud decât dacă mă uit la tine?

El simţea că-i arde obrazul, dar nu spuse nimic. Durerea era profundă.

O prinse de umeri şi o scutură puternic.

— Să nu-mi mai spui asta niciodată!

Eve îl privi lung printre şuviţele de păr care-i acoperiseră faţa.

— Te iubesc. Nu-mi pasă de ce nu poţi face.

— Şi eu simt la fel.

Niciunul nu se mişcă. Li se auzea doar respiraţia în tăcerea conflictului pe care trebuia să-l rezolve. Nu putea interveni un armistiţiu; erau oameni prea puternici, cu personalităţi bine conturate, care nu se puteau mulţumi cu jumătăţi de măsură. Fiecare voia totul, sau nimic.

— Nu poţi garanta viitorul.

— Nici tu nu poţi! Eve aşteptă răspunsul lui, ţinându-şi respiraţia.

Sloane îi cercetă chipul, sperând, dorind, ştiind că nu mai putea nega sentimentele dintre ei.

— Dacă mai ai vreo cât de mică îndoială, spune-mi acum. După aceea, nu va mai exista cale de întoarcere pentru noi. Iar dacă vei încerca să mă părăseşti, nu te voi lăsa s-o faci.

Ea zâmbi trist.

— Te voi lega de mine cât de strâns voi putea. Prin orice mijloace. Eve îşi aşeză mâinile pe pieptul lui puternic urmărindu-i musculatura bine conturată, trupul pe care-l

iubea atât. Eşti al meu. Am fost singură, acum nu mai sunt. Dacă-ţi imaginezi că voi lăsa să mi se fure acest privilegiu, cred că n-ai citit cartea mea aşa cum trebuia.

Sloane o strânse la piept, simţind cum se relaxează brusc.

— Am citit-o cu prea multă atenţie ca să fi pierdut mesajele tale. O vreme, chiar m-am amăgit singur şi te-am lăsat să te apropii de mine. Dar am ştiut tot timpul că nu-ţi voi putea rezista, că eşti foarte hotărâtă să obţii tot ce vrei.

Eve începu să râdă, bucuria îi coloră obrajii, îi aprinse privirea.

— Cine? Eu? Sfânta Eve?

Sloane îi acoperi gura cu un sărut.

— La naiba cu complexele mele!

* * *

— Ştii că nu mi-ai cerut niciodată să mă mărit cu tine? murmură Eve când Sloane o conduse spre casă.

El o privi lung: Eve arăta ca o femeie îndrăgostită şi fericită.

O privi, ridicând din sprâncene. Eve arăta ca pisica din faţa unui acvariu cu peşti. Dacă n-ar fi fost la volan, ar fi oprit imediat s-o sărute.

— Te-am prevenit ce ţi se va întâmpla dacă te vei răzgândi.

Eve îi ignoră avertizarea. Avea alte posibilităţi de a-l tachina.

— Mi-aş dori o cununie plină de fast, cu mulţi invitaţi. Familia mea s-ar bucura teribil, iar din ce mi-ai povestit despre felul în care s-au căsătorit fraţii tăi, şi familia ta şi-ar dori ceva asemănător.

Sloane o privi lung, neştiind dacă glumeşte.

— Nu ţi-ar plăcea o cununie restrânsă doar la membrii familiei? o întrebă cu mare grijă amintindu-şi de câte ori suferise fiind cavaler de onoare la amicii săi. Ce confuzie era la toate nunţile! Se făceau prea multe glume,

nu aveai intimitate.

Eve se bucura în tăcere de expresia chipului lui Sloane.

— Va fi singura noastră căsătorie şi mai ales prima pentru fiecare din noi.

Sloane dădu capul pe spate, exasperat.

— Gândeşte-te la toţi colegii tăi; cred că şi majoritatea studenţilor mei vor participa.

El începu să geamă. Era pierdut.

Eve nu se putea opri din râs.

Sloane ştia că nu mai are nicio şansă de scăpare.

— Iubito, tocmai ţi-ai pecetluit soarta. Când ajung, îi voi spune tatii că ne-am logodit. Ai crezut că ideea unei nunţi mari a fost o glumă, dar el va face tot posibilul s-o încurajeze. Cunoaşte foarte multă lume, aşa că va trebui să găsim o biserică foarte mare, în care să încapă toţi invitaţii.

Eve îl privi neîncrezătoare.

— Să vedem dacă va reuşi!

Sloane trase maşina pe marginea drumului, deşi circulaţia era destul de intensă, apoi o ridică în braţe. Dacă Eve n-ar fi fost atât de mică şi de fragilă, manevra ar fi fost imposibilă.

— Ar trebui să iei legătura cu ai tăi, să-şi întocmească lista!

Eve îl privi îngrijorată.

— Nu asta îmi doresc!

Îşi putea închipui foarte uşor ce înseamnă o cununie de mari proporţii.

— Ştii bine că nici eu. Dar acum, dacă tot am pornit în acest sens şi am fost provocat, marşez la propunerea ta. Nu vreau să par un îmbrobodit, şopti Sloane, sărutând-o.

— Nici dacă ai vrea, n-ai putea! exclamă Eve, lăsând capul pe spate.

Sloane o privi lung, realizând că era sub demnitatea

unui profesor să se sărute într-o maşină oprită pe marginea drumului. Dar de ce să pară conservator? O sărută cu pasiune.

Eve răspunse la sărutul lui. Sloane ridică încet capul să-i amintească de casa lui, care se afla undeva prin apropiere.

— Ce-ai zice dacă te-aş invita la nişte şampanie şi… omletă?

— Sunt de-ajuns de înfometată să mănânc orice, răspunse Eve cu sinceritate, în timp ce el deschise portiera şi coborî cu ea în braţe.

— Nu crezi că mă ţii cam mult în braţe?

— Asta poate pentru că fiind mignonă, te potriveşti perfect în interiorul acestei maşini. Sloane o mai strânse o dată la piept şi o lăsă să se ridice. Apoi, mână în mână porniră spre casă. Sloane observă că o maşină cunoscută parcase nu departe de locul în care se aflau. Sloane se opri, privind mirat.

— Dacă n-aş şti că Stater este în California, unde are un dosar foarte dificil, aş putea să jur că aceea este maşina lui!

— Fratele tău, Stater? întrebă Eve. Parcă spuneai că va veni în vizită!

Sloane introduse cheia în broască.

— Nu era nimic sigur.

— Ar fi vreo problemă? întrebă Eve urmându-l în holul casei.

— Nu. Casa are patru dormitoare, în care poate să încapă tot clanul; acesta a fost şi motivul pentru care am cumpărat-o. Se îndreptă spre bucătărie, observând lumină. Cred că Mike este treaz. Nici nu apucă bine să rostească aceste cuvinte, că văzură casa plină de bărbaţi.

— Bine că te-ai întors, frate, îl auziră pe Stater, care o privea cu interes pe Eve. Stater era întins pe un fotoliu, cu picioarele ridicate pe birou. Barba începuse să-i crească

pe chipul cu trăsături plăcute şi hainele arătau de parcă ar fi fost îmbrăcat cel puţin două zile în ele.

— Se pare că iar l-am luat prin surprindere, observă Stryker, sprijinit de un dulap pe care se afla un ibric cu cafea. Stryker în schimb, era foarte ordonat, niciun fir de păr nu era nelalocul lui, hainele arătau de parcă abia ar fi fost scoase din dulap. Semăna foarte bine cu fraţii săi, la chip.

— Am uitat să-ţi spun c-a sunat Stater să ne anunţe că vine în seara asta, spuse Mike aflat la masă cu o cană de cafea în mână.

Eve încercă să primească amuzată privirile îndreptate spre ea. Fraţii o cercetau curioşi. Eve privi la un moment dat destul de uimită celelalte două replici ale omului pe care-l iubea. Chiar şi ochii le erau de aceeaşi culoare. Dacă ar fi fost îmbrăcaţi la fel, cu greu l-ar fi recunoscut pe Sloane.

— Ţi-am spus că-i vom găsi în bucătărie.

La auzul vocii soţiei sale, Stryker se uită la ceas.

— Ţi-am spus că n-o să doarmă prea mult. Chiar dacă este însărcinată, se trezeşte devreme.

— Nu-mi place deloc această oră, murmură Tempest. Sau, mai precis, nu-mi mai place acum, adăugă ea mângâindu-şi pântecele proeminent. Joy o însoţea.

— Măcar acum ar trebui să bei ceai în loc de cafea, cât sunt în starea asta, bombăni ea. Se opri în dreptul lui STater după care-l bătu uşor pe Stater pe spate, o privi lung pe Eve şi se opri în braţele soţului ei.

— Parcă spuneai că răul ăsta matinal va dura doar primele luni.

Stryker o îmbrăţişă, apoi întinse mâna să ia ceaşca de cafea de pe dulapul din spate.

— Poţi să iei şi tu o înghiţitură, iubito.

Ea făcu o grimasă.

— Nu mai suport ceaiul!

Joy se aşeză în poala soţului ei încercând să nu râdă. Întoarse capul pentru ca Eve să-i citească pe buze. Mike le vorbise despre Eve şi sora ei. Le mai spusese că o idilă începuse între ea şi Sloane.

Stater şi Stryker îl crezuseră. Ea nu fusese chiar aşa de sigură. Acum după ce-i văzuse împreună, era gata să creadă ce vedea. Cei doi păreau a fi făcuţi unul pentru altul.

— Cred că ai impresia c-ai ajuns într-o casă de nebuni.

— Am auzit, interveni Tempest care sorbea din cana cu ceai cu o mână pe stomacul care-i făcea probleme, mai ales acum în primele luni de sarcină.

Eve îi aruncă o privire piezişă lui Sloane, încercând să vadă ce simţea când se discuta despre graviditate, dacă era afectat. Dar chipul lui părea destins.

— Ai o sarcină grea? o întrebă Eve.

— Nu exagerată, răspunse Tempest, îndreptându-se de spate. Nu-mi place să nu mă simt bine iar acest micuţ îmi cam dă de furcă, adăugă ea. O privi lung pe Eve. Dar mai am cinci luni, aşa că s-ar putea să-mi fie şi mai rău. Dar spune-mi, s-au făcut prezentările? Tempest înconjură rapid încăperea cu privirea, observând că bărbaţii nu-şi reveniseră din uimire. Este evident că n-au făcut-o!

— Eu sunt Tempest. El este Stryker. Acela este Stater şi soţia sa, Joy.

— Eve Noble, spuse ea.

O plăcu imediat pe femeia care se prezentase Tempest. Cealaltă, numită Joy, era mai prudentă nu era nici măcar drăguţă, dar pe chipul ei se putea citi o anume forţă, care spunea: nicio problemă, niciun obstacol, nu este prea greu de trecut.

Tempest zâmbi.

— Ştim. Mike te-a lăudat, la fel şi pe sora ta. Deşi, ca să fiu sinceră sora ta a fost pomenită de mai multe ori

decât tine. Îi face plăcere că are cu cine să iasă. Dar văd că niciunul din bărbaţii de aici nu ţi-a oferit un scaun. Sau o ceaşcă de cafea. Tempest se încruntă spre soţul ei.

— Am crezut că eşti un bărbat manierat.

— Nu este femeia mea.

Sloane îi aduse Evei un scaun.

— Doreşti ceai sau cafea? o întrebă Mike, care vru să se ridice să-i aducă.

— Eu mă gândeam la şampanie, zise Sloane, fără a-şi lua ochii de la Eve. îi făcu un semn cu ochiul şi-i zâmbi.

Eve scrută feţele celor care urmau să-i fie familie râzând cu ei la schimburile de replici. Astăzi pentru ea, orice era posibil, era fericită.

— Şampanie? repetă Mike, privindu-şi fiul, fără cuvinte, pentru prima oară în viaţă.

Nu era la fel şi pentru Tempest.

— Vă căsătoriţi! anunţă ea, uitând de sarcină şi de faptul că se simţea rău. Ochii îi străluceau de bucurie.

Stryker observă că soţia sa era prea entuziasmată şi asta îi putea dăuna sarcinii, aşa c-o mai domoli puţin.

— Calmează-te, iubito, o opri el, văzând că voia să-l abordeze pe Sloane.

Stater privi peste capul ei spre Sloane, în ai cărui ochi care semănau foarte mult cu ai lui, citi mândrie şi dragoste.

Femeia de lângă el era alegerea perfectă. îl înţelegea pe Sloane; îşi încleştă degetele în mâna soţiei sale, apoi îi sărută palma. Zâmbetul ei era la fel de luminos ca al lui, mulţumit de cel mai nou membru al familiei lor, alegerea lui Sloane.

— Extraordinar! exclamă Mike fericit, privindu-i cu lacrimi în ochi pe cei doi. Speram că se va întâmpla. Ignoră cele trei pufnituri simultane provenite de la fii săi. Dar nu eram foarte convins.

— Mă bucur că măcar de data asta n-ai intuit

lucrurile prea bine, îi spuse Sloane cu un zâmbet, realizând în acel moment că niciunul din fraţii săi nu voia să aducă sticla cu şampanie. Se duse la frigider în timp ce Eve rămase să răspundă la întrebările care veneau în rafale asupra ei.

— Sloane nu vrea o nuntă mare şi nici eu, le spuse ea, când Tempest o chestionă în privinţa numărului de invitaţi. Doar familia.

— Şi câţiva prieteni apropiaţi. Asta înseamnă vreo patruzeci din partea lui Sloane.

Eve ridică din spmcene.

— Patruzeci?

Sloane se întoarse cu sticla de şampanie.

— Văd că te-ai schimbat la faţă, iubito, murmură el, neputând să n-o necăjească.

— Şi din partea mea ar fi tot cam atâţia, dacă punem la socoteală toţi verii.

Tempest trecu pe lângă Sloane în spatele căruia se afla un dulap în care el păstra hârtie de scris. Cu hârtia şi pixul în mână se aşeză pe un scaun şi începu să scrie lista.

Joy aduse paharele de şampanie. Stater mai aduse nişte scaune dintr-o încăpere alăturată.

— Dacă Tempest s-a apucat să facă lista de invitaţi, ar fi mai bine să mâncăm ceva, zise Sloane, suflecându-şi mânecile. Joy, vei găsi în frigider nişte suc de portocale pentru Tempest, iar eu şi Stryker vom aduce restul.

Eve îi privea pe toţi cu ochii ei mari, aşteptând să vadă ce se hotăra în privinţa nunţii ei. Deodată, îşi aminti de sora ei.

— Trebuie s-o sun pe Gay; ea n-a aflat, încă.

— O aduc eu aici, se oferi Stater.

— Cum mănâncă ouăle? strigă Stryker aflat lângă aragaz cu tigaia în mână.

— Bine fierte, răspunse Eve automat, izbucnind în râs.

Nimeni nu părea să se sinchisească de faptul că în familia lor va intra un nou membru. Nimeni n-o privea ca pe o străină.

Sloane turnă un pahar de suc de portocale şi-i spuse, sărutând-o:

— Ar fi fost mai bine să te previn!

Eve scutură din cap, plăcându-i familia lui, iubindu-l pe el. În afară de faptul că erau conştienţi să stea cu faţa spre ea când vorbeau, nu păreau afectaţi de surditatea ei. Era logodnica lui Sloane şi o acceptau aşa cum era. Niciodată Eve nu cunoscuse oameni mai deschişi, mai binevoitori.

— Este mult mai bine aşa, îl asigură pe Sloane.

În timpul acesta, zorile se profilau încet în dormitorul unde două făpturi dormeau îmbrăţişate.

Josh era puţin încordat, dar Pippa avea chipul unui înger.

Deodată, sunetul insistent al telefonului aflat la capul patului le fură ultimele momente de calm, de linişte. Pippa încercă să-şi scoată capul de sub braţul lui Josh, ca să arunce o pernă peste telefon, dar Josh ajunse înaintea ei şi ridică receptorul.

Pufni în râs la bombănelile soţiei sale, apoi îi aruncă o pernă în cap.

— Ce noroc am avut să fiu trezit! exclamă el, fără a şti cine era la telefon.

— Acum chiar te-ai trezit! exclamă Mike.

Josh se întoarse să se uite la ceasul de pe noptieră.

— Nu mă trezesc niciodată aşa devreme. Dar de ce ne cauţi la ora asta? O acoperi cu grijă pe Pippa care încerca să adoarmă la loc.

— V-am trezit ca să vă spun că nevasta ta a avut o intuiţie de zile mari!

Josh se trezi brusc.

— Sloane şi Eve?

Pippa ridică somnoroasă capul de pe pernă.
— Aţi intuit perfect, le spuse Mike şi veţi fi invitaţi la nuntă.
Josh zâmbi.
— În cazul meu, se poate spune c-am avut norocul începătorului.
Mike pufni.
— Poate ţi-a suflat Pippa!
Ea luă receptorul din mâna soţului ei.
— Am auzit ce-ai spus!
— În acest scop am şi spus-o, femeie! Ai intuit extraordinar. Dar cred că de fapt meritul este al lui Josh; tu repetai mereu că nu-i poţi găsi o pereche lui Sloane. Dar acum vă las. Nu vreau să mă audă Sloane.

Capitolul 11

Eve urmărea plăcut surprinsă reuniunea de familie. Era evident că membrii acesteia se iubeau şi se înţelegeau bine. Căsătoriile lor, deşi atât de diferite, aveau la bază tot dragostea.
Stryker îşi proteja soţia, deşi aceasta era o femeie curajoasă şi îndrăzneaţă; o făcea fără ca ea să se simtă cumva încătuşată, o lăsa să aibă impresia că are putere de decizie.
Stater şi soţia sa, Joy, erau la fel de puternic legaţi unul de celălalt; era o legătură pe care Eve n-o putuse identifica, nici după câteva ore. Cei doi nu se atingeau mereu aşa cum făceau Stryker şi Tempest, sau ea şi Sloane, dar se putea observa foarte uşor că între ei exista o comunicare perfectă.
Intrigată de felul în care va reacţiona Gay, se uită la sora sa, aşezată lângă Mike, pe canapea.
Întreaga familie, după ce luase micul-dejun la bucătărie, revenise în camera de zi, să sărbătorească nunta care urma să aibă loc curând, să stabilească numărul invitaţilor.

Sloane o atinse uşor:

— Eşti fericită?

Ea încuviinţă, uitând de Gay.

— Sunt foarte fericită, Sloane. Cu toate astea, aş vrea să te întreb: crezi că noi vom avea ocazia să ne exprimăm dorinţele? Eve trecu repede cu privirea peste cele şase capete care le puneau soarta la cale.

— Cred că nu. Tempest se pricepe să organizeze astfel de evenimente. Sloane se încruntă privindu-şi cumnata al cărei pântece devenea tot mai proeminent. Eve nu va cunoaşte niciodată senzaţia de împlinire pe care o cunoscuse Tempest. Nu va avea un copil al lui, pe care să-l ţină în braţe. Fără să vrea, strânse uşor umărul Evei, conştient că-i răpea fericirea maternităţii.

Eve simţi că Sloane se crispase, şi-i spuse:

— Te rog să nu te simţi vinovat.

Sloane o privi lung, dar fără a se mai simţi ameninţat în vreun fel.

— Nu pot să uit, Eve.

— Nici nu-ţi cer s-o faci. Dar nu te mai învinui; te iubesc şi te voi iubi şi fără să-ţi port copiii. Nu vreau să te pierd.

Sloane se aplecă spre ea, din nevoia de a simţi gustul acestor cuvinte frumoase chiar de pe buzele ei.

— Te iubesc, îi şopti.

— Faceţi o mică pauză, voi doi, strigă Mike din cealaltă încăpere. Este nunta voastră şi dacă nu veniţi aici să vă faceţi simţită prezenţa, Tempest vă organizează nunta în aşa fel încât Eve o să fie condusă la altar de o mulţime de domnişoare de onoare pe care nici nu le cunosc.

Sloane zâmbi destins, acum după declaraţia Evei.

Supărarea îi va reveni, dar întotdeauna îşi va aminti ce-i spusese ea.

— Dacă Tempest vorbeşte de Pippa, suntem în mare

pericol!

Eve se ridică.

— Cine este Pippa?

Se făcu tăcere. Numai Eve deveni brusc conştientă de schimbarea de pe chipurile lor, chiar şi de pe a lui Sloane.

Tempest îşi reveni prima.

— Te rog să mă crezi că dacă începem să lămurim cine este Pippa, nu te mai măriţi nici peste zece ani!

Sloane veni mai aproape de Eve, ca să-i poată citi pe buze şi-i spuse:

— Cel mai bine este s-o cunoşti!

Lui Joy i se făcu milă de chipul uluit al Evei.

— Pippa se ocupă de alcătuirea perechilor. Într-un fel sau altul, este răspunzătoare de căsătoria mea cu Stater, sau de căsnicia lui Stryker şi Tempest.

— Eu am aranjat singur această căsătorie! ripostă Stryker.

Joy îl sfidă.

— Ai dreptate! Parcă-mi amintesc ziua în care-mi vorbeai despre întâlnirea pe care ţi-a aranjat-o Pippa; de fapt, ea vă prevenise pe amândoi, chiar atunci că n-o să meargă şi a avut dreptate.

— Dar asta nu are nicio legătură cu Tempest.

Tempest îşi privi ameninţător soţul.

— Văd că nu prea te ajută memoria! Eu consider că Pippa este extraordinară! Abia aştept să văd ce-o să spună când o să audă că va fi naşa fiicei noastre!

Stryker îi privi lung soţia.

— Nu cred că vorbeşti serios!

Ea încuviinţă, mângâindu-şi pântecele proeminent.

— Ba chiar aşa am să fac! apoi se întoarse spre Eve. Este aproape o tradiţie, mai ales pentru cei pe care i-a căsătorit Pippa. Păcat că tu şi Sloane nu vă veţi adăuga acestei tradiţii. Eu şi Joy abia aşteptăm s-o facem naşă.

Poate va fi naşă de două ori, nu, de trei ori.

Eve îl simţi pe Sloane cum se crispează. Ce efect puternic aveau asupra lui nişte simple vorbe nevinovate! Dar înainte ca ea să apuce să spună ceva, interveni Mike:

— Ce vrei să spui de tine şi Joy? Mike luă mâna nurorii sale. Eşti cumva însărcinată, fata mea?

Joy ridică din umeri, nefiindu-i uşor să accepte afecţiunea bărbaţilor din clanul McGuire fără nicio reţinere.

— Da, recunoscu ea, tocmai de aceea am venit aici să-i dăm vestea lui Sloane. Dar el şi Eve ne-au dat o veste mai importantă.

Mike zâmbea fericit, simţind că ar putea să şi danseze în clipele acelea.

— Dumnezeule! Voi fi de două ori bunic! Se uită la fiecare dintre nurorile sale. Sau cine ştie poate de patru ori? adăugă plin de speranţă. De fapt, voi v-aţi alcătuit cam târziu familiile.

Stater îşi studia soţia, încercând să găsească singur răspuns la afirmaţia tatălui său.

— Cred că nu e cazul să mai insişti, tată, ne va fi de-ajuns un copil pentru început. Nici nu vreau să mă gândesc c-ar putea fi doi!

Sloane urmărea discuţia amintindu-şi vorbele Evei, strângând-o încet de mână. Acum era momentul să le mărturisească fraţilor săi. Nu pentru ceea ce credea sau simţea el, ci pentru Eve. De fiecare dată când se va vorbi despre sarcini sau copii ea se va simţi pierdută, îndurerată. Nu-şi închipuise că va exista o femeie căreia să-i pese atât de mult de el, încât să-l accepte aşa cum era. Dar deocamdată nu putea face decât să schimbe subiectul.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să văd cum va reacţiona Pippa, ar fi mai bine să luăm acum nişte hotărâri.

— Sloane are dreptate, îl secondă Stater, gata să scape de posibilitatea pe care i-o întrevedea tatăl său.

Dacă vreţi să organizăm nunta în următoarele două săptămâni, v-aş putea fi de folos. Dar este mai bine să ne facem planuri, suntem destui şi putem împărţi munca.

— Avem de făcut un singur lucru, interveni Gay.

Ea îi lăsase pe ceilalţi să discute despre aranjamentele pentru nuntă nu pentru că n-ar fi interesat-o, ci pentru că nu ştia prea bine cum s-o ajute pe Eve. Nu uita că-şi rănise sora, cu toate că nu avusese această intenţie. Nu mai voia să rişte din nou.

— Casă, murmură Eve.

— Nu, de fapt, mă gândeam la toaletele noastre, Eve. Ne-am adus lucruri aici pentru o săptămână doar. De aceea, mă gândeam să mă duc acasă, să rezolv această problemă şi altele de familie.

Eve se gândi că nu era o idee rea; citise în ochii surorii sale că dorea să repare ce stricase cu câteva zile în urmă.

— Nu te-ai supăra?

Gay zâmbi.

— Foarte puţin, admise ea, dar nu voi lipsi mult. Voi lua avionul ca să mă întorc mai repede.

— Nu-ţi face probleme în privinţa asta, spuse Stryker, îl poţi folosi pe al meu.

— Iar eu voi veni cu tine, nu te las singură! sări Mike. Trebuie să-mi cunosc viitoarele rude.

Tempest dădu ochii peste cap.

— Gay, draga mea, ar fi bine să-i anunţi pe ai tăi din timp!

Sloane se ridică, trăgând-o şi pe Eve după el.

— Dacă iarăşi începeţi discuţiile, eu şi Eve plecăm. Vom fi acasă la ea dacă aveţi nevoie de noi.

— Nu cred că te-a auzit nimeni de aici, remarcă Eve, observând cum sora ei îi luă apărarea lui Mike, spre amuzamentul tuturor.

Sloane ajunsese la aceeaşi concluzie. Câteodată se

mira cât de copilăroşi erau bărbaţii din familia sa.

— Asta înseamnă că putem pleca fără să vadă nimeni. O grăbi pe Eve să iasă din cameră. Cu puţin noroc, vor observa abia peste câteva ore că am plecat.

Eve pufnise în râs, ieşind în lumina soarelui plăcut de afară.

— Îmi plac toţi ai tăi.

Sloane o prinse în braţe. N-ar fi contat dacă Eve nu i-ar fi plăcut, el o iubea oricum.

— Te iubesc, Eve, îi şopti.

Eve îi mângâie obrazul.

— Ar fi bine s-o faci, pentru că de acum mă vei avea pe cap zilnic; ţi-ai dat cuvântul în faţa martorilor!

— Este cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată!

Sărutul lui pasional n-o mai surprinse. Eve se bucură de el, mulţumind destinului că permisese ca pasiunea dintre ei să se maturizeze, să devină dragoste.

* * *

Tempest se aşeză pe canapea, privind iritată pachetele aruncate pe un scaun din încăpere.

— Mă simt epuizată şi mă tem că mare lucru n-am prea achiziţionat într-o zi de cumpărături. N-am muncit niciodată în viaţa mea atât de mult, cu atât de puţine rezultate. Până şi alpinismul este mai uşor.

Joy se uită la pachete apoi la cumnata ei.

— Doar nu purtai doi copii în pântece când ai urcat pe munte! sublinie ea, aruncându-şi pantofii, apoi masându-şi picioarele obosite.

— Ar merge acum o ceaşcă de ceai, dar nu mai am puterea să-l fac, adăugă şi Eve, adunându-şi picioarele sub ea, la celălalt capăt al sofalei pe care se afla Tempest. Nu ştiu cum m-am lăsat ademenită de voi să intru în fiecare magazin din centru. Am destulă îmbrăcăminte să port ani întregi de acum înainte şi încă n-am cumpărat rochia de

mireasă.

— Asta pentru că eşti mofturoasă, replică Tempest.

— Nu sunt chiar atât de mofturoasă. Doar am făcut comanda la florărie pentru buchetul de mireasă, am angajat restaurantul, am aranjat repetiţia pentru slujbă. Şi asta în doar două zile!

Ultima săptămână trecuse ca prin farmec, cunoscându-şi viitoarele rude. Le plăcuse pe toate, chiar dacă erau caractere diferite, se înţeleseseră de minune. Fusese acceptată de aceştia, la început din cauza lui Sloane, dar mai apoi, după cum realizase, o acceptaseră pentru că făcea parte din această familie, unde se potrivea bine şi se simţea în largul ei.

— Nici eu, nici Tempest n-am avut o nuntă adevărată, îi spuse Joy, măcar tu să o ai!

Eve mormăi:

— Sunt convinsă că pentru a-mi găsi o rochie aşa cum îmi doresc, trebuie să vă las acasă!

Tempest se ridică destul de repede dacă avem în vedere că era însărcinată în luna a patra.

— Numai să îndrăzneşti s-o faci! Vom veni după tine oriunde! Aşa este, Joy?

Joy încuviinţă.

— Ne-am gândit şi cum să decorăm maşina cu care veţi pleca!

— A şi făcut şi asta? exclamă Eve. Probabil, Mike v-a dat ideea!

— Nu, a fost ideea lui Stryker. Şi asta numai pentru că Sloane nu ştie nimic, încă!

Cele două femei începură să se tachineze în privinţa felului în care erau tratate de soţii lor, gravide fiind.

Eve le urmări o vreme, încercând să nu râdă.

Cele două începură să râdă. Apoi, Joy spuse:

— Nu-mi amintesc să mă mai fi distrat aşa!

Tempest scutură din cap.

— Cred că Sloane trebuie să ne mulţumească. Te măriţi o singură dată în viaţă şi aceea trebuie să fie o ocazie specială!

— Aşa este, încuviinţă Joy. Să bem pentru ultima cununie din clan!

— Ai uitat de Mike? Este încă singur!

— Poate ar trebui să luăm legătura cu acea Pippa despre care v-am auzit vorbind, le sugeră Eve.

— Cred c-ar fi capabil să fugă la o sută de mile de aici, ca să nu dea ochii cu ea! replică Joy. Sunt sigură că Pippa l-ar face să se simtă urmărit pas cu pas, până l-ar însura.

— Cu fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus despre această femeie, mă faci şi mai curioasă.

Cele trei se aşezară la masă.

— O s-o cunoşti în curând.

— Şi o să-ţi placă chiar dacă vrei sau nu, adăugă Joy. Te face să te gândeşti al cele mai teribile lucruri pe care le-ai putea face şi totuşi simţi că trebuie să-i spui cele mai importante lucruri din viaţa ta; te va face să crezi că secretul tău va fi foarte bine păzit.

Eve sorbi din ceai gândindu-se la secretul lui Sloane, la durerea pe care i-o provoca simplul fapt că-şi privea fraţii, ale căror soţii erau însărcinate.

— Probabil este o femeie deosebită.

— Foarte.

— Jumătate vrăjitoare, zise Tempest, abia aştept s-o cunoşti săptămâna viitoare.

* * *

Sloane urmărea contururile trupului Evei. Era momentul cel mai plăcut al zilei, înainte ca familia să se amestece în treburile lor. Eve se înţelegea foarte bine cu Joy şi Tempest, fraţii lui o îndrăgiseră. Deficienţa ei fusese acceptată ca atare. Sloane era mândru de femeia pe care o iubea şi care-l iubea la rândul ei. Iar peste câteva zile,

viaţa lor va fi şi mai bună. O singură umbră dăinuia: privirea lui Sloane continua să întârzie asupra pântecelor celor două cumnate ale sale. Fraţii lui aveau grijă deosebită de soţiile lor, mândri că urma să fie taţi. Acest lucru îl urmărea, îl obseda, şi niciun amănunt raţional nu reuşise să-l facă să renunţe la această dorinţă a sa, care se pare că nu se va împlini niciodată. O urmărea pe Eve, care încerca să împărtăşească bucuria sarcinii cu cele două femei şi îl durea şi asta. Ea nu se va bucura niciodată de acest privilegiu al femeii, care este maternitatea; sau nu cu el. Se gândise mult zilele acestea la inseminarea artificială; astfel, măcar Eve se putea bucura că va avea copilul ei, chiar dacă nu era şi al lui.

Eve simţi că din nou gândurile lui alunecaseră pe un teren dureros.

— Nu poţi continua să te torturezi aşa, Sloane, murmură Eve, trecându-şi mâna peste pieptul lui unde inima bătea atât de puternic.

Sloane o privi.

— N-aş vrea să regreţi vreodată că iubindu-mă te-ai lipsit de această mare bucurie şi împlinire.

Eve îşi alese vorbele cu grijă. Nu putea spune că un copil n-ar fi fost dorinţa ei cea mai mare dar trebuia să-l facă să înţeleagă că el era mai important.

— Renunţarea asta este mult mai mică decât bucuria pe caremi-o aduci în fiecare zi prin prezenţa ta.

— Aş vrea să ai măcar un copil născut de tine, îi şopti el, sunt atâtea posibilităţi.

— Inseminarea artificială.

El o privi lung.

— Da, la asta mă refeream.

Eve ar fi vrut să-i spună că nu-şi doreşte nimic mai mult decât să-i poată dărui un copil al lui. Dar nu aşa cum îi propunea el. Un copil trebuie să se nască din dragoste. Iar Sloane îşi dorea acest copil mai mult de dragul ei, ca

un fel de zălog că sentimentele ei faţă de el nu se vor schimba. Gândul acesta îi ardea mintea şi sufletul. Se putea obişnui cu ideea că Sloane este steril dar nu şi cu neîncrederea în viitorul lor. Se înfurie, neputând să-şi mai controleze mânia.

— Incapacitatea ta de a zămisli un copil nu ne va distruge, nu voi permite să se întâmple asta! Asta ar însemna că nu ai încredere în dragostea mea. Nu pot trăi cu acest sentiment. Şi nici n-o voi face. Nu mă mărit cu tine pentru ca să am un copil. Te iubesc. Nu iubesc capacitatea ta de a-mi oferi un moştenitor. Eve coborî din patul pe care-l împărţea cu Sloane, departe de căldura trupului lui.

Uimit de reacţia ei, Sloane se ridică, venind după ea. O prinse de umeri, o întoarse cu faţa spre el, ţinând-o astfel prizonieră.

— Nu suport gândul că-ţi voi fura visele, Eve, vreau să ţi le împlineşti alături de mine.

— Nimeni nu obţine tot ce vrea de la viaţă, îi spuse ea. Aş vrea să-mi faci o promisiune; că va fi ultima oară când aduci acest subiect în discuţie. Eve rosti cuvintele foarte răspicat, pentru ca el s-o înţeleagă foarte bine. Am hotărât să mă mărit cu tine, ştiind care este adevărul. Am acceptat viitorul nostru, aşa cum este acum. Vreau ca şi tu să faci la fel.

— Şi dacă nu voi putea?

— Atunci ne vei condamna pe amândoi la momente penibile ca acesta. La durere, la neîncredere. Spune-le fraţilor tăi. Nu te ascunde de ei, de parcă ai fi vinovat de asta.

Sloane nu spunea nimic.

— Spune-i măcar tatălui tău.

Asta îl făcu să se hotărască să vorbească.

— Dacă va afla se va învinui, şi nu vreau să se întâmple asta.

— Bine, dar gândeşte-te la fraţii tăi. Şi ei au dreptul să ştie acest adevăr, Sloane. Poate că nu poţi fi tată biologic, dar ai putea fi un unchi nemaipomenit, sau un tată adoptiv.

Sloane nu crezuse c-ar putea zâmbi în timp ce se purta o asemenea discuţie.

— Eve, te iubesc mai mult decât ţi-ai fi închipuit.

— Continuă să gândeşti aşa şi restul vine de la sine.

— Promiţi?

— Promit.

Capitolul 12

Sloane stătea cu picioarele ridicate pe birou, cu cana de cafea în mână. Acasă se aflau doar fraţii săi, pentru că Tempest şi Joy o luaseră pe Eve la ultima rundă de cumpărături.

— Îmi iubesc soţia, dar nu înţeleg cum poate să cutreiere magazinele atâta timp, mormăi Stryker.

— Şi Joy este extrem de implicată, confirmă Stater.

— Pentru Eve sunt atât de dedicate amândouă, chiar o iubesc, le spuse Stryker.

— Nu mă uimeşte; este o femeie foarte plăcută, ai făcut o alegere bună, frate.

Sloane lăsă privirea în jos, gândindu-se la binele, la schimbările pe care le adusese Eve în viaţa lui. Dar mai ales la ceea ce-i ceruse ea. Le ascunsese fraţilor săi adevărul, lor care fuseseră mereu dispuşi să-i fie de ajutor. Se pare că momentul adevărului sosise. Ridică privirea şi observă privirile fraţilor aţintite asupra lui, de parcă aşteptau.

— Ar trebui să spui ceea ce vedem c-ai vrea să ne spui… mormăi Stater.

Sloane lăsă cana cu cafea pe marginea biroului şi se ridică.

— Ar fi foarte bine dacă aş putea să spun ceea ce vă ascund de atâta vreme, dar uneori vorbele se rostesc cam

greu.

— Ştii că te vom sprijini, indiferent care este problema, începu Stater.

Sloane îi privi lung, apoi lăsă privirea în jos.

— Nu este ceva care să se poată rezolva, nici individual, nici colectiv.

Stater îl privi printre genele sale dese pentru care era atât de invidiat. Stryker se crispă.

— Sunt steril, se confesă Sloane după un efort.

Cei doi fraţi, care nu cunoscuseră înfrângerea în viaţa lor, se confruntau pentru prima oară cu o situaţie fără ieşire.

— Cum ai aflat?

— Am trăit un an cu Helen, iar ea a încercat în tot acest timp să rămână însărcinată, fără a-mi spune însă. În cele din urmă, după zece luni de disperare a apelat la un medic să-i facă testul de fertilitate.

— Nu mi-a plăcut deloc femeia aia, mormăi Stater.

— Când a primit rezultatele, doctorul i-a sugerat că şi eu ar trebui să le fac. La vremea aceea o iubeam îndeajuns ca să accept orice cerere din partea ei, aşa că…

— Ţi-a mai confirmat vreun medic acel rezultat? interveni Stater.

— Şi al treilea. Acelaşi rezultat, nu pot avea copii.

Stater explodă:

— La naiba! Cred c-ai fi mai bun tată ca oricare din noi. Ar fi trebuit să ştim! Doar ai demarat Begining Now şi ne-ai atras şi pe noi. Cine se ocupă de copii? Eu în niciun caz!

Stater îşi trecu o mână prin păr.

— Eve a aflat?

— Da. Sloane se aşeză din nou.

Stater, când se înfuria, consuma mai multă energie ca oricare. Găsi un ziar la îndemână, îl aruncă de perete, iar paginile acestuia zburară prin încăpere.

— De ce ai aşteptat până acum să ne spui? La naiba! îmi imaginez ce-ai simţit aflând că soţiile noastre sunt însărcinate!

Stryker, ceva mai calm interveni şi el:

— De ce naiba nu ne-ai spus, Sloane?

— Tocmai pentru că nu voiam să ascundeţi faptul că soţiile voastre sunt gravide. Nu v-aţi fi simţit bine. Nu vreau milă din partea voastră; suntem prea apropiaţi ca să vă manifestaţi astfel.

— Mike ştie?

— Nu, şi aş avrea să-mi promiteţi că nu-i veţi spune.

— Nu ne poţi cere asta!

Stater se opri.

— Are dreptate, Stryker. Mike nu va primi uşor lovitura asta, va ajunge cumva să se învinuiască. Ne-a fost mamă şi tată…

— Ştiu, dar dacă nu va afla, îl va înnebuni pe Sloane să-i dăruiască nepoţi. Cum să se descurce în situaţia asta?

Stryker îşi trecu degetele prin păr, încurcat.

— Nu ştiu.

— Tu eşti cel care rezolvă problemele familiei de obicei, îi reaminti Stater.

— Bine, acum sunt în pauză de inspiraţie, spuse el morocănos. Sunt depăşit de situaţie.

Sloane îi urmărea pe cei doi, simţind în mod ciudat că o parte din durerea pe care o purta în suflet de atâta vreme moare. Eve avusese dreptate. Ar fi trebuit să se destăinuie fraţilor săi cu mult timp în urmă.

— Din nefericire, nu avem nicio soluţie. Te vei căsători peste o săptămână. Noi îţi vorbim din experienţă. Mike numără zilele până îi vei anunţa naşterea unui nepot şi nu ai cum să i te împotriveşti.

— Eve mi-a sugerat să adoptăm.

— Nu cred că pe Mike l-ar deranja prea tare, dar nu l-ar accepta în locul unui nepot adevărat.

— Păcat că nu-l putem convinge să se însoare, ca să dea naştere la un alt set de MGuire, bombăni Stater.

Sloane începu să râdă.

— Nu-l vei convinge aşa că este mai bine să renunţi. Chiar luna trecută, Mike mi-a spus că nu se gândeşte să se recăsătorească vreodată. Probabil ar face apoplexie dacă i-ai sugera asta.

Stater pufni în râs.

— Aş vrea să-i văd figura când i-aţi face această sugestie.

Sloane era conştient că fraţii săi încercau să-i uşureze aceste momente, să-l facă să se relaxeze.

Stater urma să facă planurile de viitor, iar Stryker să găsească soluţia concretă. Nu vor precupeţi nimic pentru a-i fi de ajutor. El nu putea decât să-i iubească pentru eforturile lor, cu toate că acestea nu schimbau nimic. Dar nu-i putea opri să încerce.

* * *

— Eşti sigură că nu vrei să mai intri? întrebă Eve, încercând să nu lase să se vadă că era epuizată.

Joy scutură din cap şi scoase ultimul pachet din portgabajul maşinii sale.

— Nu, Eve: ne ducem acasă la Sloane, să ne odihnim un pic, apoi să pregătim ceva de mâncare. Acum dacă ai găsit şi rochia…

— Şi tot ce mai trebuia… adăugă Eve.

— Acum ne putem permite să lenevim puţin.

— Mâine, când ridic rochia, nu mai trebuie să mergeţi cu mine.

— Dar Tempest vrea să mâncăm noi trei în oraş mâine, înainte să sosească familia ta.

Se uitară amândouă spre cea care moţăia pe scaunul din faţă.

— Nu ştiu cum pot să vă mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-aţi dat!

Joy se încruntă.

— Nu fi caraghioasă! Noi ţinem mult la Sloane; eram pregătite să acceptăm orice femeie care ar fi vrut să-l facă fericit. Dar asta nu este o scuză. Te iubim şi pe tine pentru felul tău de a fi. Am făcut asta pentru că aşa am simţit.

— Bărbaţii McGuire au avut noroc în alegerea soţiilor lor! le spuse Eve.

Joy o privi pe Eve în ochii care văzuseră multe din durerile omeneşti, fără a-şi pierde capacitatea de a năzui, de a crede în oameni, de a spera. Joy n-o invidie pentru asta, ci căută ca şi restul familiei pe care o dobândise Eve, să protejeze acele lucruri care o făcuseră pe Eve atât de puternică.

— Sloane a ales o învingătoare, murmură aplecându-se s-o sărute pe Eve, un gest pe care nu mai simţise nevoia să-l facă până acum. Observă flacăra care se aprinse în ochii Evei.

Joy făcu un pas înapoi.

— Iar acum, chiar trebuie s-o duc pe Tempest acasă, înainte ca Stryker să înceapă să ne caute; nu vreau s-o găsească dormind în maşină. Nu cred că Stater m-ar putea proteja de furia lui Stryker, dacă ar şti c-am lăsat-o să se obosească atât.

— Nu pot crede că n-a vrut să ne spună că nu se simte bine.

Joy ridică din umeri, obişnuită cu încăpăţânarea cumnatei sale.

— N-o poţi schimba; nu putem decât să gândim cu un pas înaintea ei, să anticipăm ce vrea să facă. Joy se uită peste umăr spre maşina unde Tempest dormea tun. I-a revenit culoarea în obraji şi când vom ajunge acasă se va odihni în continuare, în timp ce bărbaţii vor găti. Mă refer la Stryker şi Sloane.

— Şi Stater?

— El va face curăţenie. Niciuna din noi nu găteşte,

dacă n-am avea menajeră, am muri de foame.

— Se pare că vă completaţi.

Joy urcă în maşină şi porni motorul.

— Aşa trebuie să se întâmple într-o căsnicie.

Eve urmări cum maşina porneşte şi-i făcu semne cu mâna lui Joy.

Apoi îşi spuse că de câteva zile nu mai avusese timp pentru sine. Compromisul era soluţia şi răspunsul la întrebările ei. Existau soluţii la problema lui Sloane, aşa cum existau şi pentru deficienţa ei. Intră în casă amintindu-şi o litanie care o urmărea de câtva timp. Se aşeză pe sofa, lăsând pachetele cu cumpărături la uşă.

Sloane oferise o alternativă care o luase pe nepregătite. Fusese atât de vehement când ea făcuse propunerea cu inseminarea artificială. Dar fusese aşa din dorinţa de a o proteja pe ea. Din cât citise, majoritatea bărbaţilor aveau tendinţa să respingă inseminarea pentru că ar fi trebuit astfel să recunoască deschis că au o lipsă. Adopţia ar fi fost o soluţie mai bună pentru că îi lăsau pe cei din jur să se întrebe cine nu putea să procreeze. Nu putea lăsa ca Sloane să sufere. Poate că greşise refuzând propunerea lui. Dar cunoscându-i tatăl, fraţii, soţiile acestora… nu înţelegea cum Sloane ţinuse secret acest lucru faţă de ei. Doar dacă nu…

Deodată Eve se ridică brusc căci în minte îi încolţise o idee teribilă. Toţi insistau să aibă un copil al lui Sloane. Fraţii lui erau gemeni. Fuseseră tripleţi.

„Nu mă pot gândi la aşa ceva” şopti Eve. Dar pe care să-l aleagă ca donor? Pe Stater, sau pe Stryker?

Cum vor reacţiona Tempest şi Joy? Va trebui să le spună. Ce vor simţi faţă de ea?

Nu le pot cere nici unuia, conchise Eve, realizând amploarea problemei. Dar cum aş putea să nu le fac propunerea?

Se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Sloane putea

avea astfel un copil din sângele familiei sale, iar ea va fi fericită să-l poarte în pântece, dar nu ştia căruia dintre fraţi să-i facă propunerea.

— Ce rezolvare găseşti pentru problema asta? întrebă Stater când rămase singur cu Stryker.

Stryker se aşeză mai întâi, arătând abătut şi total neinspirat, cum nu mai fusese vreodată; era depăşit de problema care i se pusese.

— Nu ştiu. Nu am soluţie.

— Ştii ce mult îşi doreşte să aibă copii! I se citeşte pe chip. Cum de nu ne-am gândit în ce situaţie îl punem venind aici cu soţiile însărcinate?

— Joy simţea nevoia să fie în familie. La fel şi Sloane. N-a spus nimic, dar ştim amândoi că gândurile îi zboară foarte departe. Cred că este teribil de îndurerat că nu-i poate dărui Evei un copil. Iar Eve are acea deficienţă. Sloane probabil se vede şi el pus pe acelaşi nivel de suferinţă.

— Durerea asta va săpa în continuare, conchise Stater. Dumnezeule, ce situaţie!

— Mă întreb dacă s-a gândit c-ar putea recurge la inseminarea artificială?

Stater luă un aer nedumerit.

— Ar fi o soluţie?

— Dacă şi Eve ar fi de acord.

— Eve îl iubeşte. Sloane îmi spune că ea i-a propus să adopte un copil.

— Nu este acelaşi lucru şi ştim asta prea bine. Copilul n-ar fi al lui Sloane.

— Dar ar fi al ei pe jumătate.

— Sună oarecum bine, dar…

— Niciunul din noi nu poate face mare lucru şi este bine că Mike a ieşit ca să putem discuta în voie. Va trebui să găsim o cale să-l facem pe tata să nu-l preseze pe Sloane în privinţa unui moştenitor. Nu ştiu cum se

gândeşte Sloane să ţină acest secret faţă de tata.

— Stater, acum cred că vom avea altă problemă; cred c-am auzit o maşină; trebuie să fie Joy.

Stater se uită pe fereastră.

— Ea este; iar soţia ta se află pe locul din faţă, doarme fericită.

— I-am spus să nu exagereze cu oboseala! Stryker se îndreptă spre uşă bodogănind.

— N-aş vrea să mai ies şi astăzi, murmură Eve, văzând-o pe Joy în hol. Tempest le aştepta în maşină, pentru ultima ieşire în oraş înaintea cununiei. Îşi alcătuise un plan în orele de veghe din noaptea care trecuse, cu Sloane dormind alături de ea. Discutaseră ore întregi, acum foarte liber, pentru că aflaseră şi fraţii lui marele şi bine păstratul lui secret. Acum, Sloane părea mai împăcat cu sterilitatea sa. Desigur, cei doi fraţi le spuseseră secretul şi soţiilor lor, dar pe figura lui Joy nu se putea citi că ar fi ştiut.

Joy se încruntă auzind că Eve refuza ieşirea în oraş. Poate că nu se simţea în largul ei din cauza acestui secret păstrat de Sloane. Iar acum probabil se gândea că Stater şi Stryker le destăinuiseră secretul şi soţiilor lor. Da, asta trebuia să fie!

— Şi cu rochia cum rămâne?

— Poate dacă am reuşi să telefonăm şi să schimbăm ora?

— Eşti sigură, Eve?

Eve încercă un zâmbet.

— Da; o să moţăi un pic, apoi ne vom întâlni la masă, aşa cum am stabilit. Iar dacă vrei să cumperi o rochie de gravidă pentru Tempest, nu trebuie să fiu şi eu prezentă.

Auzind aceste ultime cuvinte, Joy înţelese motivul pentru care Eve voia să rămână acasă.

— Foarte bine. Mă duc să-i spun lui Tempest că ne-am schimbat planurile şi apoi voi telefona pentru rochia ta.

Eve îi zâmbi, mai convinsă de data asta.

— O să mă simt mai bine până la ora mesei, promise ea.

După ce Joy şi Tempest plecară, Eve mai aşteptă zece minute pentru ca ele să se depărteze destul şi ieşi din casă.

Voia să ajungă acasă la Sloane, înainte ca fraţii lui să plece la treburile zilnice. Întrucât Sloane era la facultate, nu avea foarte mult timp să-şi pună în aplicare planurile. Tremura de nervi când ajunse acasă la Sloane.

— Eve? rosti Stater uimit că o vede. O prinse de mână, simţindu-i degetele foarte reci. Ce este, ce s-a întâmplat? Ai avut vreun accident? Unde sunt Joy şi Tempest?

— S-au dus în oraş fără mine, răspunse ea simţind căldura mâinilor lui. Voiam să discut cu voi doi. Stryker este aici?

Stater o invită în casă cu nedumerire pe chip şi închise uşa.

— Este în bucătărie, îşi bea cafeaua.

Stryker o privi şi el la fel de uimit când o văzu.

Întrucât Eve era cu spatele spre el, Stater profită ca să-şi prevină fratele.

— Le-a trimis pe soţiile noastre în oraş pentru ca să poată discuta cu noi. Uită-te la ea, i s-a întâmplat ceva!

Stryker îi oferi un scaun Evei şi o cafea.

Eve începu să râdă.

— Cred că un whiskey mi-ar prinde mai bine; voi avea nevoie de o tărie pentru ceea ce urmează.

Stryker se aşeză lângă Eve şi luă mâinile ei mici în palmele sale mari.

— Indiferent despre ce este vorba, te vom ajuta.

Eve îi privi lung pe cei doi fraţi McGuire, care semănau izbitor de mult; aveau aceeaşi privire pătrunzătoare care-ţi scruta sufletul. Eve îşi adună curajul

şi se rugă Domnului să nu facă cea mai mare greşeală din viaţa sa. Viitorul ei alături de

Sloane ar putea fi ratat în câteva minute dacă nu reuşea. Niciodată nu fusese atât de conştientă de hotărârea pe care o luase.

— Mai mult ca orice pe lume vreau să-i dau lui Sloane ceea ce-şi doreşte. Şi am nevoie de ajutorul vostru pentru asta.

— Un copil.

— Mai mult decât asta; un copil al lui.

Stryker înţelese că femeia din faţa lui îl iubea deajuns pe Sloane ca să rişte să-i ofere tot ce-i refuzase viaţa.

— Dar cum, Eve?

— Prin inseminare artificială.

Stater o privi lung.

— Ne-am gândit la asta. Amândoi suntem gata să facem ce trebuie, dar numai cu acceptul lui Sloane.

— Nu, amândoi, zise Eve, apoi după o clipă de tăcere adăugă; amândoi.

— Ce-ai spus? De ce amândoi?

— Este vorba despre copil, le explică Eve, acum uşurată de povara impactului veştii. Dacă unul din voi va fi donor, toţi vom şti al cui este copilul. Soţia acestuia, eu, Sloane. Chiar dacă am avea cu toţii cele mai bune intenţii, informaţia asta ar exista permanent. Dar dacă ar fi o combinaţie între… Eve ezită: atunci nu s-ar mai şti. Atunci am şti că oricum copilul are sângele familiei McGuire, aşa cum îşi doreşte Sloane. N-ar fi mai uşor pentru noi toţi? Nu va trebui să vă gândiţi că mie îmi faceţi un copil, ci că de fapt daţi vigoare sângelui lui Sloane. Copilul poate fi al lui pentru că niciunul din voi nu-l poate reclama.

Stryker schimbă priviri cu fratele său, gândindu-se la sacrificiul de mândrie pe care-l făcea Eve.

Eve continuă. Încercă să le explice cum putea să-i protejeze pe toţi.

— Voi semna şi un act legal prin care să se stipuleze că în caz de divorţ voi renunţa la orice drept asupra copilului. Este al familiei McGuire şi aşa va rămâne. Nu trebuie să vă gândiţi că Sloane ar putea fi în pericol să-şi piardă copilul.

Stater o atinse uşor pe umăr, simţind cât de tensionată era această femeie plăpândă, care avea atâta forţă interioară!

— Te-ai gândi ce va spune Sloane?

— Mă tem de ceea ce va spune el, admise Eve. Era atât de afectat la început, dar acum este şi mai marcat de faptul că nu-mi poate dărui un copil din sângele familiei McGuire. Trebuie să-l ajut. Eve îl prinse de mână. Nu înţelegi? Dacă n-aş fi surdă, ar fi mai uşor. Sloane simte că mă priveză de ceva ce nu are dreptul să-mi ia. Spune că deja am pierdut destul.

Niciunul din cei doi bărbaţi nu părea pregătit să fie de acord cu ea. Eve simţi că-şi pierde speranţa. Numai faptul că mai cunoscuse multe înfrângeri în trecut care cunoscuseră rezolvări de ultim moment, o oprea să nu iasă în fugă din această casă.

— Nu aştept să-mi răspundeţi acum. Dar vă veţi gândi la această soluţie?

— Şi noi îl iubim mult pe Sloane.

— Faptul că am ştiut asta, mi-a dat puterea să vă fac această propunere.

— Dacă ne hotărâm să acceptăm propunerea ta, lasă-ne pe noi să-i spunem lui Sloane.

Eve scutură din cap.

— Nu. A fost ideea mea, aşadar va fi dreptul meu de a-l informa asupra propunerii mele.

Stater o întoarse cu faţa spre el.

— Nu! Stryker are dreptate; lasă-ne pe noi să-i spunem!

— Nu vreau ca această propunere să intervină între

voi.

— Iar noi nu te vom lăsa să-ţi pui capul pe tocător.

Eve zâmbi.

— Nu mă puteţi opri!

Stater încercă s-o convingă.

— Sloane are nevoie de tine.

— Tot aşa cum are nevoie şi de speranţa că va avea un copil al lui.

— Fără tine, nu l-ar putea avea. Nu mă pot gândi că o altă femeie ar putea purta copilul lui Sloane.

— De ce nu? Dacă ne întoarcem la istorie, multe femei au fost puse la zid pentru bărbaţii lor. Asta ne face mai puternice.

— Vom face un compromis; o să vedem cum!

Eve se ridică.

Stryker o urmă.

— Te conduc acasă.

Stater o atinse uşor, întorcând-o cu faţa spre el.

— Le vom spune şi soţiilor noastre.

Eve îi privi, surprinsă.

— Sigur că da! Au dreptul să ştie!

Stater se întrebă dacă Sloane intuise ce forţă avea această femeie cu care voia să se căsătorească.

Capitolul 13

Sloane îşi privea fraţii aflaţi în faţa biroului său. Soţiile lor dormeau în camerele de sus, să fie odihnite pentru a doua zi, când avea loc repetiţia pentru cununie. Familia Evei sosea a doua zi dimineaţa. Ultimul lucru pe care-l dorea Sloane, era să fie cât mai multă lume în jur iar el să nu se poată bucura de prezenţa Evei.

— Ce era aşa de important că m-aţi chemat aici? Mă aşteaptă Eve!

— Ştim asta, spuse Stater. Dar am vrea să discutăm cu tine. Eu şi Stryker vrem să-ţi facem un cadou de nuntă.

Sloane îi privi lung.

— La ora asta?

Stryker începu să-i explice.

— Ne-am gândit la problema ta.

Sloane se crispă.

— Am găsit soluţia. Este un pic cam neortodoxă, dar e cea mai bună.

— Nu vreau să discutăm problema asta acum, îl opri Sloane.

— La inseminare artificială te-ai gândit?

— Eve nu agreează ideea. Spune că aş face asta numai pentru ea.

Stryker înclină din cap aprobând ideea Evei.

— Lucrurile n-ar mai fi aşa dacă ai avea un copil care să aibă sângele nostru.

Sloane ştia că Stryker vorbea foarte serios, nu era omul care să glumească în lucrurile importante.

— Adică?

— Eu şi Stater vom fi donorii.

Sloane trase aer în piept, pentru că soluţia la care nu se gândise, i se păru extrem de interesantă. Se gândi imediat ce bine s-ar aranja viaţa lui cu Eve, cu familia lor. Cu toate că ideea îl entuziasma teribil, nu voia s-o accepte.

— De ce n-ar fi unul singur donorul? În acest caz copilul meu ar fi al vostru de fapt şi voi aţi fi conştienţi de asta.

— Nu dacă am fi amândoi donori. Fără teste foarte specializate, n-am şti al cui este copilul.

Sloane îl privi de parcă atunci aterizase din spaţiu. Nici nu mai putea gândi coerent.

— Spune ceva, îl somă Stater.

— Cred că este cea mai nebunească idee! Nu-mi vine să cred că aţi gândit astfel!

Stater începu să se foiască în scaun. Stryker, în schimb, nici nu clipea. Sloane le studie figurile. Îi cunoştea prea bine. La un moment dat, realiză imediat. Îşi pierdu

controlul.

— Nu cred c-a fost ideea voastră. Eve nu avea dreptul să vă implice în problema asta.

— Dar este o idee foarte bună şi soţiile noastre au fost de acord.

Sloane sări în picioare simţind nevoia să-şi consume nervii pe ceva mai constructiv decât să izbească în birou cu pumnul.

— Aţi şi vorbit cu ele?

Stater îl înfruntă pe Sloane.

— Cum puteam face asta fără consimţământul lor?

Sloane lovi totuşi cu pumnul în birou.

— Eu n-aş fi vorbit cu Eve înainte de a discuta cu voi! Doar nu discutăm despre aducerea unui pui de câine în casă!

Stryker, care se înfuriase şi el, era totuşi mai stăpânit.

— Să nu crezi c-a fost prea uşor şi pentru noi! Este un subiect delicat pentru noi toţi. Nu înţelegem prea bine ce simţi dar consideră că suntem binevoitori. Cât despre discuţia cu Eve, am considerat că este mai bine să ne punem noi doi de acord, apoi să o confruntăm cu temperamentul exploziv al familiei McGuire.

— Dar ce-aţi fi crezut? C-o voi bate că i-a venit ideea asta?

— Dacă nu te-ai implica emoţional şi ai judeca logic, ai înţelege că este singura soluţie. De ce nu vrei s-o accepţi? Dar dacă, Doamne fereşte ar trebui să faci vreun transplant, n-ai accepta să-ţi donăm măduvă?

Sloane îşi trecu degetele încurcat prin păr.

— Nu ştiu care este diferenţa, dar este…

— Numai pentru că tu eşti prea sensibil, spuse Stater.

— Şi acum, ce facem? interveni şi Stryker.

— Ce crezi că vom face? Voi discuta cu logodnica

mea care-şi vâră nasul peste tot...

Stryker îl prinse de braţ.

— Mai întâi aşteaptă să te calmezi.

— Ar dura ani de acum înainte, explodă Sloane. Dar fiţi liniştiţi, n-o să ridic vocea la ea!

Sloane ieşi din casă.

— Ştiu că nu va trebui să ţipe la ea, mormăi Stater. Va rezolva problema pe cel mai calm ton posibil.

Stryker înclină din cap.

— Aş fi vrut s-o sunăm pe Eve, s-o prevenim.

— Da, se pare c-am greşit spunându-i.

Stryker îşi privi fratele.

— Chiar crezi c-ar fi existat vreo modalitate de a rezolva problema fără a-l înfuria? Nu ştiu cum ne-am fi putut descurca mai bine.

— Poate Eve o să-l domolească. Mare noroc a avut să cunoască o femeie ca ea!

* * *

Lumina care se aprinse, indică faptul că era cineva la uşă. Eve se întrebă cine putea fi, căci Sloane avea cheie. Strângându-şi halatul în jurul trupului, se uită pe vizor. Îl văzu pe Sloane, teribil de încruntat.

— De ce n-ai folosit cheia ta?

Sloane intrase deja în sufragerie înainte de a-i răspunde. Drumul pe care-l făcuse până aici nu reuşise să-l calmeze. Cu toate acestea, ar fi vrut să asculte şi varianta ei.

— Am avut o discuţie interesantă cu Stater şi cu Stryke.

Eve îl privi cu ochii ei mari şi i se opri inima văzându-i chipul. îi spuseseră. Nu putea exista altă explicaţie.

— Nu aveai dreptul să faci ce-ai făcut, Eve!

— Peste două zile îţi voi purta numele. Problemele tale sunt şi ale mele. Vrei să spui că dacă eu aş avea nevoie de ajutorul tău tu nu mi l-ai acorda necondiţionat?

Nu te cred!

— Parcă ai vorbi cu vorbele lor! Nu este prea uşor pentru mine.

— Emoţional, sunt de acord cu tine. Sunt tot felul de emoţii implicate, dar fraţii tăi sunt gata să ne ajute. Joy şi Tempest au fost de acord şi ele. Va fi un copil cu sângele familiei McGuire. Ţi-am oferit şansa să primeşti ceea ce-ţi doreai.

— Şi tu să ai un copil McGuire.

Eve făcu un pas înapoi.

— Nu pot să cred că gândeşti aşa!

— Nu? Ţi-am oferit şansa inseminării artificiale. Dar ai refuzat-o.

— Ţi-am spus din ce motive. Pentru că o făceai doar pentru mine. Şi nu era de ajuns.

— Poate da, poate nu.

Sloane o privi lung, observând că ochii îi erau plini de lacrimi. Era conştient de un singur lucru: fraţii lui îi oferiseră şansa unei vieţi pentru un nou membru al familiei sale, dar el ştia că urzeala acestui complot fusese ţesută de Eve, lucru care-l înfuria peste măsură.

— Draga mea viitoare soţie, voi accepta darul tău îmi doresc un copil la fel de mult ca tine, dar nu voi uita niciodată că a fost ideea ta.

Eve lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup, deznădăjduită; nu l-ar fi putut atinge acum cu tandreţe şi cu candoare, aşa cum făcea de obicei nici dacă viaţa ei ar fi depins de un astfel de gest. Nu-şi imaginase c-ar fi putut să simtă atâta durere. Nu contase pentru el că îi va lăsa copilul dacă se vor despărţi. Făcu un pas înapoi.

— Atâta timp cât mă aflu aici, aceasta este casa mea. Vreau să pleci. Eve rosti aceste vorbe răspicat. Sloane se încruntă, uluit de schimbarea teribilă pe care o observa pe chipul ei. Făcu un pas spre ea. Eve răspunse făcând trei paşi înapoi.

— Ne vom căsători peste două zile, îi reaminti el.
Ea scutură din cap.
— Nu cred c-o voi face!
— Eu te asigur că te vei căsători cu mine, Eve!
— Nu mă poţi forţa!
— Poate nu, dar voi explica familiilor noastre motivul pentru care nu mai vrei să te măriţi cu mine.
— Nu cred că vei face asta!
Sloane făcu o mişcare bruscă spre ea şi o prinse de umeri pentru a o împiedica să se retragă şi mai mult. O sărută. Niciunul din ei nu putea nega pasiunea din sărutul lor. Eve îşi înfipse degetele în părul lui, trăgându-l spre ea.
— Asta nu schimbă lucrurile, murmură ea. Tot nu mă mărit cu tine.
— Bine, Eve, vom mai vedea. Te rog să vii să încui uşa.
Ea îl urmă încet. Sloane nu mai spuse nimic şi părăsi casa.
— Eve, tot nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? o întrebă Gay, privind-o lung. Când am plecat străluceai de fericire, iar acum…
— Mă doare capul.
— N-ai avut niciodată migrene.
Eve lăsă ceaşca de cafea pe masă şi vru să plece, dar Gay o opri.
— Nu scapi de mine chiar aşa de uşor; ştiu că m-am purtat urât cu tine, dar acum trebuie să-mi spui ce ţi s-a întâmplat. Vorbeşte cu mine, Eve, poate te va ajuta.
Eve zâmbi trist.
— M-ai ajutat deja prea mult. Nu este ceva cu care să mă poţi ajuta acum.
— Eşti sigură?
— Foarte sigură, răspunse Eve aşezându-se la loc pe scaun.
— Părinţii noştri erau extrem de fericiţi de căsătoria

ta chiar dacă lucrurile s-au derulat foarte repede. Dacă n-ar fi avut atât de mult de lucru, ar fi fost aici deja.

— Joy şi Tempest au fost extraordinare, Gay!

— Da, şi mie îmi plac mult amândouă. Şi soţii lor. Eve, tu meriţi o compensaţie de la viaţă. Şi sunt sigură că Sloane este aceasta. Dar dacă-l iubeşti, trebuie să-l accepţi în totalitate, cu bune şi cu rele.

Aceste cuvinte îi răsunară în minte Evei toată ziua, mai ales în casa familiei McGuire, unde discutară mult şi râseră ca nişte oameni fericiţi. Stater şi Stryker veniră la ea să-şi ceară scuze că interveniseră direct la Sloane, dar rezultatele fuseseră bune, pentru că nunta urma să aibă loc iar Sloane era de acord cu inseminarea.

— Nu pot s-o fac, îi mărturisi ea lui Sloane când începură repetiţiile pentru ceremonie. Era înconjurată de Joy, Tempest şi Gay. În biserică se mai afla familia Luck, Pippa şi soţul ei Josh, familia Richland, cu copiii.

Îl privi lung pe Sloane.

— Nu mă simt prea bine.

Gay veni spre ea, privind-o îngrijorată.

— Eşti albă ca o coală de hârtie.

Sloane observă că Eve era foarte palidă.

— Nu vreau să fac un compromis, Sloane. Cum ai putut să crezi că vreau să rezolv problema numai în favoarea mea? Ştii cât de greu mi-a fost să vorbesc deschis cu Stater şi cu Stryker? Să promit că voi semna un document legal prin care copilul îţi rămâne dacă divorţăm? Deja iubesc acest copil, este speranţa inimii mele.

— Ce document, Eve? Despre ce vorbeşti?

— Stryker şi Stater au spus că n-ai accepta un asemenea act. Vreau să ştii că acest copil nu este nici al meu nici al tău, ci al nostru. Lacrimile îi împăienjeniră ochii. Te-am iubit mai mult ca pe oricine dar te-am rănit atât de mult!

Sloane realiză că o judecase greşit; fusese orbit de

mânie şi nu înţelesese că femeia din faţa lui trăise ca într-o închisoare până acum, la fel ca el. O strânse la piept, mulţumind încă o dată lui Dumnezeu că o întâlnise pe Eve.

— Şi eu te iubesc, Eve. Fraţii mei nu mi-au spus despre actul legal. Oricum, n-ar fi fost nevoie de el; trebuia să am încredere în tine. Iartă-mă, Eve; nimic din ce aş putea spune acum nu te va face să uiţi vorbele pe care ţi le-am spus aseară, cum te-am ameninţat şi jignit. Voi regreta toată viaţa. Iartă-mă Eve, încă o dată iartă-mă. Numai aşa voi putea începe să mă împac cu mine însumi. Fraţii mei au avut dreptate. Nu am nevoie de o garanţie scrisă, pentru că nu se va întâmpla nimic. Ne vom construi propriul nostru viitor, iar copilul născut de tine, rodul dragostei noastre va reprezenta viitorul nostru. Sloane o sărută cu tandreţe. Spune-mi, te rog, că m-ai iertat.

Eve îl privi lung.

— Te iert dacă şi tu te vei ierta; te rog să-mi promiţi că nu va mai exista nicio umbră în viaţa noastră.

Sloane îi cuprinse chipul în palmele sale.

— Mă cunoşti prea bine.

— Te rog să-mi faci promisiunea.

— Consideră că este făcută. Indiferent ce-mi vei cere, voi muta şi munţii ca să realizez. Şi acum să rezolvăm totul legat de această căsătorie, pentru ca să putem avea copilul.

— Văd că eşti un bărbat foarte hotărât, Sloane McGuire!

După ce o prinse după umeri, Sloane deschise uşa care-i separa de invitaţi şi văzu o mulţime de ochi curioşi, dar mai ales îngrijoraţi.

— Cred că şi-au închipuit că mă vei abandona în faţa altarului.

— Nu mai ai nicio şansă de scăpare, Sloane McGuire!

EPILOG

Coridorul din faţa sălii de nou-născuţi era plin de

lume, fiecare încercând să vadă copiii prin peretele de sticlă. Fetiţei roşie la faţă, care plângea cu multă convingere, nu-i păsa că este privită. Venise de curând într-o lume cu multe zgomote, unde era frig şi unde nu era prea plăcut. De aceea, plângea din toată inima.

— Are plămâni puternici, remarcă Mike. Seamănă cu Sloane.

— Tot aşa ai spus şi când s-a născut Jennifer, îi reaminti Stater.

— Parcă şi la naşterea Amandei ai făcut acelaşi comentariu, interveni şi Stryker.

Mike scutură din cap, nedumerit.

— Nu mai înţeleg nimic. Eu singur am avut trei băieţi, iar voi aveţi doar câte o fată!

Sloane, care se alăturase grupului de admiratori ai fetiţei sale, le spuse:

— Asta pentru că nu suntem aşa de puternici ca tine, tată.

— Tăticule, mămica ce face, cum se simte? întrebă Stater.

— Foarte bine, dar este nemulţumită că n-o lasă doctorii să vină aici.

— Ar fi bine să se odihnească atâta cât mai poate; nepoţica asta îi va da mult de furcă, puternică aşa cum este, spuse Mike.

Cu aceste cuvinte, Sloane se întoarse la soţia sa.

— Te iubesc, Eve. Nici nu ştii cât de mult. Tu mi-ai oferit şansa zilei de mâine şi a celor care vor urma.

— Ce nume îi vom pune, Sloane? Nu ne-am hotărât încă.

Sloane păru că se gândeşte.

— Faith-încredere. Este încrederea ta în mine, în familia mea, în viitorul nostru.